

SEBASTIEN JAPRISOT

doamna din mașină

enigma

SEBASTIEN JAPRISOT

doamna din mașină

Lector : ANGELA CISMAŞ
Tehnoredactor : ELENA BABY-POPESCU

*Tiraj 50.130 ex. broşate. Bun de tipar : 11.07.1978.
Coli tipar 13.*

Comanda nr. 80 056
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti.
Republica Socialistă România

SEBASTIEN JAPRISOT

doamna din mașină

În românește de Leonard Altbuch

București, 1978
EDITURA UNIVERS

Coperta de Mihai Mănescu

SEBASTIEN JAPRISOT
LA DAME DANS L'AUTO AVEC DES LUNETTES
ET UN FUSIL

DOAMNA

N-am văzut niciodată marea.

Podeaua din plăci pătrate albe și negre se leagănă ca apa la cîțiva centimetri de ochii mei.

Îmi vine să mor de durere.

Dar mai am pînă să-mi dau sufletul.

Cînd cineva s-a aruncat asupra mea — doar nu bat cîmpii — cineva, ceva s-a prăvălit asupra mea, m-am gîndit ; n-am văzut încă niciodată marea. De cîteva ori începuse să-mi fie frică. Frică de a fi arestată, frică de orice. Mi-am înjghebat în grabă o mulțime de scuze idioate, dar atunci mi-a fulgerat prin minte cea mai prostească; nu mă loviți, nu sînt cu adevărat rea, n-am vrut decît să văd marea.

Mai știu de asemenea că am strigat, am strigat din răsputeri, și că sunetele au rămas totuși zăvorîte în pieptul meu. Eram smulsă de la pămînt, cineva mă înăbușea.

În timp ce strigam întruna, prin cap mi se învîrtea un gînd : nu poate fi adevărat, e un coșmar, am să mă trezesc în camera mea și va fi lumină.

Apoi, iată :

Mai tare decît toate gemetele, da, am auzit pîrîitul oaselor propriei mele mîini, mîna pe care cineva mi-o strivea.

Durerea nu este nici neagră, nici roșie. Este o fîntînă de lumină orbitoare, care stăruie numai în capul tău ; cu toate acestea te înfunzi în ea.

Fruntea mea zace pe dalele răcoroase. Se vede că am leșinat a doua oară.

Să nu miști. Mai ales nu te mișca.

Nu sînt întinsă pe podea, ci în genunchi, arsura brațului sting e lipită de pîntece, stau ghemuită pe durerea mea, pe care aș vrea s-o stăvilesc, dar ea îmi cuprinde umerii, ceafa, șalele.

Foarte aproape de ochiul meu, prin perdeaua părului răvăşit, zăresc o furnică mişcîndu-se pe un pătrat alb. Mai departe, o formă cenuşie, verticală, trebuie să fie ţeava chiuvetei.

Nu-mi amintesc să-mi fi scos ochelarii. Trebuie să fi căzut cînd am fost trasă înapoi — nu, nu mi-am pierdut minţile, cineva, ceva m-a tras înapoi înăbuşindu-mi strigătele — şi acum trebuie să-mi găsesc neapărat ochelarii.

De cîtă vreme zac oare astfel, în genunchi, într-o încăpere de doi paşi pe trei, cufundată în penumbră ? De mai multe ceasuri ? Abia de cîteva secunde ? Nu mai leşinasem niciodată în viaţa mea. E mai puţin ca o sfîşiere, o simplă zgîrietură în memorie.

Dacă m-aş afla aici de mai multă vreme, cineva din cei de-afară s-ar fi interesat de mine. La început mă aflam aşadar în picioare, în faţa chiuvetei şi îmi spălam mîinile. Mîna mea dreaptă, pe care o plimb pe obraz, este încă umedă.

Trebuie să-mi regăsesc ochelarii, trebuie să mă ridic.

Cînd îmi îndrept capul — o fac cu grabă, cu prea multă grabă — plăcile pardoselii se învîrtesc, mă tem să nu leşin din nou, dar totul începe să se liniştească, vîjîiala din urechi şi chiar durerea. Aceasta se scurge toată în mîna stîngă, pe care n-o privesc, dar pe care o simt ca de piatră, nemăsurat de umflată.

Să mă agăţ cu mîna dreaptă de chiuvetă, să mă ridic.

Cînd mă aflu în picioare, imaginea mea tulbure se leagănă odată cu mine în oglinda din faţă şi am impresia că încep din nou să capăt măsura timpului.

Ştiu unde mă aflu : toaleta unei staţii de benzină, pe şoseaua spre Avallon. Acum ştiu şi cine sînt : o idioată care fuge de poliţie, un obraz reflectat în oglindă, spre care-mi întind faţa pînă aproape s-o atingă, o mînă care mă doare şi pe care o ridic pînă la înălţimea ochilor spre a o privi, o lacrimă care mi s-a prelins de-a lungul obrazului şi-mi cade pe această mînă, şuierul unei răsuflări într-o lume atît de ciudat tăcută, iată ce sînt.

Lîngă oglinda în care mă privesc, îmi pusesem la venire geanta, pe o policioară. E tot acolo.

O deschid cu chiu cu vai, cu mîna dreaptă şi cu dinţii, îmi caut cea de-a doua pereche de ochelari, aceea pe care

o pun cînd bat la maşină. Chipul meu, îl văd limpede acum în oglindă, este mînjit de praf, are dîre de lacrimi şi-i alungit de spaimă.

Nu îndrăznesc să mă mai uit la mîna stîngă, pe care o ţin lipită de mine, apăsată pe taiorul alb, murdar de sus pînă jos.

Uşa încăperii este închisă, cu toate că eu o lăsasem deschisă atunci cînd intrasem.

Dar nu, nu mi-am pierdut minţile. Mi-am oprit maşina şi am cerut să mi se facă plinul de benzină. Am vrut să mă pieptăn puţin şi să-mi spăl mîinile. Mi s-a arătat o clădire cu zidurile albe, ceva mai departe de pompa de benzină. Înăuntru găsisem că era prea întuneric şi am lăsat uşa deschisă în urma mea. Nu-mi mai dau seama dacă s-a întîmplat deîndată, sau apucasem să mă pieptăn. Îmi aduc doar aminte că am deschis un robinet al chiuvetei, că apa era rece — ba da, îmi aranjasem părul, sînt sigură! — cînd, deodată, am simţit ca un curent puternic de aer, o prezenţă, nu ştiu ce, o fiinţă vie şi brutală în spatele meu. Am fost smulsă de la pămînt, am strigat din răsputeri fără ca vreun sunet să-mi iasă din piept, n-am avut timp să-mi dau seama ce mi se întîmplă, o durere îmi sfredelea mîna şi îmi străfulgera tot trupul, eram în genunchi, singură, şi acum sînt aici.

Îmi deschid din nou geanta.

Banii sînt la locul lor, în plicul cu antetul biroului. Nu mi s-a furat nimic.

E absurd, e cu neputinţă.

Număr bancnotele, mă încurc şi o iau de la capăt ; un fior rece îmi fulgeră prin inimă : deci nu banii mei au fost ţinta nici altceva; ceea ce s-a urmărit — înnebunesc, am să înnebunesc — a fost să mi se zdrobească mîna.

Îmi privesc mîna stîngă, degetele sînt enorme şi vinete şi, deodată, nu mai rezist, mă prăvălesc lîngă chiuvetă, recad în genunchi şi urlu. Am să urlu ca o fiară pînă la sfîrşitul veacurilor, am să urlu, am să plîng, am să bat din picioare pînă ce va veni cineva şi am să văd din nou lumina zilei.

Aud paşi grăbiţi afară, glasuri, pietrişul care scîrţîie.

Urlu.

Ușa se deschide larg, dînd la iveală o lume orbitor de luminoasă.

Soarele de iulie nu și-a schimbat locul deasupra colinelor. Oamenii intrați, care se apleacă asupra mea vorbind toți odată, sînt aceiași pe care i-am întîlnit cînd am coborît din mașină. Îl recunosc pe garajist, pe cei doi clienți, probabil de prin partea locului, opriți și ei să facă plinul.

În timp ce sînt ajutată să mă ridic, plîngînd în hohote, mintea mi se agață de un amănunt prostesc: robinetul chiuvetei continuă să curgă. Acum o clipă nu-l mai auzeam. Trebuie să închid acest robinet, trebuie neapărat.

Cei care mă privesc nu mai înțeleg nimic. Nici că nu știu de cîtă vreme mă aflam acolo ; nici faptul că am două perechi de ochelari ; întinzîndu-mi-i pe cei căzuți, mi se repetă de zece ori că sînt ai mei, cu adevărat ai mei. Mi se spune : „Liniștiți-vă, hai, liniștiți-vă" ; sînt luată drept nebună.

Afară totul este luminos, atît de liniștitor, atît de teribil de real, încît lacrimile mi se opresc pe loc. Este o stație de benzină ca toate celelalte. Pompe de benzină, pietriș, ziduri albe, un afiș strigător lipit pe un geam, un gard viu de salbă-moale și de arbuști de laur roz. Ora șase seara, pe timp de vară. Cum de-am putut să țip și să mă tăvălesc pe jos ?

Mașina se află acolo unde am lăsat-o ; zărind-o, sînt din nou cuprinsă de vechea mea spaimă, aceea tupilată în mine în momentul cînd s-a întîmplat totul. Voi fi interogată, mi se va cere să spun de unde vin, ce am făcut, am să răspund totul pe dos și ei vor ghici ceea ce vreau să le ascund.

Pe pragul biroului unde sînt dusă, o femeie cu un șorț albastru și o puștoaică de șase, șapte ani, mă așteaptă cu priviri curioase, deloc neliniștite, ca la un spectacol.

Și aseară, la aceeași oră, cu păpușa în brațe, o fetiță cu părul lung mă privea apropiindu-mă. Și ieri seară mi-era rușine, nu mai știu de ce-mi era rușine.

Ba da, știu. Știu foarte bine. Nu pot suporta ochii copiilor. În spatele lor se află mereu fetița care fusesem eu și care mă privește venind.

Marea.

Dacă lucrurile se încurcă, am să fiu arestată, va trebui

să produc un — cum Dumnezeu îi spune ? — un alibi, o explicaţie, mi se pare că aşa se începe.

Nu voi spune chiar tot adevărul, dar voi vorbi multă vreme, pe nerăsuflate, cu lacrimi în glas, voi fi victima prostuţă a unui vis aiurit. Am să scornesc orice, ca să pară mai adevărat : crize de dedublare a personalităţii, bunici alcoolici, sau că am căzut de pe o scară cînd eram mică. Vreau să le treacă pofta celor ce mă vor interoga, să-i înec într-un torent de tîmpenii siropoase.

Le voi spune : nu mi-am dat seama ce făceam, eram şi nu eram eu, înţelegeţi ? Eu socoteam că era doar un bun prilej de a vedea marea. Vinovată este cealaltă.

Îmi vor răspunde, desigur, că dacă doream atît de mult să văd marea, aş fi putut s-o fac demult. N-aveam decît să iau un bilet de tren dus şi întors şi să mă instalez într-o pensiune la Palavas-les-Flots, căci au mai făcut-o şi altele fără să moară din cauza asta, iar concediile plătite de aceea există.

Le voi spune că am vrut adesea s-o fac, dar că n-am putut.

Dealtfel, aşa şi este. De şase ani, în fiecare vară, scriu oficiilor locale de turism, hotelurilor, primesc prospecte, mă opresc în faţa vitrinelor să privesc costumele de baie. Odată am fost chiar la un deget, degetul cu care n-am apăsat pe butonul soneriei, de a mă înscrie într-un club de vacanţă. Paisprezece zile pe o plajă din Baleare, dus şi întors în avion şi cu o vizită în Palma inclusă în preţ, orchestră, profesor de înot şi barcă cu pînze rezervată pe toată durata şederii, timp frumos asigurat de compania Union Vie, şi nu mai ştiu ce, că te bronzai numai citind programul. Dar, înţeleagă cine o putea, în fiecare vară eu continui să-mi petrec jumătate din concediu la Hôtel Principal (nu există decît unul) din Montbriand, Haute Loire, iar cealaltă jumătate aproape de Compiègne, la o fostă colegă de clasă, care are „un soţ al ei“ şi o soacră surdă. Ne omorîm timpul jucînd belotă-bridge.

Nu pentru că aş ţine în mod deosebit la tabieturile mele şi nici că aş avea o deosebită pasiune pentru jocul de cărţi. N-o fac nici pentru că aş fi din cale afară de timidă. Îţi trebuie chiar o anumită îndrăzneală ca să împui capul celor din jur cu amintiri acvatice şi tropeziene, cînd

de fapt te întorci din pădurea de la Compiègne. Iată de ce nici eu nu mai înțeleg nimic.

Nu pot suferi oamenii care au văzut marea, îi detest pe cei ce n-au văzut-o, cred că mi-e silă de toată lumea. Asta-i tot. Cred că nu mă pot suferi nici pe mine însămi; dacă aceasta poate fi o explicație, de acord.

Numele meu este Dany Longo. Mai exact, Marie, Virginie Longo. Am inventat numele Danielle cînd eram mică. Spun minciuni de cînd am învățat să respir. Acum Virginie mi-ar plăcea mult, dar ce mă fac cu ceilalți că nici nu vor să audă de el ?!

Pentru starea civilă am douăzeci și șase de ani, dar vîrsta minții e de unsprezece, doisprezece ani ; măsor o sută șaizeci și opt de centimetri, am părul oarecum blond și-l decolorez în fiecare lună cu apă oxigenată diluată 1 : 30, nu sînt urîtă, dar port ochelari — cu sticle fumurii, un truc de-al meu ca să ascund că sînt mioapă — fapt observat însă de toată lumea, proasto — iar ceea ce știu să fac cél mai bine este să tac.

Dealtfel n-am adresat niciodată cuiva alte cuvinte decît : dați-mi, vă rog, sarea — în afară de două ori ; și de fiecare dată am pățit-o. Îi urăsc pe oamenii care nu înțeleg de prima oară cînd li se dă peste degete. De aceea mă urăsc.

Sînt născută într-un sat din Flandra, din care nu-mi amintesc decît mirosul cărbunelui amestecat cu noroi, pe care femeile au dreptul să-l strîngă din apropierea minelor. Tatăl meu, un emigrant italian care lucra la gară, a murit cînd aveam doi ani, strivit de un vagon din care izbutise să fure o lădiță plină cu ace de siguranță. Deoarece de la el am moștenit miopia, presupun că a citit greșit ceea ce era tipărit pe capac.

Toate acestea s-au întîmplat pe timpul ocupației, iar convoiul era destinat armatei germane. Cu cîțiva ani mai tîrziu, tatăl meu a fost oarecum reabilitat. De la el păstrez ca amintire, ascunsă în nu mai știu ce sertar al comodei mele, o medalie de argint sau din metal argintat, avînd gravată o tînără subțirică de tot, care-și rupe lanțurile, ca un colos de bîlci. De fiecare dată cînd văd un spărgător de lanțuri făcîndu-și numărul pe trotuar, mă gîndesc la tatăl meu ; e un lucru de la care nu mă pot opri.

Dar în familie n-avem numai eroi. La eliberare, la mai puțin de doi ani de la moartea soțului, mama s-a aruncat pe fereastra primăriei, după ce fusese rasă în cap. De la ea nu mi-a rămas nimic. Dacă într-o zi am să povestesc toate astea cuiva, am să adaug : nici cel puțin o șuviță de păr. Cineva m-ar putea privi cu ochi îngroziți, dar mi-e cu totul indiferent.

N-o văzusem decît de două sau trei ori în doi ani, biata femeie, în vorbitorul unui orfelinat. Nici n-aș fi în stare să spun cum arăta. Sărmană, probabil cu o înfățișare de femeie sărmană. Și ea tot din Italia venise. Se numea Renata Castellani, născută la San Appolinario, provincia Frosinone. Avea douăzeci și patru de ani cînd a murit. Am o mamă mai tînără ca mine azi.

Acestea toate le-am citit pe extractul de naștere. Maicile care m-au crescut n-au vrut niciodată să-mi vorbească de mama. După bacalaureat, cînd am devenit liberă, m-am întors în satul în care am locuit. Mi s-a arătat locul cimitirului unde fusese îngropată. Am vrut să economisesc bani și să-i fac un mormînt, dar mai erau și alte persoane în aceeași groapă și nu mi s-a dat voie.

La urma urmei, puțin îmi pasă.

Am lucrat cîteva luni la Le Mans, ca secretară într-o fabrică de jucării, apoi la Noyon, la un notar. Aveam douăzeci de ani cînd mi-am găsit un post la Paris. Mi-am mai schimbat locul, dar tot la Paris, unde mă găsesc și azi. Acum cîștig 1270 de franci pe lună, după scăderea taxelor sociale, ca să bat la mașină, să clasez dosare, să răspund la telefon și uneori să golesc coșurile de hîrtii, într-o agenție de publicitate cu douăzeci și opt de funcționari.

Salariul acesta îmi permite să mă hrănesc cu o friptură de vacă și cartofi prăjiți la dejun, cu iaurturi și dulcețuri la cină, să mă îmbrac aproape așa cum îmi place, să-mi plătesc chiria unei camere cu bucătărie și toaletă în strada Grenelle, să-mi îmbogățesc mintea la fiecare cincisprezece zile citind *Marie-Claire* și în fiecare seară privind la un televizor cu două canale, cu ecran mare, supraluminos, pentru care nu mi-au mai rămas de plată decît trei rate. Dorm bine, nu beau alcool, fumez moderat, am avut cîteva legături, dar din acelea care nu pot

speria o portăreasă de imobil ; n-am portăreasă, dar mă bucur de stima vecinilor de etaj, sînt liberă, fără griji și pe deplin nefericită.

Probabil că toți cei ce mă cunosc — graficienii agenției ca și băcăneasa din cartier — ar fi uimiți dacă m-ar auzi plîngîndu-mă. Dar de plîns trebuie oricum să mă plîng. Am înțeles înainte chiar de a fi știut să merg că, dacă n-o voi face eu, nimeni altcineva n-are s-o facă în locul meu.

Ieri-seară era vineri, 10 iulie. Mi se pare că a trecut de atunci un secol, într-o altă viață.

Nu rămăsese mai mult de o oră pînă la închiderea agenției. Aceasta ocupă două etaje, altădată locuințe, dintr-un imobil plin de volute și coloane, aproape de Trocadéro. Aproape peste tot au fost lăsate lustrele de cristal, care răsună zglobiu la fiecare curent de aer, căminele de marmură și niște oglinzi șterse. Biroul meu e la al doilea etaj.

Soarele intra pe fereastra din spatele meu și se oprea pe hîrtiile care acopereau biroul. Am verificat planul de acțiune al firmei Frosey (apă de toaletă proaspătă ca roua), am petrecut douăzeci de minute la telefon ca să obțin reducerea prețului unui anunț prost apărut într-un săptămînal și am bătut la mașină două scrisori. Ceva mai devreme, coborîsem ca în fiecare zi, să-mi beau cafeaua la barul-tutungerie din apropiere, împreună cu două redactoare și un băiat nostim de la secția de cumpărarea spațiului pentru anunțuri publicitare. El îmi ceruse să telefonez pentru anunțul masacrat. Cînd se tocmește personal, iese totdeauna păcălit.

Era o după-amiază ca toate celelalte și, totuși, nu prea. La studio, desenatorii vorbeau de mașini și de Kiki Caron, fete care chiuleau treceau pe la mine ca să mă tapeze de țigări, asistentul asistentului patronului care, de obicei, face mult zgomot și-și dă importanță, ca să pară de neînlocuit, răcnea pe un culoar. Atmosfera nu se deosebea prin nimic de a celorlalte zile, dar se ghicea la toată lumea acea nerăbdare, acea bucurie ascunsă dinaintea unei punți prelungite.

Anul acesta, sărbătoarea de 14 iulie cădea într-o marți și fusese stabilit încă din ianuarie (adică din clipa cînd fiecare și-a primit agenda) că vom face o punte de patru zile. Ca să recuperăm ziua de luni am lucrat de două ori sîmbăta dimineața, cînd nimeni, în afară de mine, nu era în concediu. Eu îmi luasem concediul în iunie. Nu cu gîndul de a servi pe altcineva care voia să plece în iulie, dar pentru că, să mă bată Dumnezeu dacă mint, chiar și hotelul Principal din Montbriand, Haute-Loire, era ocupat în restul sezonului. Lumea e cam nebună.

Acum încă un lucru pe care va trebui să-l explic, în caz că mă arestează : reîntoarcerea mea dintr-un concediu așa-zis mediteranean, bronzată la un bec de 220 de volți (îmi oferisem o lampă cu ultraviolete pentru o aniversare, o sută optzeci de franci, se pare că produce cancer, dar puțin îmi pasă), în mijlocul unei cete zgomotoase, tocmai cînd aceasta se pregătea la rîndul ei de plecare în vacanță. Pentru mine totul era terminat, kaputt pentru o veșnicie, pînă la anul ; în ceea ce mă privește personal, perioada de concediu are cel puțin această calitate, că o pot uita ușor și fără regrete, din clipa cînd trec pragul biroului. Dar iată că, de astă dată, din cauza punții, agonia s-a prelungit și vacanța a murit treptat.

Băieții plecau în concediu în Iugoslavia. Nu știu cum se descurcă ei, dar vînd iugoslavilor desene pentru cutii de conserve și au mereu bani blocați acolo. Spun că nu-i mare lucru, dar pentru cinci bancnote de cîte cinci franci pe zi, trăiesc ca niște nababi, pe niște plaje care îți taie răsuflarea, împreună cu soția, cu sora soției și toți copiii, iar cine este destul de isteț la controlul vameșilor mai aduce de acolo și daruri, băuturi sau o furcă țărănească, din care faci un cuier de toată frumusețea. Îmi împuiaseră capul cu atîtea povești despre Iugoslavia.

Fetele se duceau mai mult la Cap-d'Antibes. Dacă treci pe acolo, vino pe la mine: am un prieten în apropiere cu o piscină, în care pune un lichid special pentru a modifica densitatea apei și chiar dacă înoți ca o cizmă, tot te ții deasupra. La ora dejunului cutreierau prin Prisunic sau Inno-Passy cu un sandviș într-o mînă și gratificația din iulie în cealaltă. Le vedeam venind la birou cu ochii de pe acum plini de priveliștea mării, înroșite de atîta alergă-

tură şi ciufulite de atîta îmbulzeală la sôlduri, cu braţele încărcate de chilipiruri, rochia pentru dans din nylon, care intră într-un pachet de ţigări, sau tranzistorul made-in-Japan, cu magnetofon incorporat, cu care poţi să prinzi toate emisiunile postului Europa I, în timp ce asculţi banda, cu două piste, iar ambalajul poate servi ca sac de plajă sau, dacă-l umfli, îl foloseşti ca perniţă. Blestemată să fiu dacă mint, dar una din ele, într-o după-masă, a mers pînă acolo că m-a chemat la toaletă să-mi spun părerea despre noul ei costum de baie.

Am împlinit douăzeci şi şase de ani, la 4 iulie, sîmbăta trecută, după epuizarea îmbrăţişărilor marii plecări în vacanţă. Am rămas acasă, am dereticat puţin şi n-am văzut pe nimeni. Mă simţeam bătrînă, sfîrşită, definitiv îmbătrînită, tristă, mioapă şi proastă. Şi invidioasă cum nu e îngăduit să fiu ; chiar cînd nu mai crezi în Dumnezeu, o asemenea invidie devine un păcat.

Ieri-seară mă simţeam la fel. Aveam în faţă perspectiva acestei punţi nesfîrşite, în timpul căreia nu ştiam ce să fac şi, de asemenea — asta mai ales — ascultam proiectele celorlalţi pe care le auzeam din birourile alăturate, puţin din pricină că vorbeau tare şi puţin pentru că sînt grozav de masochistă şi trăgeam cu urechea.

Ceilalţi îşi fac întotdeauna planuri. Eu nu ştiu să prevăd nimic, dau telefoane disperate în ultimul moment şi, în nouă cazuri din zece, nu găsesc pe nimeni sau sînt angajaţi în altă parte. Se întîmplă uneori şi mai rău : o dată am organizat o cină la mine, cu o ziaristă care-mi făcea servicii în muncă şi un actor destul de cunoscut, pe care-l iubea, împreună cu un desenator al agenţiei ca să nu par chiar de tot bleagă. Ne-am înţeles cu cincisprezece zile înainte, mi-am notat pe cincisprezece pagini în agenda mea şi cînd au venit, bună ziua, ce mai faceţi, uitasem de ei cu desăvîrşire şi ceea ce le puteam servi erau numai nişte iaurturi şi dulceţuri ; ne-am dus să mîncăm într-un restaurant chinezesc şi a fost un circ întreg ca să mă lase pe mine să plătesc.

Nu-mi dau seama de ce sînt aşa. Poate din cauza celor optsprezece ani din viaţă cînd n-am avut decît să execut nişte ordine. Proiectele pentru vacanţă, sau chiar numai pentru o simplă duminică, le făceau alţii în locul meu şi

erau mereu aceleași : vopseam din nou paraclisul împreună cu altele care, ca și mine, nu aveau pe cineva în afara orfelinatului (îmi plăcea, dealtfel, să vopsesc), rătăceam cu o minge sub braț, prin curți de recreație pustii, iar uneori eram dusă la Roubaix, unde maica superioară avea un frate farmacist. Rămîneam acolo cîteva zile să fac pe casiera, ni se dădea înainte de fiecare masă cîte o fiolă de întăritor și apoi maica superioară venea să mă ia.

La șaisprezece ani, în timpul unei asemenea călătorii la Roubaix, am făcut sau am spus ceva care a întristat-o — nici nu mai știu ce, era fără importanță — și atunci a hotărît, chiar înainte de a ne urca în tren, că-l vom pierde pe acela cu care trebuia să ne întoarcem. A mers cu mine într-o berărie și mi-a dat tot felul de scoici, după care ne-am dus la cinema. Am văzut *Bulevardul crepusculului*. Maica superioară, la ieșire, era moartă de rușine. Alesese acest film pentru că păstra o amintire de neșters despre Gloria Swanson în roluri de tînără neprihănită și nu putea bănui, desigur, că filmul va așterne în fața ochilor mei, în mai puțin de două ore, toate nerușinările care-mi fuseseră ascunse dintotdeauna, cu grijă.

Și eu plîngeam pe drumul spre gară (a trebuit să alergăm ca nebunele să prindem ultimul tren), dar nu plîngeam de rușine, ci de încîntare ; eram zdrobită de o melancolie delicioasă, mă sufocam de dragoste. Era primul film pe care-l văzusem și cel mai frumos din viața mea. Cînd ea trage în William Holden și el se clatină sub gloanțe pînă ajunge la piscină, cînd Eric von Stroheim îndreaptă camerele jurnalului de actualități spre ea, care coboară scara crezînd că turnează un nou rol, am crezut că mor acolo, pe scaun, într-un cinematograf din Roubaix. Nu pot să spun mai mult. Eram îndrăgostită de ei, aș fi vrut să fiu în locul lor, al celor trei, Holden, Gloria Swanson și Stroheim. O iubeam chiar și pe prietena lui Holden. Cînd se plimba cu el în decorurile studioului pustiu, am dorit cu toată disperarea să particip la această poveste, ca ea să reînceapă mereu, iar eu să rămîn tot timpul în mijlocul ei.

Ca să-și mai dea curaj, în tren, maica superioară repeta mereu că, mulțumită lui Dumnezeu, partea cea mai

jalnică a acestei urzeli de rătăciri nu era decît subînțeleasă și că aceasta depășea dealtfel puterea ei de înțelegere și era sigură că nici eu nu puteam pricepe ceva. De de unde : de cînd sînt la Paris, am revăzut filmul de mai multe ori și știu bine că, din ceea ce este esențial, nu mi-a scăpat nimic, încă de la primul spectacol.

Ieri-seară, în clipa cînd lipeam cele două scrisori pe care le bătusem la mașină, mă gîndeam să merg la cinema. Probabil că așa aș fi făcut, dacă aveam o zecime din mintea ce mi se atribuie în zilele mele bune, ceea ce tot nu e mare lucru. Aș fi ridicat receptorul și aș fi găsit, cu cîteva ore înainte, pe cineva care să mă însoțească. Apoi, mă cunosc eu bine, nici o bombă cu hidrogen căzută asupra Parisului nu m-ar fi putut face să renunț, și așa nu s-ar mai fi întîmplat nimic.

La urma urmei, cine știe ? Adevărul este că ieri, azi sau peste șase luni, asemenea lucruri trebuiau oricum să mi se întîmple. Eu singură reprezint o fatalitate.

N-am ridicat receptorul. Mi-am aprins o țigară și m-am dus să pun cele două scrisori în coșul cu corespondență care se află pe culoar. Apoi, am coborît cu un etaj mai jos. Am petrecut cîteva minute în cămăruța în care se depozitează ziarele, numită în mod pompos „Documentare". Georgette, fata care lucrează acolo, tăia anunțurile plimbîndu-și ușor limba peste buze. M-am uitat în *Le Figaro*, ediția de dimineață, la programele cinematografelor, dar n-am găsit ceva care să-mi placă.

Cînd am ajuns din nou sus, patronul mă aștepta în biroul meu. Deschizînd ușa și găsindu-l acolo, în picioare, într-o încăpere pe care o știam goală, am simțit un junghi în inimă.

E un om de patruzeci și cinci de ani, poate ceva mai mult, destul de înalt, cîntărind aproape o sută de kilograme. Poartă părul tăiat scurt, aproape ras. Trăsăturile i s-au îngroșat, dar au rămas plăcute și se spune chiar că, în tinerețe, fiind mai subțire, era un bărbat frumos. Se numește Michel Caravaille. El e fondatorul agenției. Are talent pentru publicitate, știe să explice limpede ceea ce vrea să obțină și, într-o meserie în care este nevoie să convingi în aceeași măsură pe clientul care te plătește, ca

și publicul care trebuie să cumpere, e un vînzător de prima mînă.

Raporturile lui cu personalul și grija pe care i-o poartă se mărginesc la chestiunile de lucru. În ceea ce mă privește, nu-l cunosc deloc. Nu-l văd decît o dată pe săptămînă, luni dimineața, în timpul unei ședințe de o jumătate de oră, ținută la el în birou, cînd trece în revistă treburile curente. Eu sînt chemată acolo numai ca să iau note.

Acum trei ani s-a căsătorit cu o fată — de vîrsta mea, pe care o cheamă Anita — căreia îi fusesem secretară într-o altă agenție de publicitate. Eram prietene atît cît poți fi cu cineva cu care petreci patruzeci de ore pe săptămînă în același birou, iei zilnic dejunul împreună într-un expres din strada La Boétie și cu care te întîlnești într-o sîmbătă sau alta pentru a merge la un music-hall.

Cînd s-a căsătorit, ea a fost aceea care mi-a propus să intru la Caravaille. Lucra acolo de cîteva luni, iar eu fac azi ceea ce făcea ea, nu cu același talent, nici cu aceeași sete de reușită și, evident, nici cu același salariu. N-am întîlnit niciodată pe altcineva care să pună atîta îndîrjire și egoism în lupta pentru parvenire. Ea pleca de la principiul că, într-o lume în care ceilalți se încovoaie în fața furtunilor, tu trebuie să produci furtuni ca să le-o poți lua înainte. Era numită Anita-nesuferita. Ea știa acest lucru și semna chiar astfel nota de serviciu cu care înfunda pe cineva.

La vreo trei săptămîni după căsătorie a născut o fetiță. De atunci n-a mai lucrat și, practic, n-am mai văzut-o niciodată. Cît despre Michel Caravaille, credeam (pînă ieri-seară) că uitase de faptul că am cunoscut-o cîndva pe soția sa.

Părea obosit, sau preocupat, cu acea culoare lividă pe care o căpăta uneori cînd urma de mai multe zile un regim de slăbire. M-a chemat pe numele mic, Dany, și mi-a spus că are greutăți.

Am observat că fotoliul din fața biroului meu, rezervat vizitatorului, era doldora de dosare. Le-am luat de acolo, dar el tot nu s-a așezat. Privea în jurul lui ca și cum ar fi intrat prima dată în camera aceea.

Mi-a spus că lua a doua zi avionul spre Elveţia. Avem un client important la Geneva : Milkaby, laptele praf pentru sugari. Putea lua cu el, ca să obţină viitoarea campanie de publicitate, machete, tiraje speciale pe hîrtie cretată, fotografii în culori — material cu care să facă onorabil faţă, timp de o oră sau două, unei duzini de directori şi de subdirectori cu chipuri glaciale şi gesturi manichiurate. Dar era în pericol să-i lipsească arma supremă a textelor şi, de aceea, să piardă avionul. Mi-a explicat fără un zîmbet (dacă n-am auzit asemenea explicaţii de o sută de ori, nu le-am auzit niciodată) că a fost redactat un întreg raport asupra politicii concurenţilor şi a noastră, dar că în ultimul moment a trebuit să schimbe totul, că acest raport se găsea acum în stare de ciornă fără nici o formă şi, ca să spună pe şleau, nu dispunea de nici un text prezentabil.

Vorbea repede, fără să mă privească, pentru că era stînjenit de gîndul de a-mi cere un serviciu. Mi-a spus că nu putea pleca chiar fără nimic. Şi nici nu putea amîna întîlnirea cu Milkaby, pentru că o mai făcuse de două ori. Chiar şi nişte elveţieni ar înţelege a treia dată că sîntem o bandă de ageamii şi că era mai avantajos pentru ei să transporte laptele pudră gratuit la domiciliul clientului.

Îmi dădeam destul de limpede seama unde voia să ajungă, dar n-am spus nimic. S-a produs o tăcere, în timpul căreia se juca maşinal cu una dintre jucărelele înşirate pe biroul meu. M-am aşezat, am mai aprins o ţigară. I-am arătat pachetul de Gitane, dar m-a refuzat.

În cele din urmă m-a întrebat dacă am vreun plan pentru seara aceea. Vorbeşte adesea în acest fel, sofisticat, uneori aproape jignitor. Nu-l cred în stare să-şi închipuie că aveam dreptul să fac altceva în serile ce-mi aparţineau în afară de a dormi, ca să fiu în putere a doua zi la birou. Nici nu ştiam, sărmană neroadă, dacă voiam să răspund sau nu, şi i-am zis cu un glas ce se voia impersonal :

— Cîte pagini sînt de bătut ?

— Vreo cincizeci.

Mi-am suflat fumul din gură într-un încîntător nouraş dezaprobator, gîndindu-mă, ceea ce strica totul, că scot

fumul ca vedetele din filme şi că el o să-şi dea seama că vreau să fac pe interesanta.

— Şi aţi dori să bat totul; astă-seară ? Nu sînt atît de grozavă ! Fac şase pagini pe oră şi asta bătînd din răsputeri. Luaţi-o pe doamna Blondeau, poate că are să izbutească.

Mi-a spus că avionul lui pleacă de-abia la prînz şi că în nici un caz nu putea fi vorba să încredinţeze această misiune doamnei Blondeau : ea bătea într-adevăr repede, dar n-ar înţelege nimic dintr-un text ticsit de corecturi, de trimiteri, de fraze neterminate. Eu, în schimb, ştiam despre ce e vorba.

A mai spus un lucru, şi cred că asta m-a hotărît. Nu voia — niciodată n-a voit — să se lucreze la birou după ora închiderii, mai ales din cauza zgomotului maşinii de scris. Etajele superioare sînt locuite, iar reînnoirea contractului de închiriere a societăţii se face numai cu preţul unor complicate tratative administrative. Mi-a spus că voi veni să lucrez la el, unde voi putea dormi, ca să nu pierd timp dacă n-aş termina în noaptea aceea. Voi termina a doua zi dimineaţă, înainte de plecarea lui.

Nu fusesem niciodată la el. Aceasta, precum şi perspectiva de a o revedea pe Anita, erau motive prea puternice ca să pot refuza. Nu ştiu ce mi-am închipuit timp de o secundă sau două — destul ca el să-şi piardă răbdarea şi să spună cu de la sine putere : bine, ne-am înţeles. Sînt o idioată. Mi-am imaginat o cină în trei, într-o încăpere mare, cu lumini indirecte. Rîsete discrete evocînd amintiri. Dar hai, nu se poate, mai ia din crabul ăsta. Anita mă conduce apoi de mînă pînă-n camera mea, puţin înduioşată şi sentimentală din pricina vinului pe care l-am băut. O fereastră e deschisă spre noaptea de-afară, iar vîntul umflă perdelele.

El însă mi-a şi tras un duş rece. Şi-a privit ceasul spunînd că voi avea linişte ca să pot lucra, servitorii fiind plecaţi acasă, în Spania, pe timpul concediului, iar el avea pe cap o corvoadă împreună cu Anita, să meargă la un festival al filmului publicitar la palatul Chaillot. A adăugat totuşi :

— Anita va fi fericită să te vadă. Erai întrucîtva preferata ei, nu-i aşa ?

Dar toate astea fără a mă privi, îndreptîndu-se spre ușă, exact ca și cum n-aș fi existat — vreau să spun ca ființă omenească și în orice caz mai puțin atent decît ar fi fost cu o mașină de scris IBM electrică, cu caractere „Président".

Înainte de-a ieși s-a întors și a făcut un semn nelămurit spre biroul meu. M-a întrebat dacă mai aveam ceva important de făcut. Mă gîndisem să corectez șpalturile unei broșuri industriale, dar asta mai putea să aștepte și, de astă-dată, am avut și eu, în sfîrșit, o replică chibzuită, pe care n-am scăpat-o :

— Să-mi încasez banii.

E vorba de o lună dublă ce ni se plătește jumătate în decembrie, jumătate în iulie. Cei aflați în concediu își primiseră plicul odată cu salariul pe iunie. Ceilalți îl primeau de 14 iulie. Șeful contabil, ca la toate sfîrșiturile de lună, trecea prin birouri și preda plicul în mîna fiecăruia. În general, ajungea la mine abia cu jumătate de oră înainte de plecare. Se ducea mai întîi la redacție, unde se dezlănțuia un soi de cataclism, dar aseară n-am mai auzit ca redactoarele să se fi repezit pe bietul om.

Patronul se oprise nemișcat, cu mîna pe clanța ușii. Mi-a spus că se întorcea acasă și se gîndea să mă ia neîntîrziat cu el, că îmi va da el personal plicul, ceea ce îi va îngădui să mai adauge ceva — să spunem trei sute de franci, dacă eram de acord.

Se citea în privirea lui o ușurare, iar eu, la rîndul meu, eram mulțumită. La el totul a fost însă foarte scurt, ca și cum i-aș fi dat doar un prilej de a rezolva o chestiune stînjenitoare.

— Strînge-ți lucrurile, Dany. Ne întîlnim jos, în cinci minute. Mașina mea e sub bolta de la intrare.

Ieși, închizînd ușa în urma lui. O redeschise apoi imediat. Mă pregăteam să pun la loc, în rînd cu celelalte, jucăria pe care el o mișcase din loc. Era un mic elefant articulat, roz-bombon. A observat grija cu care făceam acest lucru și mi-a spus : „Îți cer iertare". Se bizuia pe discreția mea față de ceilalți în ce privea lucrul în afara biroului. Am înțeles că nu voia să vorbesc de raportul întîrziat și că se simțea oarecum vinovat. A vrut probabil să-mi mai spună și altceva, să-mi explice, poate, că era vinovat,

dar în cele din urmă s-a mai uitat o dată la elefantul roz și a plecat de-a binelea.

Am rămas o clipă pe scaun, întrebîndu-mă ce se va întîmpla dacă nu voi fi în stare să bat cele cincizeci de pagini înainte de plecarea lui. Chiar cu riscul de-a lucra o parte din noapte, am să găsesc eu timpul necesar, nu asta mă neliniștea ; ci ochii, care nu rezistă mai multe ore în șir. Se înroșesc, se umplu de stele și de lacrimi și uneori mă dor așa de tare, că nu mai văd nimic.

Mă gîndeam, de asemenea, la Anita și la unele fleacuri : dacă aş fi știut de dimineață că aveam s-o întîlnesc, mi-aș fi pus taiorul alb ; trebuie să trec neapărat pe la mine, să mă schimb. Altădată, cînd lucram cu ea, mai purtam încă fuste cusute la orfelinat. Ea spunea : „Cu zdrențele tale îmi provoci dezgust pentru copilăriile nefericite". Aș fi vrut ca ea să mă revadă altfel, cu ceea ce am mai bun. Apoi, deodată, mi-am adus aminte că patronul mi-a dat cinci minute. Pentru el, cinci minute sînt trei sute de secunde. E de o punctualitate că poate speria și un ceas cu cuc.

Am mîzgălit pe o foaie de bloc : „Plec în week-end. Pe miercuri".

Am rupt imediat foaia în bucățele mici și am scris pe următoarea, mai îngrijit de astă dată : „Trebuie să iau un avion pentru week-end. Pe miercuri. Dany".

Aș fi vrut să-mi povestesc pe foița aceea toată viața. Un avion nu era destul. Puteam să scriu : un avion pentru Monte-Carlo. Dar am privit la ceas, arătătorul mare se apropia de jumătatea spre cinci și, în orice caz, eram probabil singura din agenție care nu luase încă un avion, așa că nu mai puteam impresiona pe nimeni.

Am agățat foaia cu o agrafă de abajurul lămpii de pe masa mea. Oricine intra o putea vedea. Cred că eram fericită. E greu de explicat de ce. Dacă vreți, fusesem și eu cuprinsă de acea nerăbdare pe care o simțisem la ceilalți, de-a lungul întregii după-amieze.

Punîndu-mi pardesiul, m-am gîndit că Anita și Michel Caravaille aveau o fetiță. Am luat elefantul roz și l-am băgat în buzunar.

Mi-amintesc că soarele mai strălucea încă prin fereastră, aruncîndu-și razele pe hîrtiile îngrămădite pe biroul meu.

În mașină, o DS (Citroën) neagră, cu tapițeria de piele, mi-a propus chiar el să trecem mai întîi pe la mine, ca să-mi iau o cămașă de noapte și peria de dinți.

Încă nu era o oră de circulație aglomerată și conducea destul de repede. I-am spus că părea obosit. Mi-a răspuns că toată lumea e obosită. I-am vorbit de confortul din DS, dar nu l-a interesat și am păstrat din nou tăcerea.

Am traversat Sena la podul Alma. Pe strada Grenelle a găsit un loc de parcare în fața magazinului fotografic aflat aproape peste drum de mine. M-a urmat cînd am coborît din mașină. Nu m-a întrebat dacă poate urca la mine, sau altceva. A intrat în imobil în urma mea.

Nu mi-e rușine cu apartamentul meu — în sfîrșit, nu cred — ba sînt chiar sigură că n-am lăsat rufe la uscat pe radiatorul de gaz. Dar nu-mi plăcea faptul că venea la mine. Va ocupa tot locul și am să fiu obligată să mă schimb în baie, unde, dacă lovești un zid, toate celelalte trei îți răspund. În plus, stau la al patrulea etaj, fără ascensor.

I-am spus că nu era obligat să mă însoțească și că nu va dura decît cîteva minute. Mi-a răspuns că totuși vine și că n-avea nici o importanță. Nu știu ce-și închipuia. Că poate am să iau cu mine un cufăr.

Pe palierul meu n-am întîlnit pe nimeni, ceea ce era un lucru bun. Am o vecină al cărei soț și-a petrecut concediul la spitalul Boucicaut, pe strada Francisc I, contra sensului interzis, și care se supără grozav dacă nu întrebi de sănătatea lui, iar dacă-i ceri vești, poate să te țină pînă seara. Am intrat prima și am închis ușa îndată după Cáravaille. A privit în jurul lui și n-a scos un cuvînt. Era vădit că nu știa ce să facă cu trupul lui uriaș. Mi se părea mult mai tînăr și — cum să sun ? — mai adevărat, mai viu decît la birou.

Mi-am luat taiorul alb dintr-un dulap și m-am închis în baie. Îl auzeam umblînd foarte aproape de mine. În timp ce mă dezbrăcam, i-am spus prin ușă că poate găsi

de băut în lădiţa de sub fereastră. Mai aveam timp să-mi fac un duş ? Nu mi-a răspuns. Nu mi-am mai făcut duş, m-am spălat la iuţeală cu o mănuşă de toaletă.

Cînd m-am întors în cameră, îmbrăcată, pieptănată, machiată, dar în picioarele goale, el stătea pe divan şi îi telefona Anitei. Îi spunea că sosim îndată. În acelaşi timp îmi privea atent taiorul. Mi-am încălţat pantofii albi aşezată pe braţul fotoliului, fără a-l slăbi din ochi. În ochii lui n-am citit decît plictiseală.

Vorbea cu Anita — spunea da Anita, nu Anita, ştiam că era ea — nici nu-mi mai amintesc ce-i povestea, ba da, că nu m-am schimbat deloc, că sînt mai curînd înaltă, destul de subţire, că sînt frumoasă şi blondă, da, foarte blondă şi bronzată, — în sfîrşit lucruri de astea, care ar fi trebuit să fie plăcute şi erau fără îndoială plăcute, dar pe care glasul lui le denatura. Îmi sună încă în urechi acest glas : stăruitor, monocord, un glas de portărel. Îi răspundea Anitei, supunîndu-se cu răbdare unui capriciu de-al acesteia. Ea îi cerea să fiu descrisă şi el mă descria. Pentru el ea era o fiinţă omenească. În ce mă priveşte însă pe mine, Dany Longo, aş fi putut tot atît de bine să fiu o maşină de spălat rufe, expusă la magazinul universal Bazar de la Hôtel de Ville.

I-a mai spus un lucru. Nu, nu era o simplă figură de stil pentru a-i comunica soţiei, fără să mă supere pe mine, că sînt din ce în ce mai mioapă. Era relatarea cea mai exactă despre ceea ce vedea, o constatare în stare brută. Spunea că ochelarii îmi ascund culoarea ochilor. Am rîs şi mi-am ridicat chiar ochelarii ca să-i arăt culoarea lor. Nu sînt albaştri şi schimbători ca apa mării, cum erau cei ai Anitei, atunci cînd îmi dădea voie să-i duc tava împreună cu a mea la expresul din strada La Boétie, ci întunecaţi, nemişcaţi, lipsiţi de expresie, ca o plicticoasă cîmpie din nord, şi orbi fără ochelari.

Nu ştiu dacă din această cauză, a ochilor mei, sau pentru că am înţeles brusc că nu voi fi niciodată pentru ei altceva decît subiectul unei distracţii oarecum afectuoase, la telefon, între doi soţi care se înţeleg bine, dar în timp ce rîdeam, eram tristă, sătulă de toate şi aş fi vrut ca seara aceea să treacă mai repede, ei amîndoi să plece odată la blestematul acela de festival al filmului publicitar, să nu

fi existat nici unul din ei, ca Anita să nu fi existat niciodată : pe scurt, voiam să plec mai repede din casă.

Am plecat. Luasem în geantă, așa cum mi-a spus, o cămașă de noapte și periuța de dinți. Am mers de-a lungul cheiurilor Senei pînă la podul Auteuil. Înainte de-a ajunge acasă, și-a adus aminte de ceva, a oprit mașina în staționare dublă într-o stradă plină de prăvălii.

Mi-a dat o bancnotă de cincizeci de franci, spunîndu-mi că el nu mănîncă niciodată seara și nici Anita, și că e probabil ca acasă să nu se găsească nimic pentru mine. Dacă aș fi avut cel mai mic simț al umorului, aș fi izbucnit în rîs, gîndindu-mă la deliranta mea cină intimă, cu lumini discrete și cu vîntul care umflă perdelele. În loc de asta, m-am făcut roșie ca para. I-am răspuns că nici eu nu mănînc seara, dar n-a vrut să mă creadă și mi-a cerut să mă duc neapărat.

În timp ce el aștepta la volan, am cumpărat două brioșe dintr-o brutărie și o tabletă de ciocolată. Mi-a mai cerut — „tot te duci" — să intru într-o farmacie și să-i cumpăr un medicament. În momentul cînd mi se ștampila rețeta, am citit pe cutia flaconului că erau picături pentru inimă. Făcea greva foamei și, ca să prevină o sincopă, se dopa cu digitalină. Genială idee.

În mașină, punîndu-și la loc restul de bani, m-a întrebat, fără să mă privească, unde am cumpărat taiorul. Era dintre soții aceia care nu pot suferi o toaletă ca lumea pe alte femei decît a lor. I-am răspuns că l-am primit gratuit la agenție, după ce făcusem niște fotografii pentru un client din Faubourg Saint-Honoré. A dat din cap cu înțelesul : „E tocmai ceea ce mă gîndeam", dar mie, cu intenția de a-mi fi plăcut, mi-a spus cam așa ceva: „Pentru un lucru de gata, face o impresie foarte bună".

N-am intrat niciodată în vila Montmorency de la Auteuil. Fără îndoială că proasta mea dispoziție influența aspectul peisajului, dar el m-a făcut să mă gîndesc, în plin Paris, la un orășel pentru pensionari de provincie, cu alei de promenadă duminicală, simetrice. Familia Caravaille locuia în aleea Plopilor. Mai erau și aleea Teilor și, presupun, aceea a Castanilor. Casa lor era așa cum mi-o închipuiam : frumoasă, mare, înconjurată de flori. Era cu

puţin trecut de ora şase. Soarele străpungea frunzişul cu pete orbitoare.

Îmi amintesc sosirea noastră, zgomotul paşilor în tăcerea acestui sfîrşit de după-amiază. Într-un hol de intrare, pardosit cu plăci roşii, cu un covor mare al cărui desen reprezenta animale fantastice. toate lămpile ardeau, cu toate că era încă ziuă, o scară de piatră urca la etaj. iar pe prima treaptă, în ghetuţe de lac, cu un ciorap mai sus decît celălalt, îmbrăcată în catifea albastră cu dantele, strîngînd la piept o păpuşă cheală, stătea o fetiţă blondă care aţintea asupra mea o privire visătoare.

Îndreptîndu-mă spre ea, îmi reproşam că nu ştiam să iau lucrurile aşa cum se prezentau, fără complicaţii. M-am aplecat s-o îmbrăţişez şi să-i aranjez ciorapii. M-a lăsat să mă ocup de ea fără să spună ceva. Avea ochii mari şi albaştri, ca şi ai Anitei. Am întrebat-o cum o cheamă : Michèle Caravaille, pe care ea îl rostea *Cravaille.* Am întrebat-o de vîrstă : *Crei ani.* M-am gîndit la micul elefant roz pe care voiam să i-l dăruiesc, dar el se afla în buzunarul pardesiului, iar pardesiul îl lăsasem acasă.

Îndată după aceea, tatăl m-a chemat într-o cameră spaţioasă, pe care, practic, n-am mai părăsit-o. Canapeaua şi fotoliile erau din piele neagră, mobilele de culoare închisă, zidurile acoperite cu cărţi. Un cal de manej susţinea o lampă mare.

Mi-am schimbat ochelarii şi am încercat maşina. Era o Remington, semi-portativă, din anii 40, care, pe lîngă toate, avea o claviatură engleză. Se puteau totuşi bate şase exemplare citeţe, dar Caravaille mi-a spus că patru vor fi de ajuns. A deschis dosarul Milkaby, cu pagini acoperite de un scris mărunt (n-am înţeles niciodată cum un animal mare ca el putea să scrie atît de mărunt) şi mi-a explicat greutăţile pe care le-aş putea întîlni. El trebuia să plece la un tipograf, pentru Dumnezeu ştie ce, înainte de a se duce la palatul Chaillot. La plecare mi-a zis că Anita trebuia să vină şi îmi ură spor la muncă.

M-am apucat de lucru.

Anita a coborît după o jumătate de oră, cu părul ei blond strîns pe ceafă şi cu o ţigară în mînă. Mi-a spus : Ei bine, e o veşnicie de cînd nu ne-am mai văzut, cum o duci. eu am o migrenă grozavă — toate astea foarte re-

pede, cercetîndu-mă amănunțit, din cap pînă-n picioare, părînd încordată, ca pe vremuri.

A deschis o ușă în fundul încăperii și mi-a arătat camera mea. Mi-a explicat că soțul ei dormea uneori acolo, cînd lucra noaptea tîrziu. Se afla în cameră un pat imens, acoperit cu o blană albă, iar pe un perete o fotografie mărită a Anitei, așezată goală într-un fotoliu, o poză foarte frumoasă, în care puteai să vezi și porii pielei. Am rîs prostește. A întors fotografia, încadrată într-o ramă de lemn, cu fața la perete. Mi-a spus că soțul ei și-a instalat în pod un laborator de amator, dar că ea era singurul lui model. A deschis în același timp o altă ușă, aproape de pat, și mi-a arătat o cameră de baie pardosită cu plăci negre. Privirile noastre s-au încrucișat timp de o clipă și am înțeles că toate acestea o plictiseau de moarte.

M-am așezat din nou la lucru. În timp ce băteam, ea a așternut un tacîm pe o masă joasă, a adus două felii de rosbeef, fructe și o sticlă de vin începută. Încă nu era îmbrăcată pentru plecare. M-a întrebat dacă mai aveam nevoie de ceva, dar fără să aștepte răspunsul, mi-a urat și ea spor la treabă, pe curînd și a dispărut.

Ceva mai tîrziu, într-un mantou de satin negru, închisă la gît cu o broșă mare, s-a oprit în prag, ținînd de mînă fetița. O ducea la maică-sa, care locuia foarte aproape, pe bulevardul Suchet (fusesem la ea de două sau trei ori) și apoi trebuia să-și întîlnească soțul la Chaillot. Mi-a spus că se vor întoarce devreme din cauza călătoriei în Elveția, dar că nu eram obligată să-i aștept dacă mă simțeam obosită. Vedeam că voia să-mi spună ceva prietenos înainte de a mă părăsi, dar nu izbutea. M-am ridicat să mă uit mai bine la micuță și să-i urez noapte bună, Michèle, draga mea : îndepărtîndu-se, fetița s-a întors și continua să mă privească. La piept strîngea aceeași păpușă cheală.

Apoi, i-am dat drumul ca o mitralieră. Mi-am aprins o țigară în două sau trei rînduri și, pentru că nu-mi place să fumez cînd bat la mașină, mă învîrteam prin odaie și priveam cotoarele cărților. Pe un perete stătea ceva bătător la ochi, dar fascinant : un geam mat de 30×40, într-o ramă poleită, pe care un sistem, fixat în spate, proiecta diapozitive în culori. Caravaille se servea probabil de un asemenea aparat destinat publicității în vitrine. Fotogra-

fiile se schimbau la fiecare minut. Am văzut astfel mai multe porturi de pescuit, înotînd în soare, unde reflexele din apă înmulţeau numărul bărcilor multicolore. Nu le cunoşteam numele. Dar tot ce pot să spun, biată neroadă, este că pozele erau Agfacolor. Cunosc comediile astea de prea multă vreme ca să mă mai pot înşela asupra calităţii unui ton de roşu.

La un moment dat, cînd ochii au început să-mi obosească, m-am dus să mi-i clătesc cu apă rece în camera de baie cu plăci negre. De afară nu se auzea nici un zgomot. Parisul mi se părea foarte îndepărtat şi simţeam în mine apăsarea casei pustii şi a camerelor cufundate în întuneric.

Pe la douăsprezece şi jumătate bătusem treizeci de pagini. Făceam întruna greşeli, îmi simţeam creierul ca laptele praf. Am numărat paginile rămase, vreo cincisprezece. Am acoperit apoi maşina cu capacul.

Mi se făcuse foame. Am mîncat una din brioşele aduse, o felie de rosbeef, un măr şi am băut oleacă de vin. N-am vrut să las totul vraişte, am căutat bucătăria care era spaţioasă, mobilată ca o încăpere de fermă, cu o chiuvetă de spălat vase din piatră, în care mucegăiau două mormane înalte de vase. O cunosc eu bine pe Anita. Cu siguranţă că de cînd au plecat servitorii în concediu, ea nu s-a mai ostenit nici să apese butonul aparatului de prăjit pîine.

Mi-am scos jacheta taiorului, mi-am spălat farfuria, paharul şi tacîmurile. Am stins peste tot şi m-am dus să mă culc. Era cald şi, Dumnezeu ştie de ce, nu îndrăzneam să deschid fereastra. Nu izbuteam să adorm. Mă gîndeam la Anita, cea de altădată, cînd lucram pentru ea. Dezbrăcîndu-mă, nu m-am putut împiedica să întorc fotografia în care ea stătea goală, într-un fotoliu. Mi-era necaz că rîsesem atît de prosteşte. Nu vreau să spun că e o gafă să izbucneşti în rîs în faţa fotografiei făcute de cineva care agaţă fundul soţiei pe pereţii casei, ci sunetul rîsului meu fusese prostesc.

Pe cînd lucram cu Anita, ea a venit de mai multe ori să rămînă noaptea la mine. Locuia atunci cu mama şi mi-a cerut — aşa cum numai ea ştia s-o facă, cu multe excese de afecţiune şi ameninţări, cu o mare încăpăţînare — să-i împrumut apartamentul ca să primească un bărbat. Băr-

baţii îi schimba, dar nu şi locul de întîlnire ; deoarece cedasem o dată, nu mai îndrăzneam s-o refuz. În timpul distracţiei, eu mă duceam la cinema. O regăseam apoi dezbrăcată, cu obrajii aprinşi, citind sau ascultînd radioul, fumînd ţigări, cu picioarele peste braţul unui fotoliu, oarecum poziţia din fotografie. Nu i-a trecut niciodată prin minte să pună patul în ordine. Îmi amintesc cel mai bine de cearşafurile mototolite, care atîrnau pînă la podea şi în care urma să dorm alături de ea pînă dimineaţa. Dacă îi spuneam ceva, mă numea : „mică fecioară murdară şi abjectă" şi mă trimitea înapoi la mînăstire, unde aveam să crăp de dorul dragostei. Sau, dacă nu, făcea o mutră îngrozitor de spăşită şi îmi făgăduia că data viitoare se va folosi pentru nevoile ei de masa din bucătărie. A doua zi, la birou, redevenea iar Anita-nesuferita, într-o rochie de fată din cartierele distinse, cu ochi limpezi, gesturi eficace şi inima ferecată cu nasturii încheiaţi pînă sub guler.

Am sfîrşit prin a adormi, sau a moţăi, deoarece ceva mai tîrziu i-am auzit întorcîndu-se. Patronul se văicărea că bea prea mult şi că se întîlnea cu prea mulţi imbecili. Apoi a venit să mă întrebe în şoaptă, de dincolo de uşă : „Dormi, Dany ? E în regulă ?" Am răspuns că totul e bine şi că au mai rămas cincisprezece pagini. Din spirit de imitaţie am vorbit şi eu cu un glas ca o adiere, ca şi cum mi-ar fi fost frică să nu trezesc pe cineva în blestemata aceea de hardughie.

Apoi am adormit din nou. Cam în aceeaşi clipă, cineva a zgîriat la uşă şi se făcuse dimineaţă — dimineaţa aceea — soarele năvălea din plin în cameră, iar patronul mi-a spus: „Am făcut cafea, ai o ceaşcă pe masă".

După ce mi-am aranjat patul şi am făcut o baie, m-am îmbrăcat, am băut cafeaua pusă lîngă maşină şi m-am apucat din nou de lucru. Patronul a venit de două sau trei ori să vadă unde am ajuns. Anita a apărut apoi într-un combinezon alb, căutînd ceva pe care nu l-a găsit, cu o mînă pe capul îndurerat încă de migrena din ajun, iar cu cealaltă scuturînd scrumul primei ţigări a zilei. Trebuia să meargă să-şi ia fata din bulevardul Suchet. Am aflat totodată că vor folosi întîlnirea cu Milkaby pentru a petrece toţi trei zilele de punte în Elveţia. Plecarea în călătorie o

făcea nervoasă şi, cel puţin din acest punct de vedere, am găsit-o schimbată. Altădată, avea un principiu : clienţii, ca şi iubiţii, te ţin mai la preţ dacă îi faci să aştepte şi n-are rost să-ţi faci sînge rău pentru un avion, cînd îl poţi lua pe următorul.

Dealtfel, toţi eram nervoşi — ea, eu şi Caravaille. Am bătut ultimele pagini ca acele dactilografe pe care nu le pot suferi, fără să încerc cel puţin să înţeleg ceea ce citeam. Probabil că am făcut un şir de boacăne, pentru că băteam în aproape toate clapele cu mîna stîngă (sînt stîngace şi, cînd mă grăbesc, şi vreau să bat repede, uit aproape că am şi o mînă dreaptă), pierdeam o groază de timp spunîndu-mi : gîndeşte-te la ceea ce faci, dreapta, idioato, dreapta, ca un boxer care a încasat o lovitură în stare să-i smulgă inima din loc. Lovitura pe care am primit-o — cu atît mai rău dacă e o prostie, şi asta va trebui s-o spun dacă voi fi anchetată — era tocmai acel week-end familial în Elveţia. Am fost odată la Zürich şi am rămas cu o amintire oribilă. N-am văzut Geneva, dar presupun că trebuie să existe acolo, cel puţin pentru Caravaille şi cei deopotrivă cu ei, hoteluri confortabile, cu terase mari, deschise spre lună şi spre duioşia melancolică a viorilor, zile luminoase şi seri iluminate, momente pe care nu le voi cunoaşte niciodată — nu numai pentru că sînt plătite în franci noi sau în dolari. Mi-e necaz pe mine că sînt astfel — e adevărat, de trei ori adevărat — dar, nu ştiu cum să spun, nu pot fi decît eu însămi.

Am terminat lucrul pe la unsprezece. Îmi aranjam paginile şi clasam cele patru exemplare în ordinea lor, cînd Caravaille a venit să-mi spună că sînt liberă. Purta un costum de vară bleumarin, o cravată ţipătoare cu picăţele albe, mă strivea cu statura şi dinamismul lui. Se repezise pînă la agenţie să ia machetele. Mi-a adus şi plicul cu gratificaţia : împreună cu cei trei sute de franci făgăduiţi, am numărat mai bine de o mie de franci, aproape o lună întreagă. Am spus — ţin minte totul — vă mulţumesc mult, e grozav, e mult prea mult.

El a pus într-un sac de voiaj de piele neagră tot ceea ce bătusem. M-a întrebat cu respiraţia tăiată dacă aveam permis de conducere. Nu era nici o problemă. Anita ştia că îl am şi probabil că i-a şi spus-o. Cînd şi-a cumpărat

prima mașină, o „Simca“ decapotabilă, de ocazie, era atît de speriată, încît i-am scos-o eu din garaj. Apoi îi schimbam locul de patru sau cinci ori pe zi în zona albastră.

Cu toate acestea nu condusesem cu adevărat decît o singură mașină în viața mea, o furgonetă de 2 CV a orfelinatului. Maica superioară îmi plătise permisul („pentru că e folositor și asta te va face să-ți alegi un soț care călătorește pe patru roți, nu un nemîncat pentru ochii lui frumoși“), fiind singura care o conduceam în timpul cumpărăturilor. Eram în ultimul an de școală. Existau încă două furgonete la fel și mie mi s-a dat cea mai veche. „Fă-o praf, spunea maica superioară, fiindcă așa ai să capeți experiență și după aceea punem mîna pe aia frumoasă a surorii Marie-de-la-Pitié.“ Dar la treizeci pe oră, se agăța cu amîndouă mîinile de scaun, iar la patruzeci striga să fie apărată de asasini. Într-o zi s-a speriat atît, încît a tras frîna de mînă și era să zburăm amîndouă prin parbriz.

Pe nerăsuflate, aplecat pe sacul negru, Caravaille mi-a spus că era o jale să găsești un taxi sîmbătă dimineața, că a cuplat telefonul la serviciul de abonați absenți ca să fiu liniștită, că n-ar mai vrea s-o ia altă dată de la capăt, că mai trebuia s-o ia pe fetiță și că le-aș face un nemaipomenit serviciu dacă i-aș însoți pînă la Orly. Eu nu înțelegeam de ce. El s-a ridicat, cu tot sîngele în cap, și mi-a explicat: în felul acesta voi aduce mașina înapoi acasă.

Era nebun.

I-am spus că la Orly există parkinguri, dar el s-a mulțumit să dea din umeri și să răspundă : mulțumesc, știam.

— Haide, Dany, vino.

I-am spus că mi-era cu neputință.

— De ce ?

Acum mă privea drept în față, puțin aplecat spre mine, mi se părea plin de forță și nerăbdare. Cînd cineva se află prea aproape de mine, îmi pierd șirul vorbelor. După cîteva secunde i-am răspuns :

— Nu știu ! Uite-așa !

Mai proastă nici că se putea să fiu. El a ridicat din nou din umeri, a spus că nu e bine să fii prost și și-a dus sacul în hol. Pentru el era o chestiune rezolvată.

Nu puteam să-i însoțesc la Orly, pentru că nu știam să mă întorc cu mașina lor. Ar fi trebuit să-i spun că n-am

condus niciodată altceva decît o fantomă de furgonetă și că maica superioară nu se liniștea decît dacă ne apropiam de o biserică, pentru că astfel aveam șansa să primim ultima împărtășanie. L-am urmat în hol, Anita cobora scara și nu i-am spus nimic.

Aveau trei valize. Am cărat și eu una în grădină. Căutam cu ochii DS-ul (Citroën) dar ceea ce am văzut era, pentru mine, pur și simplu îngrozitor. Nu plecau cu DS-ul, ci cu o mașină americană descoperită, lungă și încăpătoare, pe care Anita o scotea din garaj. Un adevărat tanc.

M-am întors în hol și apoi în camera în care lucrasem. Nici nu mai știam ce venisem să caut. Geanta. Am luat-o și apoi am pus-o la loc pe masă. Nu puteam să conduc o asemenea mașină.

Caravaille închidea grăbit niște uși. Cînd m-a văzut proptită acolo, probabil că a înțeles în sfîrșit că ceva nu era în regulă și s-a apropiat de mine. Mi-a pus mîna pe braț și mi-a zis :

— E mașina Anitei. N-are decît un accelerator și o frînă, asta-i tot. E foarte ușor de condus.

Și apoi a adăugat :

— Nu trebuie să fii așa.

M-am întors spre el. Am văzut că avea ochi albaștri, de un albastru foarte deschis, încercănați de oboseală. Albaștri. Nu observasem acest lucru niciodată. În același timp îmi dădeam seama pentru prima dată că ocupam și eu un loc în ei. Existam ca o fată cam prostuță, dar la care ținea mult. În fine, așa cred. N-am înțeles prea bine ce voise să spună prin : „Nu trebuie să fii așa". N-am înțeles nici mai tîrziu. Era prea aproape de mine, ca și adineauri, mi se părea mare, foarte puternic și simțeam că mă pierd toată. După o tăcere îndelungată — sau care mi s-a părut insuportabilă — a mai spus că dacă nu voiam să-i însoțesc se va descurca el și o să lase mașina într-un parking. N-avea nici o importanță.

Am plecat capul și i-am spus că vin.

Ședeam în spate cu micuța. Ea purta o haină roșie cu guler de catifea, se ținea foarte dreaptă, cu mîna ei călduță într-a mea, fără să spună un cuvînt. Nici Anita cu soțul ei nu vorbeau deloc. Era douăsprezece fără douăzeci,

cînd am părăsit bulevardul periferic, la poarta Orléans și am intrat pe autostrada Sudului. La volan se afla el.

Am întrebat unde urma să las mașina: în grădină. Trebuia să strigăm pentru că mergeam cu mare viteză și vîntul puternic ne fura cuvintele. El mi-a spus că actele mașinii se găseau în buzunarul portierei, iar cheia porții de acasă era împreună cu aceea a mașinii. Cu arătătorul a lovit ușor în legătura de chei care atîrna la contact. L-am întrebat unde trebuia să las cheile. S-a gîndit și apoi mi-a spus că puteam să le păstrez și că i le voi da la birou, miercuri după-masă, cînd se vor întoarce din Elveția.

Anita a întors capul, furioasă, cu aceeași privire ca altădată, cînd lucram pentru ea și mi-a strigat: „Ce-ar fi să ne mai slăbești puțin, că doar nu-i atît de complicat? Știi cu cît mergem?" Fetița, văzînd că mama era nemulțumită de mine, și-a retras mîna.

La douăsprezece fără zece — avionul decola la douăsprezece și cinci!— Caravaille a oprit în fața trotuarului aerogării. M-au părăsit într-o goană. Anita, într-un mantou bej căptușit cu mătase verde, a ridicat-o pe micuță ca s-o scoată din mașină și, ținînd-o strîns la piept, s-a aplecat să mă sărute. Patronul grăbea un hamal. Mi-a întins mîna, pe care aș fi vrut s-o rețin cu disperare, căci, deodată, mi-am dat seama că aveam să-l mai întreb o mulțime de lucruri. Dar dacă va ploua? Pînă miercuri putea să plouă și nu puteam lăsa mașina descoperită. Cum să închid capota? Era dezorientat, privea cerul luminos, apoi pe mine și apoi tabloul de bord.

— Dar de unde vrei să știu eu? E mașina Anitei.

A chemat-o înapoi pe Anita, care se zorea spre una din intrările în holul aeroportului. Cînd a înțeles ce voiam, a înnebunit de furie. Într-un singur cuvînt mi-a spus tot ce credea despre mine. Mi-a arătat în același timp, cu palma larg deschisă — purta mănuși de vară — un buton de comandă care mi s-a părut pus prea jos, cu mult sub volan, dar era atît de enervată că nici n-am înțeles bine despre care era vorba. Ținea fetița într-un singur braț și probabil că-i atîrna greu, iar pantofii copilului îi murdăreau pardesiul. Caravaille le-a tras spre hol. Înainte de-a dispărea, s-a mai întors să-mi facă un vag semn de rămas bun.

Mă aflam singură, pe scaunul din spate al unei monstruoase mașini. Aveam impresia că în capul meu se lăsase o mare tăcere.

Am avut nevoie, fără îndoială, de mai multe minute ca să observ că motorul mergea și că trecătorii mă priveau. Apoi, un agent de circulație s-a apropiat și mi-a spus că nu puteam rămîne acolo. Ca să par mai sigură de mine și să-l las să se îndepărteze, mi-am scos de pe cap fularul pe care-l pusesem cînd am plecat din casa lui Caravaille și l-am strîns cu grijă. Era un fular din mătase turcoaz, pe care-l cumpărasem la Le Mans, în primul an după ce începusem să lucrez, chiar în ziua cînd o telegramă mi-a dat de știre că maica superioară murise. De atunci îl păstrez aproape neîntrerupt în geanta mea.

Prin liniștea care-mi umpluse capul, maica superioară mi-a zis : „Nu te omorî cu firea, duci mașina la un parking, n-ai de parcurs decît cincizeci de metri și după aia ai tot timpul să te gîndești".

Am coborît din mașină, care era albă și sclipea în soare și, deoarece nu voiam și nu puteam să mă urc îndată la volan, mi-am luat un răgaz și m-am dus să mă uit la marca mașinii din fața capotei. Era o Thunderbird, o pasăre mare, albă, sub cerul de vară, o pasăre a furtunii.

M-am instalat. Mi s-a părut că ușa se închide singură. Scaunele din piele străluceau și erau de culoarea nisipului aurit ; totul din jurul meu era de culoarea nisipului sau din metal cromat scînteietor. Pe toată întinderea tabloului de bord, și chiar între scaune, se aflau manete și butoane. M-am străduit să nu le privesc. Așa cum îmi spusese Caravaille, n-am găsit sub picior nici o pedală de ambreiaj. M-am aplecat să studiez schimbătorul de viteze. În afară de punctul mort și marșarier, nu mai existau decît două poziții : una pentru plecare și alta pentru mers. Fruntea îmi asudase, gîtlejul mi-era uscat, dar ceea ce simțeam nu era numai teamă, nu știu nici eu ce mai era. Sînt sigură că nu voi uita niciodată această clipă și-mi va părea rău că nu o voi mai putea retrăi. Mi-am scos pantoful drept, al cărui toc mă stînjenea la condus. I-am spus maicii superioare că plec, am băgat ușor în viteză și am plecat.

La început mașina a făcut un salt înainte, pentru că am accelerat prea tare ; după aceea însă s-a liniștit și am

înaintat cu supleţe, drept înaintea mea, într-o cadenţă maiestuoasă. Apoi a început brambureala. Bulevardele din faţa aerogării mă duceau spre toate direcţiile şi, mai ales, spre cele interzise, am trecut de patru sau cinci ori prin aceleaşi locuri, mi-am revenit de patru sau cinci ori în faţa degetului arătător al aceluiaşi agent, care-mi indica interdicţia, am fost tratată de zgîrie-brînză de un automobilist din urma mea, pentru că nu semnalizam cu farurile de direcţie şi înainte de-a găsi aceste faruri — ceea ce era totuşi foarte uşor — am pus în funcţie ştergătoarele, ventilatorul de aer cald, radio Monte-Carlo şi geamul de la portiera din dreapta. Eram în pragul crizei de nervi cînd am izbutit, în sfîrşit, să mă garez în parkingul la care mă uitasem cu jind la fiecare din trecerile mele şi, dacă mă mai ţineam pe picioare ieşind din maşină, e cu siguranţă pentru că aşa e moda cînd vrei să mergi.

Dar eram şi mîndră, într-un anumit fel, şi chiar dacă mai tremuram încă de enervare, ştiam că frica îmi trecuse şi că mă simţeam în stare să fac kilometri cu această maşină.

Acum auzeam din nou vuietul avioanelor de pe pistele de decolare. Am introdus două monezi de cîte douăzeci de centime în contorul automat al parkingului, am luat cheile din contact, geanta, fularul şi m-am dus să fac cîţiva paşi ca să mă aerisesc. În timp ce treceam bulevardul aflat de-a lungul aerogarei, un Caravelle al lui Swissair s-a ridicat în bătaia soarelui. Era poate cel al Anitei.

Am cumpărat un tichet de vizitare la un distribuitor din hol. Era lume multă, mult zgomot şi mi se părea că sînt străină de mine însămi. M-am urcat pe terasă cu scara rulantă. Am privit un Boeing al companiei Air-France făcîndu-şi turul de pistă, alb şi albastru, în timp ce nişte oameni în galben se agitau la sol. M-am uitat la călătorii care se îndreptau într-un şir cuminte spre un aparat mare şi la unul din piloţi care făceau un du-te-vino cu mîinile în buzunare, lovind o pietricică cu vîrful ghetei.

Am coborît la etajele inferioare. Prin ferestrele largi, l-am căutat pe pilotul fotbalist, dar se vede că intrase în avion şi nu l-am mai văzut. Am hoinărit puţin prin faţa vitrinelor cu curiozităţi, unde cel mai curios mi s-a părut reflexul fugar al unei tinere în taior alb, cu părul auriu,

care nu semăna totuşi cu mine. Am cumpărat *France-Soir* şi, la bar am încercat să citesc titlurile cu caractere mari : am citit de zece ori că cineva a făcut ceva, dar tot nu ştiam cine era şi ce comisese. Am băut un Dubonnet-vodka şi am fumat o ţigară. Am privit oameni ridicîndu-se, luîndu-şi restul de pe masă şi plecînd spre celălalt capăt al pămîntului. Mă simţeam bine ? mă simţeam prost ? nu-mi amintesc. Am băut un al doilea pahar, apoi şi un al treilea, spunîndu-mi : „Măi fată, după asta ai să fii tocmai bună pentru maşina asta de curse cu obstacole, ce vrei tu, de fapt?" Şi cred că începusem să ştiu ceea ce voiam.

Nu era destul de limpede, era încă numai o toană a minţii, o tulburare nedesluşită, care semăna cu un mare neastîmpăr. Ascultam un glas de femeie, cu tonul scăzut şi aproape confidenţial, care repeta fără oprire în difuzoare pe ce uşă trebuiai s-o apuci ca să ajungi în Portugalia sau în Argentina. Îmi făgăduiam ca într-o zi să vin aci, la aceeaşi masă, şi cîte şi mai cîte, nici eu nu mai ştiu ce. Mi-am plătit păhărelele şi mi-am spus că le băusem în sănătatea frumoasei mele păsări a furtunii. Şi asta a fost tot. M-am ridicat, mi-am strîns restul de pe masă şi am plecat să privesc marea.

*

Desigur că nu mi-am mărturisit aceasta numaidecît. Sînt foarte pricepută în a-mi fi mie însămi complice. Urcîndu-mă în maşină, m-am gîndit numai că n-avea nici o importanţă dacă am s-o mai păstrez o oră sau două şi că, dacă Caravaille personal ar afla, o, i-aş spune că aveam desigur dreptul să iau dejunul în drum. Am să dau o raită prin Paris, mă voi opri undeva să mănînc o friptură cu cartofi prăjiţi şi să beau o cafea, voi cutreiera liniştită prin Bois de Boulogne şi, să spunem că pe la patru, am să duc maşina înapoi în grădină. Da ? Da.

Am studiat, fără nici o grabă, toate mecanismele de pe tabloul de bord. Găsindu-l pe cel ce punea în mişcare acoperişul, m-am gîndit cu silă la izbucnirea de furie a Anitei. Indicatorul de viteză, foarte alungit, cu cifre mari de metal, arăta un maximum de o sută douăzeci de mile. Am calculat că aceasta făcea aproape două sute de kilometri pe oră şi mi-am spus : acum să te vedem, puişorule ! Am inventariat buzunarul portierei : nu conţinea decît con-

travenții pentru staționare în zona albastră, facturi ale garajului și hărți rutiere. Legitimația gri și dovada de asigurare, pe care le-am găsit într-un buzunar de plastic transparent, erau pe numele unei societăți a lui Caravaille, cu sediul la el, în aleea Plopilor. Se spune că posedă patru din acestea, mai mult sau mai puțin fictive, care-i servesc să manevreze fondurile agenției, dar eu nu pricep nimic, iar șeful contabil păstrează cel mai deplin mister. Mă simțeam mai liniștită acum, cînd știam că actele mașinii nu erau pe numele Anitei. Ceea ce nu aparține cuiva — în fine, unei persoane — se ia mai ușor cu împrumut.

Am coborît să mă uit la ceea ce se afla în portbagaj : cîrpe, un burete vegetal și un pliant de reclamă pentru Thunderbird. Am luat cu mine pliantul, pentru orice eventualitate. În timp ce mă instalam la volan — acesta se deplasează la dreapta ca să te poți așeza ușor și se blochează automat la pornirea motorului, o adevărată minunăție — mi-am dat seama că unii călători întorceau capul să mă privească. Privirile nu erau din acelea ce-mi sînt adresate de obicei, chiar gîndindu-mă că fusta era strînsă pe mine și că-mi arătasem picioarele mai mult decît trebuie. Mi-am spus că nu poate fi decît ceva trecător, dar e o senzație foarte plăcută să te simți mai înălțată decît alții în ochii oamenilor. Da ? Da.

Am dat înapoi ca o regină, am ieșit din parking, am virat într-o curbă grațioasă în fața aerogării și m-am oprit la prima încrucișare. Un panou arăta direcția spre Paris și celălalt sens, spre sud. Ca să-mi dau un timp de gîndire, mi-am înfășurat fularul în jurul capului. Un automobilist a claxonat în spatele meu. Am făcut un semn cu mîna pentru a-i spune, atît lui cît și mie, că de acum, la dracu, fie ce-o fi, și am luat-o spre sud. N-avea nici un rost să iau dejunul la Paris, fiindcă asta fac în fiecare zi. Mă voi duce la Milly-la-Forêt, pentru că numele e frumos și va fi ceva nou, n-am să iau o friptură cu cartofi prăjiți, ci orice, ceva minunat cu smeură, am să găsesc un restaurant unde să mi se pună masa în grădină ; acum totul e hotărît, ai tras la măsea trei Dubonnet și, fii atentă ce faci, ori ai să te întorci acasă cu depanarea. În același moment am schimbat maneta la viteza obișnuită de mers.

Am depăşit o primă maşină pe autostradă, tocmai cînd trebuia să intru pe drumul spre Milly-la-Forêt şi aşa se explică de ce am fost nevoită s-o iau înainte. Dar aş fi mers înainte în orice caz. Volanul mă asculta uşor, soarele îmi mîngîia blînd obrajii, curentul călduţ ce mă învăluia la curbe era şi el plăcut, curbele erau lungi, adînci coborîrile, tăcută şi ascultătoare, zburînd cu repeziciune peste cîmpii, era marea mea pasăre de vis, complicea, prietena mea : meritam să fiu bătută dacă m-aş fi oprit şi, ce-i drept, numai cu bătaia aş fi putut fi oprită. Mă uitam la maşinile care înaintau în aceeaşi direcţie, cu copii care-şi lipeau năsucurile de geamuri, furaţi cu totul de începutul de vacanţă, cu mingi de plajă în portbagajele prea pline şi prinse în frînghii, remorci cu ambarcaţiuni şi catarge strînse se îndreptau spre mare, iar în privirile unei perechi aflată la un moment dat în linie cu mine am citit o lucire de complicitate. Voiam să cred, cel puţin pînă la ieşirea de pe autostradă, şi să-i fac şi pe ceilalţi să creadă, că voi, continua împreună cu ei, că ne vom opri seara poate, undeva împreună, la acelaşi han între Valence şi Avignon. O nebună, nu altceva.

Cînd am încetinit ca să ies de pe autostradă, maica superioară mi-a zis : „Te rog, acum ascultă-mă pe mine, ai să păţeşti numai rele, du maşina înapoi". Am jurat pe propriul meu cap că nu voi merge mai departe de primul restaurant întîlnit — sau cel mult pînă la primul ca lumea — şi că mă întorc la Paris îndată după plata consumaţiei. Maica superioară mi-a spus că e un jurămînt de beţiv şi că mai tîrziu îmi va veni mult mai greu să mă opresc din trăsnăile mele. Am văzut pe un panou că făcusem cincizeci de kilometri. Am simţit o uşoară pişcătură de nelinişte. Sînt numai cîteva ceasuri de atunci, poate cinci sau şase, dar totul îmi apare deformat şi tot atît de îndepărtat de mine ca visele după deşteptare.

M-am oprit la un restaurant pentru automobilişti, aproape de Fontainebleau. Thunderbirdul meu nemişcat se afla în mijlocul unui univers de nichel şi plăci aglomerate, cu ferestre largi, deschise, dintre care una aproape în faţa mesei mele. Era lume puţină, numai perechi. M-au urmărit cu priviri lungi, chiar de la intrare, fără îndoială din cauza maşinii, poate şi pentru că îmi luasem un aer

de degajare forțată. Înăuntru era multă lumină și mi-am putut păstra ochelarii negri.

Am comandat o friptură de miel cu roșii à la provençale, o salată de păpădie și o jumătate de sticlă de roze sec, pentru că nu existau sferturi, iar vinul acesta mi se va urca mai puțin la cap decît unul roșu — mai e vorbă, drăguțo ! Am cerut un ziar și mi s-a adus același *France-Soir* pe care-l lăsasem la Orly. Nici pe acesta nu l-am citit cu mai multă atenție. Am încercat într-o doară să dezleg jocul cu cele șapte greșeli din desen, gîndindu-mă la Anita care se enerva pe mine cînd nu le găsea pe toate șapte, precum și la faptul că în contul meu de la bancă se aflau, probabil, vreo două mii de franci. Mi-am scos carnetul de cecuri ca să controlez. Două mii trei sute de franci, dar trebuia scăzută o rată pentru televizor și cei două sute de franci pe care-i trimit lunar orfelinatului. Cu ceea ce aveam în portmoneu și în plicul primit dimineață, am socotit că puteam dispune de vreo trei mii de franci. Nu era destul ca să locuiești la Negresco un an întreg, dar pentru mai puțin de patru zile — socotisem pe degete, sîmbătă, duminică luni și marți —, eram bogată, eram minunat de bogată. Nu-mi era prea foame și am lăsat totul în farfurie. În schimb mi-am terminat jumătatea de roze, mai mult decît beau uneori într-o săptămînă.

O pereche care ieșea s-a oprit lîngă masa mea. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu chelie, bronzat, calm și o femeie tînără, îmbrăcată în bej. Bărbatul m-a întrebat dacă eram mulțumită de Thunderbird-ul meu. Am ridicat capul sprijinindu-mi arătătorul pe mijlocul ochelarilor, în locul unde aceștia îmi fac un semn pe nas. I-am răspuns că dacă n-aș fi mulțumită n-aș scăpa prilejul să i-o spun. Zîmbetul s-a șters și apoi s-a scuzat. Mi-era necaz pe mine că am făcut pe grozava și l-am chemat înapoi. Zîmbetul a reapărut.

Nu mai știu ce le-am spus cu privire la mașină, dar au luat loc în fața mea. Terminasem tocmai niște smeură cu zahăr. Ei își băuseră cafeaua și au mai luat una pentru a putea să-mi ofere și mie una. Mi-au spus că m-au observat în timpul mesei, că mă cunoșteau cu siguranță sau, în cel mai rău caz, m-au zărit undeva. Tînăra m-a întrebat dacă eram actriță. I-am răspuns, slavă Domnului, că nu, că

lucram în publicitate şi conduceam o agenţie. Atunci, poate că m-a văzut în cursul unor interviuri, sau altundeva la televizor ? Am răspuns că se prea poate. Atunci ea s-a întors spre el şi i-a spus : „Vezi, tot eu am avut dreptate". Mă duceam în sud sau mă întorceam de acolo ? I-am înşirat că trebuia să mă întîlnesc cu nişte prieteni la Cap-d'Antiles şi să rezolv o afacere la Nisa, în timpul week-end-ului. Ei găseau că am noroc, pentru că ei se întorceau acasă. Şoseaua era circulabilă pînă la Montélimar, dar aici au aşteptat mai mult de două ore, blocaţi de şirul de maşini venind din sens invers şi care se întindea pe mai mulţi kilometri. Trebuia să ocolesc şi Lyon-ul, pentru că acolo e moarte de om. Cel mai bine era s-o iau pe şoseaua numărul 6 şi să trec prin nu ştiu care-la-Demi-Lune, pentru a o apuca apoi pe şoseaua numărul 7. Am răspuns : desigur, este ceea ce fac de obicei. El era colonel-medic în armată. I-am spus că şi tatăl meu era la fel, dar în armata germană, ce vreţi, o slăbiciune a mamei în timpul ocupaţiei, vă daţi seama, capul ras şi tot restul. Găseau că am mult umor şi s-au despărţit încîntaţi, lăsîndu-mi o adresă mîzgălită pe o pagină de agendă. Am ars-o într-o scrumieră, după ce mi-am aprins o ţigară.

Maica superioară pretindea că eram beată, că lucrurile se complică şi că aş face bine dacă m-aş ascunde în toaletă pînă a nu izbucni în lacrimi. Dar n-am plîns deloc. Am hotărît că am să duc înapoi maşina marţi seară, sau chiar miercuri dimineaţă. Am să opresc s-o spele la un garaj în momentul întoarcerii. Anita nu-i un om să se uite la contorul de kilometri parcurşi. Nimeni nu va afla nimic.

Afară mi-am aprins o altă ţigară şi am mers puţin pe marginea şoselei. Soarele arunca înaintea mea o umbră puternică şi, cînd m-am urcat în Thunderbird, scaunele erau fierbinţi. M-am dus la Fontainebleau. Am găsit un loc la marginea unui trotuar, mi-am încălţat pantoful drept şi am coborît. Am cumpărat o rochie care, într-o vitrină, mi s-a părut frumoasă şi care s-a dovedit şi mai frumoasă cînd am încercat-o ; din muselin alb, cu o fustă vaporoasă. În aceeaşi prăvălie mi-am cumpărat şi un costum de baie galben-deschis, un sutien, doi chiloţi, un pantalon turcoaz, un pulover alb cu gulerul pînă-n gît şi fără mîneci, două prosoape groase, două mănuşi de toaletă asortate şi cam

atît. În timp ce mi se făcea o mică modificare la rochie, am trecut strada și am cumpărat o pereche de sandale cu barete aurii, care să meargă cu pantalonii. Pentru nimic în lume nu m-aș mai fi întors acasă, în strada Grenelle, să-mi iau asemenea lucruri. Nu atît din cauza timpului pierdut cu drumul dus și întors, cît de teama de a nu începe să chibzuiesc ceva mai mult și apoi să nu mai am curajul să plec.

Cu cumpărăturile ambalate în saci mari de hîrtie, am intrat într-o marochinărie, mi-am ales o valiză din piele neagră și am pus totul în ea. Nu voiam cu nici un preț să fac socoteala cecurilor pe care le semnam. Dealtfel, am tot soiul de avertizoare în cap, din obișnuința de a fi atentă, încît, dacă mi-aș fi știrbit într-atît averea încît să-mi stric aceste zile libere, cu siguranță că aș fi primit un semnal.

Am pus valiza în portbagajul Thunderbird-ului, dar mi-a părut numaidecît rău că n-o simțeam lîngă mine. Am scos-o și am pus-o pe scaunul din spate. Ceasul de la tabloul de bord arăta ora patru. Am desfăcut o hartă rutieră de-a Anitei și am socotit că, mergînd pînă la căderea nopții, aș putea să dorm la Chalon-sur-Saône sau poate la Mâcon. M-am uitat mai jos, pe hartă, și am citit nume care au făcut să-mi bată brusc inima mai repede : Orange, Salon-de-Provence, Marsilia, Saint-Raphaël. Mi-am înnodat fularul în jurul capului, mi-am scos pantoful drept și am pornit la drum.

La ieșirea din Fontainebleau mi-am adus aminte ce mi-a spus colonelul-medic și am întrebat o femeie care vindea flori pe o tejghea cum aș putea să ajung la șoseaua numărul 6. Am cumpărat un buchet de violete pe care le-am agățat la parbriz. Ceva mai departe, am văzut motocicliști ai poliției stînd la taifas la o încrucișare. În momentul acela m-am gîndit : „Dacă Caravaille se întoarce în timpul week-end-ului ? Dacă, dintr-o cauză sau alta, s-ar întoarce chiar astă-seară ?“ Fără să vreau, am încetinit.

Negăsind mașina la locul ei, s-ar gîndi la un accident, ar telefona negreșit la mine acasă (dar avea numărul meu?), iar eu nu voi fi acolo și el se va adresa poliției. Mi-am închipuit semnalmentele mele răspîndite peste tot și jandarmii la pîndă pe șosele. Ei nu, dar e curată timpe-

nie. Ceilalţi sînt întocmai contrariul a ceea ce sînt eu; cînd spun că vor face ceva fac. Caravaille nu se va întoarce înainte de miercuri. Avea cu el soţia şi fetiţa şi nu le-ar strica, pentru nimic în lume, cele cîteva zile de concediu. Îi va spune micuţei : umflă-ţi plămînii şi o va duce la plimbare cu barca pe lac. Dealtfel, la ce bun să revină la Paris ? Pînă miercuri totul era închis. Viaţa nu era cu totul viaţă în aceste zile, iar eu nu eram o hoaţă de maşini decît pe durata unui vals de 14 iulie ; nu trebuia să mă sperii singură şi s-o iau prea în serios. Am accelerat. Cerul era senin, de un albastru adînc, aproape mov. Pe lanurile de grîu o lumină caldă se aşeza ca pulberea, o pulbere din soare. Potolită dar încăpăţînată, neliniştea pe care o simţisem la ieşirea de pe autostradă s-a cuibărit în mine, în colţul cel mai ascuns şi mai tulbure al conştiinţei mele, iar uneori, pentru o nimica toată, fără nici un temei, se zbătea deodată ca o fiară trezită, sau ca un alt eu care se întorcea în somn.

Am străbătut valea Yonne-ei, mi-amintesc că m-am oprit într-un bar-tutungerie, la Joigny ca să-mi cumpăr ţigări şi să caut o toaletă. În spatele tejghelei erau fotografii de camioane accidentate şi un afiş tricolor care anunţa distracţiile de la sfîrşitul săptămînii. Şoferi de camioane pălăvrăgeau bînd bere. Au tăcut cît timp am rămas acolo, iar unul dintre ei, pe cînd îmi plăteam sucul de fructe pe care-l băusem, i-a zis patronului să-l treacă în contul lui. N-am vrut, dar el mi-a spus cu un accent din sud, „că atît ar mai lipsi, să-l refuz" şi atunci mi-am luat banii înapoi. Am pornit din nou maşina, tocmai cînd ieşea şi el împreună cu altul şi, înainte de a se îndrepta spre camion, s-a oprit lîngă mine. Era brun, cam de vîrsta mea, cu o înfăţişare relaxată şi cu un „surîs Gibbs". Mi-a spus, tot cu accentul lui, plimbîndu-şi ochii de la capota maşinii pînă la răscroiala taiorului meu : „Trebuie să zburaţi cu un asemenea motor". I-am spus da, dînd cu putere din cap. A adăugat că e păcat, pentru că astfel nu ne vom mai revedea. Cînd am pornit, el deschidea portiera camionului şi se căţăra în cabină. A făcut semn cu mîna şi mi-a strigat : „Dacă ne mai vedem am să vi-l dau înapoi !" Ţinea în mînă ceva pe care nu-l mai puteam vedea din cauza

depărtării. Am înțeles cînd mi-au căzut ochii pe parbriz. Izbutise să-mi șterpelească buchetul de violete.

După Auxerre am intrat pe o autostradă ale cărei lucrări nu erau încă terminate și am mers mai repede decît mi-aș fi închipuit că am s-o fac vreodată în viața mea. Am regăsit Naționala nr. 6, la sud de Avallon. Soarele nu mai era atît de înalt, dar era încă destul de cald și totuși mie mi-era frig. Capul îmi vîjîia, pustiu ; cred că din cauza enervării și a fricii care m-a cuprins cînd am simțit piciorul gol apăsînd din ce în ce mai adînc pe accelerator. Mai cred că tot același lucru m-a determinat să exagerez, imediat după aceasta, un incident lipsit de importanță. Va trebui să nu vorbesc de el dacă voi fi interogată. Asta ar încurca totul, iar ei s-ar întreba dacă sînt în toate mințile și nu vor mai crede ceea ce le povestesc.

Am intrat într-un sat, primul întîlnit după ce părăsisem autostrada. E drept că mi se părea cunoscut. Dar oricare sat cu casele cenușii, cu o clopotniță ascuțită pe fondul cerului albastru, cu coline în zare, ieșit deodată înaintea ta în soarele de vară care se înfundă într-o stradă lungă, atît de lungă încît mă dureau ochii privind-o și era să mă opresc — oricare sat de acest fel mi-ar fi dat aceeași impresie de ceva văzut de multă vreme, de foarte multă vreme, de prea multă vreme ca să poți smulge amintirii un detaliu sau un nume.

O femeie, cu un șorț negru, slabă, bătrînă, cu obrazul brăzdat, ședea în fața unei cafenele pe un scaun pliant, iar ușa cafenelei, foarte îngustă, părea o căscătură neagră de umbră. Mergeam încet, orbită de lumină, cînd, deodată, ceva m-a făcut să-mi întorc capul și am văzut-o pe femeia aceea, care îmi făcea semn și mă chema. M-am oprit la marginea trotuarului. Ea se mișca foarte greu și de-abia venea spre mine. Am coborît. Avea un glas foarte puternic, dar răgușit, înăsprit de astmă și o înțelegeam cu greu. Mi-a spus că dimineața mi-am uitat pardesiul la ea. Îmi aduc aminte că într-o mînă avea păstăi de mazăre și că o văzusem cu un coș pe genunchi cînd era așezată. I-am răspuns că se înșela, că nu-mi uitasem pardesiul la ea pentru bunul motiv că n-am fost niciodată acolo. A insistat, spunîndu-mi că mi-a servit cafea, tartine și că a înțeles că nu eram într-o stare normală, fapt pentru care nu s-a mirat

cînd a găsit pardesiul meu pe un scaun. I-am spus că e vorba de o greşeală, că-i mulţumesc totuşi, şi m-am urcat grăbită în maşină.

Mi-era frică de ea. Ochii ei îmi scormoneau faţa cu un fel de răutate. S-a ţinut după mine, a apucat portiera cu o mînă zbîrcită, brună, cu pielea crăpată la încheieturi. Îmi spunea întruna că am băut o cafea, am mîncat tartine, în timp ce mi se „punea la punct" maşina.

Nu mai găseam locul contactului. Fără să vreau, am început să mă justific : dimineaţă mă aflam la Paris, la nu ştiu cîţi kilometri de acolo, iar ea confunda probabil două maşini asemănătoare. Mi-a răspuns cu un zîmbet rău de bătrînă un lucru îngrozitor, în fine, pe moment mi s-a părut îngrozitor :

— Maşina era la garaj, nici n-am văzut-o, dar pe dumneata te-am văzut.

Nu ştiu ce m-a apucat, i-am smuls mîna de pe portieră, strigîndu-i să-mi dea pace, n-o cunoşteam, ea nu m-a văzut niciodată şi nu trebuia să spună vreodată, dar niciodată, că m-a văzut. Mi-am dat atunci seama că şi alţi locuitori ai satului mă ascultau şi mă priveau. Am pornit la repezeală.

Asta-i tot. Lucrurile s-au petrecut acum un sfert de oră, poate mai puţin. Am condus drept în faţa mea. Am încercat să mă gîndesc la maica superioară, la ceva care să mă liniştească, la camera mea, la mare. Dar n-am putut. Am văzut o staţie de benzină pe partea stîngă a şoselei. La Orly m-am uitat la nivelul rezervorului, care era aproape plin. Acum scăzuse la jumătate, dar mai puteam să fac încă mulţi kilometri. Cu toate acestea am preferat să mă opresc.

Omul care s-a apropiat să mă servească glumea cu doi automobilişti. Nu purta nici şapcă, nici uniformă. M-am îndreptat spre o clădire cu ziduri albe. Mi-am scos fularul. Îmi amintesc scîrţîitul paşilor mei pe pietriş şi, mai ales, soarele care explodase într-o mie de pete luminoase printre arbori şi coline. Înăuntru era o umbră călduţă, linişte. Mi-am aranjat la loc părul şi am deschis robinetul unui lavabou. Atunci, celălalt eu al meu, produs al spaimei, s-a trezit strigînd cît putea.

Am fost apucată pe la spate atît de repede, încît n-am avut nici vreme să mă zbat şi ştiu, da, ştiu sigur, că timp de o străfulgerare dintr-o veşnicie, am înţeles că cineva, cu sînge rece dar cu o înverşunare disperată, îmi zdrobea mîna, cu toate că mă rugam şi-l imploram să n-o facă.

AUTOMOBILUL

Manuel ar fi putut să le spună întocmai ce anume era acest automobil : un Thunderbird din anul acela, complet automatizat, motorul în V8 de 300 de cai-putere, 180 kilometri la oră viteză maximă, cu un rezervor de 100 de litri. El a lucrat cu maşini de la vîrsta de paisprezece ani — acum avea aproape patruzeci — şi se interesa de tot ce mergea pe patru roţi, aproape tot atît cît de ceea ce merge pe două picioare şi poartă tocuri înalte. Singurele sale lecturi erau *L'Argus de l'Automobile* (anuar cu preţul de vînzare al tuturor maşinilor de ocazie), precum şi prospectele produselor de înfrumuseţare pentru femei, atunci cînd le găsea pe tejgheaua farmacistului.

În America, Manuel ar fi avut satisfacţia să-şi poată arăta cunoştinţele. Acolo eşti ascultat. Chiar dacă nu vorbeşti bine limba lor şi ai nevoie de două sute şi trei ani ca să găseşti un cuvînt. Manuel care era basc, a lucrat toată tinereţea lui în America, mai cu seamă la Toledo, Ohio. Mai avea un frate acolo, cel mai mare, preferatul lui. Ceea ce regreta cel mai mult din America, era fratele şi o fată cu părul roşu, cu care se plimbase pe vapor, pe Maumee River, în timpul unei serbări organizate de colonia bască. Nu se întîmplase nimic, afară de faptul că ea venise la el în cameră, într-altă zi, şi că el a încercat s-o pipăie, dar ea n-a vrut.

Avusese mai multe iubite în timpul cît a lucrat la Toledo, dar cele mai multe dintre ele erau nişte adevărate aparate de taxat aduse mereu la zero, sau femei măritate, şi se gîndea la ele fără nici o nostalgie. Îşi spunea că pe atunci era prea plin de viaţă, prea nerăbdător, şi că dacă şi-ar fi dat ceva mai multă osteneală ar fi putut s-o aibă

și pe Maureen, ca pe toate celelalte. El o chema Maureen, atunci cînd evoca serbarea de pe rîu, pentru că semăna cu Maumee și avea un iz irlandez, dar în realitate nu-și mai aducea aminte de numele ei. Poate că nici nu era irlandeză. I se întîmpla chiar uneori, atunci cînd vinul nu-i putea alunga gîndurile negre, să nu mai fie nici atît de sigur dacă avea părul roșu. Fiica soției — avea doi ani cînd el îi devenise tată — a primit de asemenea numele de Maureen, dar toată lumea se obișnuise să-i spună Momo sau Riri, chiar și profesoara la școală, iar el n-a putut să-i împiedice. În viață puteți încerca întotdeauna să păstrați o coajă de pîine, dar oamenii vor găsi mereu calea să v-o smulgă.

Lui Manuel nu-i plăcea să treacă drept un pisălog, mai ales printre clienți, și știa din experiență că, în afara mașinilor franțuzești, dacă te întreba cineva ce e drăcia asta, o făcea doar ca să afle cît face. Din punct de vedere tehnic, se știa dinainte că nimeni nu e interesat — afară, bineînțeles, de cunoscătorii care nu-ți pun întrebări, ci încep ei să-ți umfle capul. De aceea, în ce privește Thunderbird-ul cu scaune bej, s-a mulțumit să răspundă :

— Trebuie să facă vreo cincizeci de mii. Ușor.

Terminase de umplut rezervorul și ștergea parbrizul. Lîngă el stătea un viticultor din sat, Charles Baulu și un agent imobiliar din Saulieu, unul înalt, slab, cu o Peugeot 404, care trecea de trei ori pe săptămînă, dar pe care Manuel nu știa cum îl cheamă. În clipa aceea au auzit strigătele. Ca și ceilalți, Manuel rămăsese cîteva secunde încremenit și cu toate astea n-ar fi putut spune că era cu adevărat surprins. Cel puțin nu atît cît ar fi fost dacă era vorba de o altă femeie.

De cum o văzuse pe aceasta, ceva i-a șoptit că nu era complet normală. Poate din cauza ochelarilor negri, a muțeniei (n-a spus decît cîteva cuvinte absolut necesare), sau poate din felul cum mergea înclinînd capul într-o parte, cu un fel de nepăsare, de oboseală. Avea un mers foarte frumos, foarte deosebit. Ca și cum mișcarea înainte a picioarelor ei lungi pleca la fiecare pas dintr-o încordare a șalelor. Manuel o asemănase cu un animal rănit, fără să poată hotărî dacă era o căprioară sau o felină, dar, în orice caz, un animal scăpat dintr-o lume nocturnă, pentru că ghicea

sub părul ei blond gînduri întunecate, gînduri izvorîte din noapte.

Acum erau toţi trei în jurul ei, în timp ce se îndrepta spre biroul lui Manuel. Ieşind din toaletă, au vrut s-o sprijine, dar ea s-a îndepărtat numaidecît. Nu mai plîngea. Ţinea lipită de corp mîna umflată, care purta o urmă groasă, vînătă, chiar sub încheietura degetelor. Îşi regăsise mersul şi profilul ei neted, de o nemişcare deplină, cu nasul scurt şi drept, cu buzele strînse. Chiar în taiorul alb, murdărit de praf, puţin zburlită, păstra, în ochii lui Manuel, înfăţişarea a ceea ce probabil că era, un animal mlădios pentru domni plini de bani.

Pe Manuel îl mai supăra un lucru, chiar mai mult decît faptul că se simţea oarecum un amărît, pentru că o femeie depăşea mijloacele lui de seducţie sau posibilităţile lui pur şi simplu. Pe pragul biroului, lîngă maică-sa, fetiţa îi privea apropiindu-se. Manuel ar fi dorit mult ca ea să nu fi fost acolo. Avea şapte ani şi, cu toate că era conştient în fiecare clipă a vieţii sale că nu era fiica lui, era totuşi fiinţa la care ţinea cel mai mult. Dar şi ea îl iubea. Îl admira chiar, pentru că taţii camarazilor de şcoală veneau la el cu o oarecare umilinţă atunci cînd motoarele lor cădeau în pană, iar el ştia, doar cu mîinile lui, să le repare pe toate. Nu-i plăcea deloc ca ea să-l vadă într-o situaţie încurcată.

O aşeză pe doamna din Thunderbird lîngă geamul biroului. Toată lumea tăcea. Acum nu mai îndrăznea s-o îndepărteze pe fetiţă, fiindcă i-ar fi purtat pică. Se duse în bucătărie, luă o sticlă de coniac dintr-un dulap şi un pahar curat din chiuvetă. Soţia lui, Miette, a venit după el :

— Ce s-a întîmplat ?

— Nimic. Nu ştiu nimic.

Înainte de a se întoarce, trase o duşcă din sticlă. Din principiu, Miette l-a certat că bea prea mult, iar el i-a răspuns, în bască, că aşa o să moară mai repede şi ea o să se poată remărita încă o dată. Miette s-a căsătorit prima dată cu nu ştiu ce fel de spaniol din armata învinsă, despre care el nici nu voia să audă vorbindu-se, dar nu din gelozie. Nu-şi iubea nevasta, sau, mai bine zis, nu o mai iubea. Uneori îşi închipuia că Miette îl încornorase pe spaniol şi că altcineva a însărcinat-o cu micuţa. Putea fi oricare.

Așeză pe masa metalică a biroului un pahar pe jumătate plin, pe care toată lumea îl privea în tăcere. Doamna din Thunderbird făcu semn cu capul că nu voia și lăsă paharul pe masă. Manuel era furios că trebuia să vorbească primul, din cauza micuței, precum și pentru că știa că accentul lui o să-i mire pe ceilalți și că, într-un moment ca acela, se va face de rîs. Făcu un gest lung de enervare ca să-i vină mai ușor :

— Spuneți că ați fost atacată, dar nu era nimeni. Toți cîți erau se află aici. Nu înțeleg, doamnă, de ce spuneți că ați fost atacată, nu pricep nimic.

Ea îl privea prin ochelarii negri, iar el nu-i putea vedea ochii. Baulu și agentul imobiliar continuau să tacă. Credeau probabil că este o epileptică, sau așa ceva, și că i se făcuse rău. Manuel, însă, știa că era vorba de altceva. Într-o noapte în primul an al reîntoarcerii în Franța, i s-a furat sacoșa într-o stație de benzină, aproape de Toulouse. Avea impresia că se găsea în momentul acela într-o stație asemănătoare și n-ar fi putut să spună de ce.

— Cineva a intrat, spuse doamna. Trebuie să-l fi văzut cu siguranță, pentru că vă aflați în față.

Vocea ei era înceată, ca și mersul, dar limpede, fără urmă de emoție.

— Dacă ar fi intrat cineva, l-am fi văzut, cu siguranță, spuse Manuel. Hotărît lucru, doamnă, n-a intrat nimeni.

Ea întoarse capul spre Baulu și agentul imobiliar. Baulu ridică din umeri.

— Sau vreți să spuneți, poate, că unul dintre noi... ? întrebă Manuel.

— Nu știu, nu vă cunosc.

Au rămas toți trei amuțiți, prostiți, privindu-se între ei. Frica lui Manuel de a retrăi noaptea nenorocită de la Toulouse devenea din ce în ce mai precisă. Dar, în același timp, era liniștit, pentru că nu-i părăsise pe ceilalți doi tot timpul cît ea se aflase la toaletă — cinci, șase minute. Ghicea fără greșeală, după tăcerea care-și schimbase felul, că și ceilalți doi se temeau de ea. Dealtfel, agentul imobiliar vorbi primul și-i spuse lui Manuel :

— Poate ar trebui ca soția dumitale s-o ia pe fetiță de aici ?

Manuel îi spuse soției, în bascä, că Riri n-avea ce căuta acolo și că și ea, dacă nu voia să încaseze o bătaie de s-o țină minte, avea tot interesul s-o șteargă. Tot în bască, ea îi răspunse că el pe ea a violat-o fără multă vorbă, pe cînd era văduva unui om admirabil, fără ca cel puțin să-i scoată rochia de doliu și acum nu era deloc mirată să vadă că a luat-o de la început cu alta. Totuși, a plecat împreună cu fetița, care se întorcea întruna spre doamna și spre Manuel, încercînd să înțeleagă cui i se reproșa ceva.

— Nici unul dintre noi trei n-a intrat acolo, îi spuse Baulu doamnei. Să nu începeți să susțineți lucruri care nu s-au întîmplat.

Era un om greoi, cu un glas gros. Cînd jucau cărți, în sat, el striga cel mai tare. Manuel găsea că el spunea întocmai ceea ce se cuvenea : nu trebuie să susțină lucruri care nu s-au întîmplat.

— Vi s-au luat bani ? întrebă Baulu.

Doamna făcu semn cu capul că nu, fără șovăire, foarte hotărîtă. Manuel înțelegea din ce în ce mai puțin unde voia doamna să ajungă.

— Atunci cum ? De ce să vă fi atacat ?

— N-am rostit acest cuvînt.

— Ei, totuși asta ați vrut să spuneți ! răspunse Baulu.

Înaintă un pas spre doamnă. Manuel își dădu seama deodată că ea se sprijinea din toate puterile de speteaza scaunului și că-i era frică. Apoi, două lacrimi i se prelinseră încet pe sub ochelari, alunecînd drept în jos, pe obraji. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. Manuel simțea un ciudat amestec de stînjeneală și excitare. Îi venea și lui să se apropie, dar nu îndrăznea.

— În primul rînd, dați jos ochelarii ! zise Baulu. Nu-mi place să vorbesc cu oameni cărora nu le văd ochii.

Manuel ar fi jurat că ea nu va asculta, și fără îndoială că agentul imobiliar credea la fel, poate chiar și Baulu, care-și exagera furia ca să impresioneze lumea, dar ea se supuse numaidecît. Atît de repede de parcă i-ar fi fost frică să nu fie abligată cu forța, iar senzația simțită de Manuel fu ca și cum femeia ar fi rămas goală. Avea ochi mari, întunecați, o privire pe deplin dezarmată, se vedea că-și reținea lacrimile pe marginea pleoapelor și, ce-i drept, să fie

al naibii, dacă aşa nu părea mai frumoasă şi mai dezbrăcată !

Ceilalţi doi avură aceeaşi impresie, căci din nou se produse o tăcere îndelungată. Apoi, fără o vorbă, ea ridică mîna umflată şi le-o arătă. Manuel făcu atunci un pas spre ea, care nu-l putea vedea prea bine, şi îl îndepărtă pe Baulu.

— Asta ? întrebă el. Ei, nu, acum n-o să spuneţi că aici aţi păţit-o ! O aveaţi şi azi-dimineaţă !

În acelaşi timp îşi spuse : „Nu ţine", pentru că începuse să înţeleagă ce se urmărea cu toată comedia asta — o escrocherie — şi îşi dădea seama că era de o absurditate care dărîma la pămînt tot mecanismul. Dacă doamna ar fi vrut, de pildă, să susţină că fusese rănită la el, Manuel, şi să-l stoarcă de ceva bani în loc să anunţe jandarmii (n-ar fi fost niciodată de acord, cu toate că mai fusese odată la închisoare), atunci de ce dracu s-a arătat azi-dimineaţă pe aici. cu aceeaşi rană ?

— Nui adevărat ! exclamă ea.

Încercă să se ridice, clătinînd din cap cu putere. Baulu trebui să sară în ajutorul lui Manuel, ca s-o ţină în picioare. Prin răscroiala taiorului ei, zăriră că nu purta pe dedesubt decît un sutien de dantelă albă şi că începutul sînilor era tot atît de bronzat ca şi restul pielii. Apoi călătoarea se învoi să rămînă aşezată şi ei se dădură înapoi. Continua să repete, punîndu-şi la loc ochelarii, că nu era adevărat.

— Ce ? Ce nu e adevărat ?

— Azi-dimineaţă n-am avut nimic la mînă. Şi chiar dacă aş fi avut, dumneata tot n-ai fi putut să vezi, pentru că mă aflam la Paris.

Avea din nou glasul ferm, expresia aceea dispreţuitoare. Manuel vedea că nu era tocmai dispreţ, ci o sforţare ca să nu mai plîngă şi să-şi păstreze înfăţişarea de doamnă. Îşi cerceta mîna stîngă, ţeapănă şi cu vînătaia aceea ciudată, aproape de încheietura degetelor.

— Nu eraţi la Paris, îi zise Manuel calm. De asta n-o să puteţi convinge pe nimeni. Nu ştiu ce urmăriţi, dar n-o să faceţi pe nimeni de aici să creadă că eu aş fi un mincinos.

Ea ridică fruntea, dar nu spre el, ci căuta să privească prin geam. Îşi întoarseră privirile după ea şi o văzură pe

Miette făcînd plinul unei furgonete de 2 CV. Manuel spuse :

— Am reparat farurile din spate ale Thunderbird-ului dumitale, azi-dimineață. Firele erau smulse.

— Nu-i adevărat.

— Eu nu spun lucruri neadevărate.

Ea sosise în zori, el îi auzise claxonul tocmai cînd își bea în bucătărie cafeaua cu rom. Avea aceeași înfățișare ca acum, cînd el îi ieși înainte, același aer, totodată calm și încordat, gata să plîngă pentru un fleac, dar părînd să spună : dacă sînt atacată mă apăr. Ea l-a privit prin ochelarii negri, cum își vîra poalele bluzei de la pijama în centură. Apoi i s-a adresat : „Iertați-mă, dar cît trebuie să pun ?“, pentru că se gîndea că voia benzină. Dar ea s-a mărginit să-i spună că farurile din spate nu mai funcționează și că se va întoarce peste jumătate de oră să-și ia mașina. Și-a pus un pardesiu de vară de pe o banchetă, o haină albă. Apoi a plecat.

— Mă luați drept o alta, spuse doamna. Eu eram la Paris.

— Asta-i bună, răspunse Manuel. Vă iau drept o alta care erați dumneavoastră.

— Puteți confunda două mașini.

— Cînd am reparat o mașină n-o confund niciodată, nici chiar cu sora ei geamănă. Dumneavoastră îl luați pe Manuel drept altcineva, doamnă. Aș putea chiar să vă spun că am schimbat șurubul la garnitura metalică cînd am pus la loc firele și, dacă vă uitați, o să găsiți șurubul lui Manuel.

Și se îndreptă deodată spre ușă, dar Baulu îl apucă de braț și-l trase înapoi.

— Oricum, trebuie să ai ceva scris pentru reparația asta, nu ?

— Eu, pentru hîrtii nu prea am timp, răspunse Manuel. (Voia să fie pe deplin sincer.) La urma urmei n-aveam să marchez douăzeci de franci ca Ferrante să-și ia partea lui din ei !

Ferrante era perceptorul, locuia în sat și bea seara aperitivul cu ei. Chiar dacă ar fi fost și el de față, Manuel ar fi vorbit la fel.

— Dar ei i-am dat o hîrtie.

— O factură ?
— Dacă vrei. Un petec de hîrtie, o foaie de carnet cu ştampila şi totul în regulă.
Ea îi privea pe rînd, pe Baulu şi pe Manuel. Îşi ţinea mîna umflată pe braţul drept. O durea probabil. Era greu de ştiut ce gîndea sau simţea în spatele ochelarilor ei negri.
— În orice caz, spuse Manuel, există cineva care poate s-o confirme.
— Dacă vrea să-ţi facă mizerii, zise agentul imobiliar, să ştii că soţia şi fiica nu-ţi pot fi de nici un folos.
— Lăsaţi-o pe fiica mea în pace ; dracul să mă ia dacă mă gîndesc s-o amestec în toate astea ! Voiam să vorbesc de familia Pacaud.
Familia Pacaud ţinea una din cafenelele din sat. Mama şi nora se trezeau dis-de-dimineaţă ca să servească muncitorii autostrăzii de la Auxerre. Acolo o trimisese el pe doamna în taior alb, cînd a întrebat unde poate găsi un local deschis. Era ciudat, o femeie singură, care să conducă noaptea, răsărind din noapte cu ochelari negri (atunci nu înţelesese că ea era mioapă şi voia să nu se vadă), era atît de ciudat, încît nu observase decît în ultimul moment pansamentul din jurul mîinii stîngi. Un pansament alb, care se vedea în lumina slabă.
— Mă doare, zise doamna. Lăsaţi-mă să plec. Vreau să merg la un medic.
— O clipă, spuse Manuel. Vă cer iertare. V-aţi dus la Pacaud, ei au să poată confirma. Mă duc să le telefonez.
— E o cafenea ? întrebă doamna.
— Întocmai.
— Şi ei confundă.
— Se lăsă tăcerea, în care doamna, nemişcată, se uita la ei ; ai fi socotit că e încăpăţînată dacă i-ai fi putut vedea ochii, iar Manuel înţelese şi el acum că-i o smintită, că nu voia să-i facă nici un rău, că era pur şi simplu o trăsnită. Îi spuse cu o blîndeţe care-l miră şi pe el :
— Purtaţi un pansament la mînă azi-dimineaţă, vă asigur.
— Adineauri, cînd am sosit, nu-l aveam încă.
— Nu ? (Manuel îi întrebă din ochi pe ceilalţi doi, care ridicau din umeri.) Nu, n-am observat. Ei şi ? Din moment ce vă spun că-l aveaţi azi-dimineaţă !

— Nu eram eu.
— Atunci de ce v-ați întors ?
— Nu știu. Nu m-am întors. Habar n-am.
Alte două lacrimi îi alunecară de-a lungul obrajilor.
— Lăsați-mă să plec. Vreau să văd un doctor.
— Am să vă conduc la un doctor, zise Manuel.
— Nu-i nevoie.
— Vreau să știu ce-o să-i povestiți, răspunse Manuel. V-ați pus cumva în cap să-mi faceți necazuri, nu ?
Ea făcu, agasată, semn cu capul că nu, sigur că nu, și cînd se ridică, ei se dădură înapoi.
— Îmi spuneți că mă-nșel, că Pacaud, că toată lumea confundă, zise Manuel. Nu înțeleg deloc ce urmăriți.
— Las-o în pace, interveni Baulu.
Cînd ieșiră, ea înainte, apoi agentul imabiliar, Baulu și Manuel la urmă, în fața pompelor găsiră mai multe mașini oprite. Miette, care nu fusese niciodată expeditivă, se ducea de la una la alta, depășită. Micuța se juca pe o grămadă de nisip, aproape de șosea, împreună cu alți copii. Văzînd că Manuel se urcă în vechea lui Fregată și că doamna de la Paris îl însoțește, fetița se îndreptă spre el legănîndu-și brațele, murdară pe obraz.
— Du-te înapoi la joacă, îi spuse Manuel. Mă duc pînă-n sat și mă întorc.
Dar ea rămase locului, lîngă portieră, tăcută, în timp ce el încălzea motorul. N-o slăbea din ochi pe doamna așezată lîngă el. În timp ce vira în fața pompelor, Baulu și agentul imobiliar povesteau pățania altor automobiliști. Văzu în retrovizor că toată lumea îl urmărea cu privirea depărtîndu-se.
Soarele dispăruse în spatele colinelor, dar avea să apară curînd din nou, pentru o a doua înserare, în cealaltă parte a satului. Pentru că răbda greu tăcerea ce se lăsase între ei, Manuel îi spuse doamnei că, probabil, din cauza asta, satul se numea Deux-Soirs-lès-Avallon (Două seri în Avallon). Era vădit că ea nu-l asculta.
A dus-o la doctorul Garat, care avea cabinetul în fața bisericii. Era un bătrîn înalt, puternic, ca un copac, care de ani de zile purta același costum de șeviot, Manuel îl cunoștea bine, pentru că era bun vînător, socialist ca și el și împrumuta uneori Fregata ca să-și facă vizitele, atunci

cînd mașina lui — una cu tracțiunea în față din 48 — avea ceea ce el numea „bătăi de inimă“. De fapt, după mai multe rodaje ale supapelor, hodoroaga nu mai avea nici inimă, nici altceva și nu s-ar fi putut tîrî pe roțile ei nici pînă la fiare vechi.

Doctorul Garat examină mîna doamnei, o puse să miște degetele și îi spuse că o să-i facă o radiografie, dar că, după toate aparențele, încheieturile nu erau sărite de la locul lor. Lovitura zdrobise mușchii palmei. O întrebă cum s-a petrecut. Manuel stătea deoparte, deoarece cabinetul doctorului îl impresiona ca și biserica de peste drum, precum și pentru că nu-i spusese nimeni să se apropie. După o scurtă șovăire, doamna răspunse scurt că a fost un accident. Doctorul Garat aruncă o privire și asupra mîinii ei drepte, care n-avea nimic.

— Sînteți stîngace ?

— Da.

— N-o să vă puteți servi de mînă vreo zece zile. Pot să vă eliberez o foaie de concediu medical.

— Nu-i nevoie.

O trecu în altă încăpere, zugrăvită în alb, unde se afla o masă de consultație, borcane de sticlă și un dulap mare de farmacie. Manuel îi urmă pînă la ușă. Siluetă lungă, albă pe albul zidurilor, doamna își scoase pe jumătate jacheta taiorului, atît cît să-și elibereze brațul stîng, dar Manuel putu să zărească o clipă pielea bronzată și mătăsoasă a pieptului ei strîmt, să ghicească sub dantela sutienului sînii rotunzi, tari, de o mărime neașteptată pentru corpul ei zvelt. Apoi, nu mai îndrăzni nici să privească, nici să se dea înapoi, nici chiar să-și înghită saliva, se simțea nătărău și — de ce ? — trist, da, trist ca un cîine.

Doctorul Garat a făcut o radiografie, a dispărut ca s-o developeze și a revenit confirmînd că nu era nici o fractură. Îi făcu o injecție ca să-i potolească durerea, strînse mîna umflată într-un pansament rigid, care susținea dosul și podul palmei, înfășură o fașă mai întîi între degete, apoi de jur împrejur, foarte strîns, pînă la încheietura mîinii. Operația a durat un sfert de oră, timp în care nici unul din cei trei n-a scos o vorbă. Dacă o durea, atunci nu lăsa să se vadă. Își privea mîna care era tratată, sau zidul din față și, de mai multe ori, a împins rama ochelarilor cu ară-

tătorul mîinii drepte, ca să-i ridice. Nu părea să fie mai smintită ca alții, ba chiar mai puțin, iar Manuel își spuse că era mai bine să uite purtarea ei.

Se căznea să-și tragă pe braț mîneca jachetei, a cărei extremitate era prea îngustă. Manuel îi veni în ajutor să descoasă cîteva cusături, în timp ce doctorul își strîngea lucrurile. Mirosi parfumul plăcut și luminos ca părul ei și încă ceva mai călduț, care era mirosul pielii.

Cînd se întoarseră în biroul lui Garat, în timp ce acesta scria o rețetă, ea căută prin geantă, scoase un pieptăn și își aranjă pieptănătura cu mîna dreaptă. Tot atunci a scos și niște bani, dar Manuel i-a spus că o să se înțeleagă el cu doctorul. Ea ridică din umeri — fără supărare, el a înțeles imediat că din cauza ostenelii — și-și băgă la loc în geantă banii și rețeta. Apoi întrebă :

— Cînd mi-am făcut asta ?

Doctorul Garat o privi fără să înțeleagă, apoi își întoarse ochii spre Manuel.

— Întreabă cînd s-a rănit.

Garat înțelegea din ce în ce mai puțin. Se uita la tînăra așezată în fața lui ca și cum încă n-o văzuse pînă atunci cu adevărat.

— Nu știți cînd ?

Ea nu răspunse nici cu cuvinte, nici cu un semn.

— După cîte înțeleg, presupun că ați venit să mă vedeți numaidecît, nu ?

— Domnul pretinde că aveam rana și azi-dimineață, zise ea ridicîndu-și mîna bandajată.

— E foarte posibil, dar, în sfîrșit, dumneavoastră ar trebui să știți.

— E posibil ?

— De ce nu ?

Ea se ridică și mulțumi. În timp ce doamna ieșea pe ușă, Garat îl reținu pe Manuel de braț și-l întrebă din priviri. Manuel făcu un gest a neputință cu mîinile îndepărtate.

Se urcă din nou la volan și o aduse înapoi lîngă Thunderbird, întrebîndu-se ce avea de gînd să facă. Își spuse că s-ar putea întoarce acasă cu trenul și că ar putea trimite pe cineva să ia mașina. Se lăsa noaptea. Manuel nu-și mai putea scoate din cap imaginea sînilor plini.

— N-o să puteți conduce cu pansamentul ăsta.

— Ba da.

Îşi întoarse puţin privirea şi, înainte de a fi rostit ceva, el a ştiut ce-o să-i spună, şi pe drept cuvînt :

— Am condus doar şi azi-dimineaţă, cînd m-aţi văzut ! Iar mîna mea era în starea de acum nu ? Atunci ce s-a schimbat ?

Nu-şi mai vorbiră pînă la staţia de benzină. Miette aprinsese lămpile. În picioare, pe pragul biroului, îi privea coborînd din Fregată.

Doamna se duse spre Thunderbird, pe care cineva, probabil Baulu, o garase mai departe de pompe. Îşi aruncă geanta pe locul de lîngă ea şi se instală la volan. Manuel o văzu pe fetiţă răsărind de după casă, alergînd şi apropiindu-se brusc ca să-i privească. Se apropie de maşină, al cărei motor fusese pus în mişcare.

— N-am plătit benzina, îi spuse doamna.

Manuel nu-şi mai amintea precis cît avea de primit şi făcu o socoteală rotundă, iar ea îi dădu un bilet de cincizeci de franci. N-o putea lăsa să plece aşa, mai ales în faţa fetiţei, dar nu găsea nimic de spus. Ea îşi înnodă fularul în jurul capului şi aprinse farurile mici. Tremura. Fără să-l privească, îi spuse :

— N-am fost eu azi-dimineaţă. Vocea îi era şoptită, încordată, aproape rugătoare. În acelaşi timp el o vedea cum o văzuse în zori. La urma urmei ce importanţă avea acest lucru acum. Răspunse :

— Eu unul nu mai înţeleg nimic. Poate că m-am înşelat. Oricine se poate înşela.

Dany îşi dădea seama că nu credea o vorbă din ceea ce-i spunea. În spatele lui, în bască, Miette striga că s-a telefonat de trei ori pentru nişte depanări.

— Ce spune ?

— Nimic. O să puteţi să vă descurcaţi cu pansamentul ăsta pe mînă ?

Îi făcu semn cu capul că da. Manuel îi întinse mîna peste portieră, spunîndu-i repede, foarte încet :

— Fiţi drăguţă, strîngeţi-o, de ochii micuţei care ne priveşte.

Ea întoarse capul spre fetiţă, care stătea nemişcată la cîţiva paşi de ei, sub lumina lămpilor, în şorţul cu pătrate roşii, cu genunchii murdari şi înţelese atît de repede cererea

lui, încît simți cum îi bate inima ; dar adevărata lovitură în inimă n-a fost nici atunci, nici cînd ea i-a întins mîna dreaptă, ci a fost brusc, neașteptat, necunoscut încă, zîmbetul ei. Îi zîmbea și tremura în același timp. Manuel se gîndea să-i spună ceva minunat ca să-i mulțumească, ceva frumos, care să șteargă tot ce-a fost înainte, dar nu putu rosti decît :

— O cheamă Maureen.

Ea demară, ieși de pe potecă, viră în direcția Saulieu iar el făcu cîțiva pași spre șosea, pentru a urmări mai mult timp cele două lumini roșii orbitoare, care se îndepărtau. Maureen veni lîngă el, iar Manuel o luă în brațe și-i spuse :

— Vezi tu farurile alea ? Le vezi ? Ei bine, uită-te, nu funcționau, dar taică-tău, Manuel, le-a reparat !

Mîna n-o durea, nimic n-o durea, totul în ea era amorțit. Îi era frig, foarte frig în mașina descoperită și asta o amorțea și mai mult. Privea țintă drept în față, în zona cea mai luminoasă a farurilor, chiar în fîșia aceea de pulbere unde acestea se topeau în noapte. Cînd alte mașini veneau din față, îi trebuia o jumătate de secundă să-și treacă mîna dreaptă peste volan, o jumătate de secundă în care volanul nu era ținut de altceva decît de pansamentul ei rigid. Conducea cuminte, dar cu o regularitate încăpățînată. Acul indicatorului de viteză trebuia să rămînă foarte aproape de 40 de mile, să atingă cel puțin marele 4 metalic. Atîta vreme cît acesta nu se îndepărta de el, își spunea ea, nimic și nimeni nu era trădat. Volanul nu se mișca nici cu un milimetru. Parisul se îndepărta din ce în ce mai mult, îi era prea frig ca să mai gîndească, totul era în regulă.

Știa ea foarte bine ce se întîmplă cînd trădezi, ba bine că nu ! Pretinzi că iubești pe cineva, sau ții la ceva și apoi, deodată, cît durează desprinderea acului de la cifra patruzeci, de-abia cît să simți o oboseală, vreme de-o respirație și atît, cît să ai timp să-ți spui : „Nu voi fi în stare să țin la acel cineva sau să-mi placă lucrul acela pînă la capăt" și gata, o ușă se închide, poți să alergi pe străzi și poți mult și bine să te înfășori în lacrimi fierbinți și să încerci chiar luni de zile să-ți ștergi toate astea din minte, că de trădat tot ai trădat și știi că ai lăsat toate baltă.

Saulieu, însemna petele luminoase şi petele negre, drumul care cotea în pantă, turlele unei biserici. Se opri după ce intrase într-o stradă şi apoi în alta, la mai puţin de un metru de zidul cenuşiu al bazilicei. Tăie contactul şi se prăbuşi cu capul pe volan, cu ochii uscaţi şi cu suspine în piept, pe care nici nu încerca să şi le reţină, dar care nu ieşeau şi se transformau într-un sughiţ comic. Rămăsese cu gura pe pansament, cu părul dinaintea ochilor, dincolo de blestemaţii ochelari de bufniţă. Acum, cu asta te-ai ales, îţi seamănă bine, n-ai decît mîna dreaptă şi inima asta mahmură, dar trebuie să continui, nu-ţi mai pune întrebări, continuă.

Îşi luă răgazul să rămînă aşa cîteva minute — trei sau patru, poate mai puţin — şi apoi se aruncă pur şi simplu pe spate, pe rezemătoarea scaunului, spunîndu-şi că lumea e mare, viaţa e lungă, că-i era foame, sete şi că avea chef să fumeze. Noaptea se întindea luminoasă şi frumoasă deasupra ei. Pe o hartă pe care o putea apuca cu mîna sănătoasă mai rămăseseră încă unele nume ca Salon-de-Provence, Marsilia şi Saint-Raphaël. Biată fată, eşti ceea ce se cheamă o ciclotimică. Da, sînt o trăsnită, cînd veselă, cînd tristă, şi încă una căreia îi e frig.

Apăsă pe butonul capotei care se ridică miraculos pe cerul Saulieu-ului, ascunzînd stelele şi închizînd-o pe ea, Dany Longo, într-o lume care semăna cu corturile din copilărie, cele pe care le construiau din cearşafuri de pat în dormitorul orfelinatului. Îşi aprinse o ţigară care-i plăcea şi îi înţepa gîtlejul, ca primele ţigări fumate la cincisprezece ani, sub cerşafuri, pe care şi le treceau din mînă în mînă, fiecare cîte un fum, ca apoi să tuşească de să-şi dea sufletul, iar turnătoarea maicii supraveghetoare să spună: „Sst ! Sst !“ ca să se audă în tot dormitorul. Atunci se aprindea lumina şi sora supraveghetoare venea într-o cămaşă de pînză groasă, cu ceva pe cap, ca să-i ascundă craniul ras, şi împărţea palme peste tot, la nimereală, de trebuia să-ţi ridici genunchii pînă la gură şi să te aperi cu coatele, aşa că pînă la urmă tot pe ea o durea.

Trecură oameni, paşii lor răsunau pe pavaj, un orologiu bătu adînc jumătatea — la ce ? — la nouă, cum se vedea pe ceasul de pe tabloul de bord. Dany Longo aprinse o lumină interioară — totul se aprinde în maşina asta, nu

poţi să apeşi pe un buton fără să fii orbită — căută în buzunarul portierei şi se uită repede în hîrtiile pe care le văzuse acolo cu cîteva ceasuri mai devreme. Nu găsi nici o factură de reparaţie de la Deux-Soirs-lès-Avallon. Dealtfel, nici nu se aşteptase să găsească vreuna.

Îşi goli şi geanta pe scaunul de alături. Tot nimic. Se întrebă, puţin încurcată, de ce îşi dădea atîta osteneală : ştia doar perfect de bine că nu pusese piciorul în viaţa ei în casa omului scund, cu accent basc. Puse totul la loc, în geantă. La urma urmei, cîte maşini sport, americane, n-au trecut într-o zi pe şoselele naţionale între Paris şi Marsilia ? Zeci, poate peste o sută. Şi cîte femei nu puteau, în iulie, să fie îmbrăcate în alb ? Cîte din ele, Dumnezeule, nu purtau ochelari de soare ? Întîmplarea ar fi fost de-a dreptul ridicolă dacă n-ar fi existat mîna ei strivită.

Dealtfel, mărunţelul acela din sud-vest n-a făcut altceva decît să mintă. Cel puţin rana era reală, vedea cu ochii ei pansamentul şi nu exista decît o explicaţie, cel puţin ea nu vedea decît una singură. Unul din cei doi automobilişti, sau poate chiar el, a intrat după ea în toaletă ca să-i ia banii, sau pentru altceva ce nu putea crede — dar privirea aceea din cabinetul medicului, cînd ea îşi scosese braţul din mîneca taiorului, privirea aceea dezgustătoare şi în acelaşi timp jalnică, era tot o scorneală de-a ei ? Fără îndoială că trebuie să se fi zbătut, el a simţit că-i rupe mîna şi l-a cuprins frica. După aceea, ca să-i scoată basma curată pe prieteni sau chiar pe el, a povestit în birou tot ce i-a trecut prin minte. Şi-apoi, paharul acela de alcool de pe masă. Şi roşcatul cel mătăhălos care vorbea tare. Vedeau bine că era speriată şi profitau de aceasta. Şi, desigur, chiar fără să înţeleagă că maşina nu era a ei, toţi trei au ghicit totuşi că ceva o împiedica să cheme poliţia, aşa cum ar fi trebuit s-o facă.

Asta era, cu siguranţă că nu putea fi altceva. Ea avea impresia că trişează puţin, pentru că nu putea uita chipul smochinit, ochii răi ai bătrînei de pe strada lungă, inundată de soare, dar şi asta era doar o coincidenţă, o confuzie. Deschise valiza neagră din spate, îngenunchind pe scaun, şi scoase puloverul alb pe care-l cumpărase la Fontainebleau. Era moale, cu un miros de nou, care-i făcea bine. Stinse lumina din maşină ca să-l îmbrace pe sub taior, o reaprinse

şi îşi aranjă gulerul înalt, privindu-se în retrovizor. Fiecare mişcare, făcută cu atît mai multă atenţie cu cît era puţin dibace cu dreapta, îndepărta pe femeia bătrînă, staţia de benzină, tot acel urît sfîrşit de după-amiază. Ea era Dany Longo, blondă şi frumoasă, în drum spre Monte-Carlo, cu un taior pe care trebuia să-l spele căci se usca în două ore, şi cu o foame de lup.

La ieşirea din Saulieu, un panou arăta că Chalon era la optzeci şi cinci de kilometri. Nu mergea prea repede, şoseaua urca, era tare întortocheată şi trebuia să se-aştepte că nu putea ajunge acolo în mai puţin de o oră şi jumătate. Dar, în faţa ei, mai erau şi alte maşini, ale căror faruri o călăuzeau la cotituri şi hotărî să nu-se mai oprească. Tocmai în clipa cînd şi-a făgăduit să nu mai oprească, fu obligată, moartă de frică, să stopeze.

Mai întîi a zărit pe stînga, la încrucişarea cu şoseaua naţională spre Dijon, siluetele greoaie, masive, a doi poliţişti pe motocicletă, staţionaţi sub copaci. Nici nu era prea sigură, depăşindu-i, că a văzut uniforme. Dar dacă erau poliţişti şi o vor urmări ? Văzu apoi în retrovizor, la mai mult de două sute de metri în spate, cum unul dintre cei doi întorcea grăbit spre şosea, repezindu-se vîjîind pe urmele ei. Poliţistul creştea mereu în oglindă, acum îi putea deosebi casca, ochelarii mari de protecţie, dînd impresia unui robot necruţător, fără nimic omenesc. Îşi spunea : „E cu neputinţă, nu pe mine mă urmăreşte, o să mă depăşească şi o să-şi continue drumul". Trecu într-un vuiet de motor forţat la maximum, continuă o clipă şi apoi încetini, întorcîndu-se spre ea cu mîna ridicată. Se opri pe marginea şoselei, la douăzeci de metri de el, care-şi gara motocicleta, îşi scotea mănuşile, apropiindu-se în lumina farurilor cu un pas liniştit, exagerat de liniştit, ca să-i zdrobească ei mai repede nervii. Ştia că totul s-a terminat înainte de a fi început. Au observat dispariţia Thunderbird-ului, aveau fără îndoială semnalmentele şi numele ei, tot ce le trebuia. În vremea asta ea, care nu se adresase unui poliţist decît ca să-i ceară o informaţie în Paris, avea o curioasă impresie de ceva văzut, ca şi cum şi-ar fi închipuit dinainte această scenă, cu toate amănuntele, sau ar retrăi-o.

Ajuns aproape de ea, poliţistul întoarse întîi capul spre maşinile care treceau pe şosea, străpungînd noaptea într-un

mare vîrtej de vuiete, apoi oftă, își ridică ochelarii pe cască, se sprijini cu toată greutatea pe portieră și zise :

— Ce se aude, domnișoară Longo, ne plimbăm ?

Era un om scrupulos și se numea Toussaint Nardi. Avea soție, trei copii, o oarecare îndemînare la tragerea cu pistolul, un cult pentru Napoleon, un apartament de patru camere cu apă caldă și crematoriu de gunoi în incinta cazărmii, economii în cont la poștă, o nesfîrșită răbdare de a învăța din cărți ceea ce n-a avut timp să învețe la școală, precum și nădejdea de a termina ca bunic și ofițer de poliție într-un mic orășel însorit.

Avea reputația unuia căruia nu-i bine să-i calci pe bătături, dar, de fapt, om cumsecade, atît cît poate fi un polițist. În cincisprezece ani de serviciu nu avusese niciodată prilejul să-și arate dibăcia pe altceva decît pe țintele de antrenament sau de bîlci și de aceea se considera fericit. De asemenea, nu ridicase niciodată mîna asupra cuiva, nici în civil, nici în uniformă, dacă nu punea la socoteală cele cîteva chelfăneli administrate fiului mai mare care, la treisprezece ani, se pieptăna ca un Beatles, fugea de la orele de matematică și putea deveni un derbedeu dacă n-ar fi fost ținut în frîu. În sfîrșit, singura lui grijă, în afară de aceea de a evita complicațiile, era să-și dichisească cu dragoste motocicleta. Mai întîi din spirit de disciplină și apoi pentru că aceasta ar putea deveni cauza principală a unei morți premature.

Cînd văzuse trecînd Thunderbird-ul alb cu acoperișul negru la încrucișarea națională 6 cu 77 bis, se afla în plină discuție despre motociclete cu colegul său Rappart. Pe acesta îl prefera pentru că, la cazarmă, era vecinul lui de etaj și pentru că nici fiul acestuia nu era mai breaz ca al lui. În timpul serviciului de zi nu puteau vorbi deloc. Noaptea, aveau, în afară de motociclete, trei subiecte de vorbă, destul de bune : tîmpenia brigadierului șef, defectele soțiilor lor și moravurile ușoare ale celorlalte femei.

Lui Nardi nu i-a fost deloc greu să recunoască Thunderbird-ul. Nu mergea prea repede și a putut să-i citească numărul, 3210RX75. Un număr ușor de reținut pentru că îi amintea de numărătoarea inversă de la lansarea rachetelor. Avusese vaga presimțire, în timpul celor două ore

dinainte, că o va vedea trecînd din nou, sînt unele lucruri pe care nu le poţi explica. Îi spuse doar lui Rappart : „Du-te vezi cum se circulă pe naţionala 80 şi ne întîlnim aici". Era aşezat călare pe motocicletă şi n-a avut decît s-o ridice şi să pornească motorul cu o lovitură puternică de picior. Dădu prioritate unei camionete, se repezi pe dreapta şi coti în plină acceleraţie. În trei secunde a avut în faţa ochilor farurile Thunderbird-ului, enorme, de un roşu orbitor, în stare să complexeze pe viaţă pe un mare amator de procese verbale.

Nu vedea cine se afla la volan. În depăşire, privirea s-a agăţat de pansamentul pe care ea îl purta la mîna stîngă şi ştiu pe loc că era ea. Cînd îi ceruse să se oprească, nu izbutea să-şi aducă aminte numele, pe care îl citise, totuşi, împreună cu data ei de naştere şi tot restul ; cu toate acestea avea o foarte bună memorie a numelor. Îşi aminti în timp ce mergea spre ea : Longo.

Era diferită de azi-dimineaţă, se întreba din ce cauză, mai ales că îl privea ca şi cum nu l-ar fi recunoscut. Apoi îşi dădu seama că dimineaţă nu avea puloverul cu guler înalt. Alb, ca şi taiorul, acesta îi dădea o înfăţişare mai rotundă obrazului şi, prin contrast, îl arăta mai bronzat. Dar dădea dovadă de aceeaşi emotivitate ciudată, de aceeaşi greutate de a rosti un cuvînt, iar lui îi făcea aceeaşi impresie, că se găsea în faţa unei vinovate.

Vinovată de ce ? O oprise în zorii zilei, puţin după Saulieu, pe drumul spre Avallon, pentru un defect la farurile din spate. Era la sfîrşitul orelor de serviciu şi pusese mîna în timpul nopţii pe destui imbecili care treceau de linia galbenă, depăşeau în vîrful pantelor şi îşi băteau joc de viaţa altora, aşa că era sătul şi s-a mulţumit să-i spună : „Farurile dumneavoastră nu funcţionează, la revedere şi să nu se mai întîmple". Chiar şi o femeie, oricît de emotivă ar fi, nu putea să cadă într-o asemenea panică, numai pentru că un poliţist, frînt de oboseală, i-a cerut să-şi repare farurile.

Numai după aceea, cînd găsise că purtarea ei era prea ciudată şi i-a cerut să-i arate actele, a observat pansamentul de la mîna stîngă. Tot timpul cît îi cerceta permisul de conducere — îi fusese eliberat la optsprezece ani, în Nord, unde locuise pe atunci la un orfelinat condus de maici —

și-a dat seama, cu toate că ea rămînea pe deplin tăcută și nemișcată, că nervozitatea fetei creștea și se apropia de un punct limită, cînd putea reprezenta o primejdie pentru el.

Da, era de neînțeles și n-ar fi putut s-o explice, cu toate acele blestemate manuale de psihologie cu care-și burdușea capul pentru examene, dar a avut sentimentul foarte limpede al unei primejdii. De pildă, simțea că ar fi posibil ca ea, ajunsă la limita rezistenței nervoase, să scoată din buzunarul portierei o armă cu care să-l transforme într-o victimă a datoriei. În plus, n-ar fi trebuit să rămînă singur, dar el se învoise cu Rappart ca acesta să plece mai devreme, ca să fie în formă la masa de botez a micuței sale nepoate. Nu era nici el cu totul în regulă, în toată povestea asta.

Actele ei, în schimb, păreau să fie în regulă. A întrebat-o unde se ducea : la Paris. Ce profesie avea ? Secretară într-o agenție de publicitate. De unde venea ? A dormit într-un hotel la Chalon. Numele hotelului ? „Renașterea". Răspundea fără prea multă șovăire, dar cu un glas descompus și de-abia perceptibil. Era întuneric. între zi și noapte, și n-o vedea prea bine. Se gîndea să-i ceară să-și scoată ochelarii, dar nu puteai pretinde asemenea lucru, mai cu seamă unei femei, fără să pari că vrei să joci rolul personajului nemilos dintr-un foileton de televiziune. Nardi se temea grozav de ridicol.

Mașina era pe numele firmei de publicitate unde lucra. I-a spus și numărul de telefon al patronului, ca să poată verifica faptul că mașina îi era deseori încredințată. Tremura. Nu era semnalată nici o Thunderbird furată și rătăcind pe șosele, iar dacă i-ar fi tocat nervii pînă la limită, s-ar fi putut să aibă neplăceri după aceea. A lăsat-o să plece. Mai tîrziu i-a părut rău. Ar fi trebuit să verifice dacă nu era înarmată. Dar de ce îi venise în minte ideea aiurită că ar fi putut avea o armă ? E tocmai întrebarea care-l obseda.

Acum, nu mai pricepea nimic. Avea de-a face cu aceeași fată speriată, derutantă, dar ceva se schimbase de azi-dimineață, care îndepărta ceea ce simțise el că îi dădea tinerei o înfățișare agresivă — nu, nu era chiar asta, mai curînd deznădăjduită — dar nici asta nu era, și nu exista

nici un cuvînt care să exprime întocmai că, în zori, ea era gata să atingă un punct limită şi că acesta fusese acum depăşit. Era sigur că, dacă atunci ar fi existat o armă în maşină, ea nu se mai afla acum acolo.

Într-adevăr, după ce s-a trezit din somn, Nardi s-a simţit puţin ridicol, gîndindu-se din nou la tînăra femeie din Thunderbird. Dacă, văzînd-o pentru a doua oară, nu-l luase pe Rappart cu el, era tocmai de teama de a nu fi şi mai ridicol. Acum era mulţumit că procedase astfel.

— Se pare, domnişoară Longo, că sîntem sortiţi, şi unul şi celălalt, serviciului de noapte. Nu găsiţi ?

Ea nu găsea absolut nimic, pentru că nici nu-l recunoştea.

— Am văzut că aţi reparat farurile din spate. (După un timp.) Era un scurt circuit ? (Pauză.) În orice caz, acum funcţionează. (Un secol întreg.) Le-aţi reparat la Paris ?

Un obraz bronzat, ascuns de ochelari, luminat de indicatoarele tabloului de bord, o guriţă mică, cărnoasă, care tremura puţin, ca umflată de efortul de a nu izbucni în lacrimi, o şuviţă de păr blond depăşind fularul turcoaz, dar nici un răspuns. Vinovată ? Dar pentru ce ?

— Ei, vă vorbesc ! La Paris v-aţi reparat farurile ?

— Nu.

— Unde ?

— Nu ştiu. Pe la Avallon.

Aşa da. Ştia să vorbească. I se părea chiar, atît cît îşi putea aminti, că glasul era mai puţin neutru, mai expresiv. Îşi regăsise o parte din calm.

— Dar aţi fost la Paris ?

— Da, cred.

— Nu sînteţi sigură ?

— Ba da.

El îşi freca uşor buza cu degetul arătător şi, de data asta, se ostenea să se uite bine la ea, cu toate că, în general, se jena să privească în felul acesta femeile, chiar şi pe prostituate.

— Aveţi ceva neplăceri ?

Ea clătină uşor din cap şi asta era tot.

— V-aţi supăra dacă v-aş cere să scoateţi puţin ochelarii ?

Ea îi dădu ascultare. Adăugă apoi repede o explicaţie, ca şi cum ar fi socotit că e necesară :

— Sînt mioapă.

Era atît de mioapă încît, cînd îşi scotea ochelarii, renunţa cu totul la vedere. Nici nu încerca cel puţin să-şi potrivească privirea. În loc să strîngă ochii, cum făcea micuţa Rappart, care era şi ea mioapă în urma unei rujeole nenorocite şi ale cărei eforturi, fără ochelari, erau jalnice, ochii tinerei se lărgeau deodată, pustii, ca lăsaţi la voia întîmplării, şi îi schimbau înfăţişarea obrazului.

— Puteţi să conduceţi noaptea cu ochii aceştia ?

Îşi îmblînzise glasul dar îi era necaz pentru fraza aceea de poliţist încuiat şi bădăran. Fata şi-a pus, din fericire, repede la loc ochelarii şi a răspuns da, cu o uşoară mişcare a bărbiei. Dar mai exista şi pansamentul acela.

— Nu e prea cuminte, domnişoară Longo, mai ales cu o mînă rănită. (Nici un răspuns.) Şi apoi, dacă nu mă înşel, n-aţi lăsat toată ziua volanul din mînă. (Nici un răspuns.) Numai drumul dus şi întors, cît v-a luat ? Şase sute de kilometri ? (Tot fără răspuns.) Sînteţi obligată să conduceţi neîncetat ? Acum unde vă duceţi ?

— În sud.

— Unde în sud ?

— La Monte-Carlo.

El şuieră admirativ.

— Sper că n-o s-o faceţi fără oprire ?

Ea clătină vizibil din cap. Era prima reacţie mai decontractată pe care o vedea la ea.

— Am să mă opresc la un hotel, ceva mai departe.

— La Chalon ?

— Da, la Chalon.

— La „Renaşterea“.

Ea îl privi din nou fără să-l înţeleagă.

— Mi-aţi spus că aţi dormit la „Renaşterea“. Nu e adevărat ?

— Ba da.

— Aveţi camera reţinută ?

— Nu, nu cred.

— Nu credeţi ?

Ea scutura din cap, se întorcea ca să-i ocolească privirea, stătea acolo nemişcată, cu pansamentul pe volan, nu

cu acea îngăduință arogantă a unora din automobiliști, care-și spun : „Dă-i drumul. Ești tare interesant. Dar sper să pot pleca cînd ai să termini de făcut pe paiața cu mine“ — ci, pur și simplu, pentru că era aiurită, pierdută, pentru că nu mai găsea cuvinte, nici idei și renunțase la discuție, ca și atunci cînd și-a scos ochelarii. Dacă i-ar fi cerut să-l urmeze la postul de poliție, ea nu s-ar fi împotrivit defel probabil că nici n-ar fi încercat să afle motivul.

El aprinse lanterna și plimbă lumina în interiorul mașinii.

— Pot să mă uit în buzunarul portierei ?

Ea îl deschise. Înăuntru nu erau decît niște hîrtii și ea puse mîna pe ele ca să-i arate că altceva nu mai era.

— Dar geanta ?

O deschise și pe aceasta.

— Aveți ceva în portbagaj ?

— Nu, doar valiza mea.

Se uită în valiza ei de piele neagră, care nu conținea decît ceva îmbrăcăminte, prosoape, o perie de dinți. Nardi se aplecase peste portiera deschisă, deasupra scaunului din față, iar ea se îndepărtase de la sine, pentru a-i face loc. Era hărțuit în același timp de sentimentul că era un mojic și încă unul plicticos, precum și de presimțirea că trecea pe lîngă ceva ciudat și grav, pe care ar fi trebuit să-l descopere.

Închise la loc portiera, oftînd :

— Se pare că aveți necazuri, domnișoară Longo.

— Sînt obosită, asta-i tot.

Mașinile treceau vuind prin spatele lui Nardi, sclipiri de lumină puternică plimbau umbre pe chipul femeii, încît aspectul obrazului se schimba întruna.

— Știți ce vom face ? Îmi promiteți că vă veți opri la Chalon, iar eu voi telefona la „Renașterea“ ca să rețin o cameră.

În acest fel va putea controla dacă ea fusese cu adevărat acolo în ajun și dacă nu mințise. Nu vedea ce altceva ar mai fi putut face.

Ea aprobă din cap și el îi ceru să meargă încet, fiindcă era multă lume pe șosea în week-end-ul acesta și se îndepărtă ducîndu-și arătătorul la cască, în timp ce se gîndea

întruna : „N-o lăsa să plece, peste scurt timp se va dovedi că faci o gafă monumentală".

Fata nu-şi luă rămas bun, iar poliţistul, cu picioarele îndepărtate, înfipte în şosea, făcea semn maşinilor care veneau din aceeaşi direcţie să încetinească. O urmări cu ochii pînă s-a întors la motocicletă. Își spunea că, la urma urmei, vorba aceea, nimeni nu e paznicul surorii sale şi că n-avea să-şi reproşeze nimic. Dacă ea avea şanse să sfîrşească cu o fotografie în ziar, se va găsi cu siguranță ceva mai departe, pe drumrile 6 sau 7, un coleg mai încăpăţînat ca el, care s-o împiedice. După cincisprezece ani de serviciu avea încredere poate într-o singură calitate a colegilor lui, dar credea în ea ca în evanghelie : erau numeroşi. Și unii mai încăpăţînaţi ca alţii.

Cu farurile în faza mare, înainta ca într-un vis. Nici rău, nici bun. Un vis ca atîtea altele. Cum avea uneori și ea, pentru ca, după aceea, să nu-şi mai aducă aminte de nimic. Știa că nici măcar nu se va trezi în camera ei. Era pe deplin trează şi trecea prin visul altcuiva.

Poate exista oare un asemenea lucru ? Să faci un pas atît de obişnuit ca toţi paşii făcuţi în viaţă şi, fără să-ţi dai seama, să treci de graniţa realităţii, să rămîi tu însăţi, vie și complet trează, dar făcînd parte din visul nocturn, să spunem, al vecinei de dormitor ? Și să continui să mergi, avînd totuşi certitudinea că n-ai nici o ieşire, că ești prizoniera unei lumi identice cu cea adevărată, dar cu totul stupidă, o lume monstruoasă, pentru că se poate risipi în fiecare clipă, în capul prietenei, și tu să dispari odată cu ea ?

Ca în visele în care motivul acţiunilor se schimbă pe măsura adîncirii în ele, nu mai știa de ce se găsea pe șosea și alerga în noapte. I se părea că intra într-o sală unde — clic — un tablou înfăţişează un port de pescari, dar maica superioară e acolo ; tu ai intrat să-i mărturisești că ai trădat-o pe Anita și nu găsești cuvintele cu care să-i explici, pentru că visul e obscur, și începi s-o loveşti, s-o lovești întruna pe maica superioară, dar altă femeie bătrînă îi ia pe nesimţite locul, aceea care îţi înapoia pardesiul alb și tot așa mai departe. Cel mai limpede era faptul că trebuia să se ducă la un hotel, pe unde mai trecuse o

dată, înainte de a-i putea spune polițistului că nu fusese acolo niciodată. Sau, dimpotrivă, se spune că un nebun are întotdeauna impresia că ceilalți ar fi săriți din minți. Ei bine, probabil că asta era. Înnebunise.

După Arnay-le-Duc, un șir lung de camioane înainta la pas. Trebui să rămînă în spatele lor, de-a lungul unei pante care nu se mai isprăvea. Cînd putu să le depășească, pe unul, două și apoi pe toate, o cuprinse un mare val de ușurare. Nu era atît faptul că putuse depăși camioanele, nici plăcerea de a regăsi în fața ei șoseaua întunecată, o noapte liberă, cît bucuria resimțită cu întîrziere, că nu fusese dusă la închisoare pentru furt de mașină. Thunderbird-ul nu era urmărit. Era salvată. I se părea că-l părăsise în clipa aceea pe agentul motociclist. Făcuse douăzeci de kilometri într-un vălmășag de gînduri, în care timpul s-a topit.

Trebuia să înceteze odată cu prostiile și să ducă imediat mașina înapoi, la Paris. Nu mai putea fi vorba să vadă marea. O să se ducă acolo altă dată. Cu trenul. Sau, mai bine, va întrebuința ceea ce-i mai rămăsese din economii pentru plata unei treimi dintr-o mașină de 2 CV, iar restul în optsprezece rate lunare. Așa trebuia să facă de multă vreme. Nu va debarca la Monte-Carlo, ci într-o văgăună rezervată celor cu voința anemică. Nu într-un mare hotel închipuit cu piscină, muzică susurată și întîlniri climatizate, ci într-o pensiune de familie reală, cu vederea spre grădina de zarzavat, unde culmea destrăbălării era să dezbată, la ora siestei, niște idei intelectuale despre piesele lui Anouilh, cu o doamnă mezelăreasă, cu care nu e cuviincios să faci pe prostul, sau, în cel mai bun caz, să facă același lucru cu un tînăr prezbit și atît de stîngaci, încît răstoarnă șezlongurile și cu care va forma o pereche, el și ea, Dany Longo, în stare s-o înduioșeze pe pețitoarea de servici : „Cît e de frumos, dar e trist ; dacă vor avea copii au să dea toți banii la optician". Da, da, putea ea să-și bată joc, să le ia pe toate de sus, acesta era adevăratul ei univers și nici nu merita un altul. Nu era decît o idioată plină de fumuri. Cînd nu ești în stare să-ți privești umbra fără să leșini de frică, rămîi în banca ta.

Chagny, acoperişuri burgunde, enorme camioane înşirate în faţa unui restaurant pentru şoferi ; Chalon, la şaptesprezece kilometri.

Dumnezeule mare, cum de izbutea să-şi bage în cap tot soiul de lucruri şi să se sperie de ele eşafodînd nişte raţionamente ce nu făceau doi bani ? De pildă, cu Caravaille. Credea într-adevăr că, întors miraculos din Elveţia, se va repezi în primul rînd la poliţie, ca toată lumea să afle că printre angajaţii lui se găsesc oameni certaţi cu legea ? Dar şi mai mult, credea chiar că îl va lăsa inima să dramatizeze întîmplarea în faţa enormului hohot de rîs al Anitei ? Pentru că ea nu va avea altă reacţie, atunci cînd şi-o va închipui pe mica ei bufniţă sperioasă plecînd să-şi trăiască viaţa cu treizeci pe oră.

Aiureli de nebună. Tot ce risca la întoarcere erau cîteva cuvinte ale lui Caravaille, care îi va spune : „Sînt mulţumit să te revăd, Dany, ai o mină superbă, dar ai să înţelegi destul de uşor că dacă toţi cei de la agenţie ar împrumuta de la mine o maşină, aş avea nevoie de o adevărată herghelie", şi s-o dea pe uşă afară. Dar nici atît : va fi nevoie să-i explice motivul sau să plătească o amendă. Apoi el îi va cere, foarte drăguţ, demisia. Şi ea se va descurca, primind propunerile pe care i le face o altă agenţie, în fiecare an, pentru un post cu salariu mai mare. Da, da, cretino !

Agentul motociclist îi ştia numele. Şi el spunea că a mai văzut-o de dimineaţă, în acelaşi loc. Ei bine, trebuie să existe o explicaţie şi pentru asta. Dacă ea s-ar fi purtat cu el şi cu micul garagist ca o fiinţă normală, ar fi aflat pînă acum explicaţia. Dar şi aşa, acum cînd şi-a mai adunat minţile, începe s-o ghicească. Nu era încă foarte limpede, pe deplin judecat, dar ceea ce ghicea nu era cazul să sperie nici o pisică. Îi era pur şi simplu ruşine de ea, asta-i tot.

Nici n-apuca bine să se apropie cineva de ea, să-i vorbească pe un ton ceva mai ridicat şi, gata, se pierdea cu firea. I se cerea să-şi scoată ochelarii şi îi scotea. Se teroriza ea singură atît de tare, încît s-ar fi supus poate şi dacă ar fi fost vorba de îmbrăcăminte. Dar ar fi plîns şi s-ar fi rugat ; nu era bună de altceva.

Știa totuși să se împotrivească, să se apere, chiar cu violență ; și-a dovedit-o sieși de mai multe ori. La treisprezece ani, atunci cînd într-o zi i-a întors o palmă tot atît de scurt și de puternic sorei Marie-de-la-Pitié, care pe altele nu le atingea. Chiar și cu Anita, care se uita la ea ca la un vierme, dar care a încasat de la ea cea mai straşnică bătaie din viață, precum și o trimitere la plimbare pe palier, cu geanta și haina după ea. Desigur că după aceea a plîns zile întregi, dar nu pentru că a lovit-o pe Anita, ci pentru altceva, care o va face ca niciodată să nu mai fie ceea ce a fost ; și apoi, dacă a plîns, n-a știut nimeni în afară de ea. Tot numai ea știa că putea trece, fără vreun temei, în mai puțin de o oră, de la seninătatea cea mai mare la depresiunea cea mai paralizantă. Dar chiar în starea aceea depresivă, nu pierdea niciodată din vedere, din obișnuință, că trebuie să aibă încredere în ea și că, în scurt timp, va reînvia din propria ei cenușă, ca pasărea Phoenix. Ceilalți, era absolut sigură, o priveau ca pe o fată nu prea vorbăreață, stînjenită de ochelari, dar cu caracter.

Apropiindu-se de Chalon, începu s-o doară din nou mîna. Poate din cauza unei mișcări de contractare a degetelor pe volan, fără să-și dea seama, sau poate trecuse efectul injecției. Nu era încă o durere adevărată, dar își simțea mîna sub pansament. Pînă atunci uitase de ea.

În lumina farurilor, panouri mari publicitare lăudau mărfurile cu care era obișnuită. Una din ele, o apă minerală, făcea parte din cele de-al căror buget se ocupa ea la agenție. Nu era plăcut s-o întîlnească pe șosea. Își spunea mereu că va face o baie și apoi se va culca. Va duce înapoi mașina, îndată ce se va fi odihnit. Dacă avea caracter, acum era momentul s-o dovedească. Avea o șansă în plus să închidă gura celor care pretind că o cunosc : hotelul unde o trimisese polițistul se chema „Renașterea". Un nume predestinat, pentru că aici va renaște pasărea Phoenix.

Era sigură că i se va spune și aici că a fost văzută ieri. N-avea nici o îndoială că i se va cunoaște și numele. Nu-i nici o mirare, din moment ce polițistul a telefonat. Dar de data asta, în loc să se piardă cu firea, își va spune că nu risca nimic pentru împrumutarea mașinii și ea va fi cea mai îndrăzneață. „Renașterea". Fie și „Renașterea". Sim-

ţea cum e cuprinsă treptat de o mînie rece, plăcută Dar cum a putut motociclistul să-i afle numele ? L-a rostit probabil la medic sau poate la staţia de benzină. Putea ea să nu fie guralivă — sau să-şi închipuie că nu e — dar de fiecare dată scăpa cîte ceva. Greşeala a fost că făcuse o legătură între rana de la mînă şi toate celelalte, în timp ce accidentul nu fusese prevăzut — cuvîntul i se păru cel mai potrivit — în această farsă. Îşi băteau joc de ea, o luau peste picior.

Unde a început oare această poveste ? La Deux-Soirs-lès-Avallon ? La femeia bătrînă ? Nu, cu siguranţă înainte. Dar înainte nu întîlnise decît o pereche într-un restaurant pe şosea, vînzătoarele din magazin, un şofer de camion cu zîmbetul frumos, care i-a şterpelit buchetul de violete şi care... Oh, Dany, Dany, de ce nu te serveşti de capul tău decît ca să-ţi înfăşori fularul în jurul lui ? Şoferul de camion, el era ! Chiar dacă va trebui să-şi petreacă toată viaţa căutîndu-l şi tot îl va găsi ea pe „zîmbetul Gibbs" ; şi atunci să te ţii : o să-şi pună plumb în geantă şi o să-l izbească peste gură cu ea, de-o să-şi înghită dinţii.

La Chalon se începuse împodobirea străzilor cu steaguri tricolore din hîrtie şi ghirlande de becuri mici. Străbătu oraşul pînă la malul Saônei. În faţă se vedeau nişte insule, iar pe cea mai mare, nişte clădiri care puteau fi un spital. Se urcă pe un trotuar de pe malul fluviului, opri motorul şi stinse farurile de staţionare.

Era ciudat cum avea senzaţia de ceva văzut, ceva trăit. O barcă plutea pe apa neagră. Se zăreau luminile unei cafenele de pe cealaltă parte a străzii. Pînă şi Thunderbird-ul nemişcat şi călduţ, printre celelalte maşini înşirate acolo, într-o seară de vară, la Chalon, întărea impresia că ştiai ce se va întîmpla în clipa următoare. Probabil că din cauza oboselii, a încordării nervilor de-a lungul acelei zile, toate la un loc.

În clipa următoare îşi scoase fularul, îşi scutură părul, trecu strada regăsind plăcerea de a merge, intră în cafeneaua plină de lumină, în care Barrière îşi cînta viaţa în mijlocul soneriilor biliardului electric, iar nişte clienţi îşi povesteau propria lor viaţă fără a putea fi auziţi, fiind nevoiţi să-şi umfle glasul, ca şi ea, pentru a întreba pe doamna casieră unde se găsea hotelul „Renaşterea".

— Strada Băncii, mergeţi drept înainte şi apoi la stînga, dar vă previn că e scump.

Ea comandă un suc de fructe, ba nu, avea nevoie de ceva mai întăritor, bău un coniac foarte tare, care a ars-o pînă la pleoape. Paharul era gradat cu mici purcei roz de toate mărimile. Nu era decît un mic purcel, cît o nimica toată. Doamna casieră a înţeles ce se petrece în spatele ochelarilor, pentru că rîse cu glas limpede, foarte drăguţă, şi îi spuse :

— Nu vă faceţi griji, arătaţi bine aşa cum sînteţi.

Dany nu îndrăznea să ceară, aşa cum ar fi dorit, un al doilea coniac. Luă un pachet de covrigi de pe tejghea, sparse unul între dinţi căutînd un disc cu Bécaud pe cadranul tonomatului. Puse „Singur sub stele", iar doamna de la casă îi spuse că şi ei cîntecul acesta îi făcea o impresie deosebită — aici — şi arătă spre inimă cu vîrful degetelor.

Cînd Dany ieşi în noaptea Chalon-ului, aerul răcoros o lovi în obraji şi merse un moment pe jos. În picioare, în faţa fluviului, îşi spunea că nu mai are chef să meargă la „Renaşterea". Avea poftă să arunce în apă pachetul cu covrigi din mîna dreaptă — îl şi aruncă — i-ar fi plăcut să mănînce spaghetti, să se simtă bine, să se afle la Cannes, sau în altă parte, în rochia vaporoasă pe care şi-o cumpărase la Fontainebleau, sau în braţele unui bărbat drăguţ, care s-o destindă, pe care să-l îmbrăţişeze, să-l îmbrăţişeze mereu, din răsputeri. Un băiat ca cel dintîi, care i-a umbrit pe toţi ceilalţi şi pe care-l întîlnise la douăzeci de ani, mai exact de la douăzeci la douăzeci şi doi, dar care avea viaţa lui, cu o soţie pe care o iubea cu disperare şi un copilaş zărit pe nişte fotografii. Dumnezeule, cît era de obosită, cît să fie ceasul ?

Se întoarse la maşină. De-a lungul malului creşteau nişte plante numite îngeri. Cînd era copil sufla în ele, iar florile lor albe şi uşoare îşi luau zborul şi te transformai în doamna de pe coperta Larousse-ului. Culese una, dar trecătorii o priviră şi ea nu mai îndrăzni să sufle. Ar fi dorit să întîlnească pe drum un înger, unul de sex masculin, fără aripi dar frumos, şi liniştit, şi amuzant, unul din îngerii aceia de care se temea maica superioară, dar care s-o ţină în braţe toată noaptea. Ştii ceva ? A doua zi ar fi

uitat toate, ca un vis urît, s-ar duce împreună în sud, cu „Pasărea furtunii". Acum oprește-te, neroado !

N-avusese niciodată prea mult noroc cu rugăciunile, dar cînd a deschis portiera mașinii i-a venit să urle. Înger sau nu, fapt e că el se găsea în mașină, cu totul necunoscut, mai curînd brun, mai curînd înalt, mai curînd derbedeu, confortabil instalat pe scaunul de lîngă volan, cu o țigară cu filtru în gură — una din cele pe care le lăsase pe tabloul de bord — cu picioarele cocoțate și cu tălpile mocasinilor sprijinite de parbriz, ascultînd la radio, probabil de aceeași vîrstă cu ea, cu pantaloni deschiși, o cămașă albă și un pulover pînă în gît. O privea de sus în jos, cu niște ochi negri, mari, spunîndu-i cu un glas surd, destul de plăcut, dar ușor iritat :

— Multă vreme ai mai stat acolo ! N-o să mai putem pleca !

Philippe Filanteris, zis Pușlamaua-Pușlama pentru că de două ori e mai bine spus decît o dată, avea cel puțin una din calitățile fundamentale : știa că pentru el lumea va dispărea în clipa morții, că, prin urmare, ceilalți n-aveau nici un fel de importanță, chiar dacă și-ar da osteneala să le găsească vreuna, că toți ceilalți se găseau pe pămînt ca să-i procure lui tot de ce-avea nevoie și că, dealtfel, era cu totul prostesc să-ți storci creierii pentru oricine ar fi, în măsura în care o sforțare a creierului poate acționa defavorabil asupra inimii, scurtînd astfel timpul — șaizeci sau șaptezeci de ani — cît nădăjduia să trăiască.

Împlinise douăzeci și șase de ani în ajun. Fusese crescut la iezuiți. Moartea mamei, cu cîțiva ani mai înainte, era singura întîmplare din viață care l-a durut cu adevărat și care îl mai durea încă. Lucrase la corectura unui ziar alsacian. Avea în buzunar un bilet de vapor pentru Cairo, un contract cu Radiodifuziunea și aproximativ nici un sfanț. Socotea că femeile, care sînt prin naștere inferioare, și nu cer un mare efort cerebral, erau societatea cea mai potrivită pentru un băiat ca el, care trebuia să mănînce de două ori pe zi, să facă dragoste din cînd în cînd, și să ajungă la Marsilia înainte de 14 ale lunii.

În ajun, de ziua lui, fusese la Bar-le-Duc. Îl dusese acolo, în mașina ei de 2 C V, o învățătoare din împrejurimile Metz-ului, mare admiratoare a lui Liz Taylor și a lui Mallarmé, care se ducea să-și vadă părinții la Saint-Dizier, în Haute-Marne. Era după-amiază și cînd ploua, cînd ieșea soarele, și apoi iar ploua. Au făcut un ocol ca să se gareze în spatele unui gater părăsit și apoi, ei nu i se mai întîmplase niciodată, s-a petrecut un lucru anevoios și destul de neplăcut pe scaunul din spate al mașinii, o amintire tare urîtă. Dar ea era mulțumită. A cîntat în surdină pînă la Bar-le-Duc, voia ca el să-i lase mîna pe genunchi, în timp ce ea conducea. Avea douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani, povestea că era logodită, dar că are să se despartă fără să facă pe cineva să sufere, că asta a fost cea mai frumoasă zi a ei, tot lucruri de soiul ăsta.

La Bar-le-Duc, pe el l-a lăsat într-o berărie, dîndu-i treizeci de franci pentru cină. Trebuiau să se întîlnească în același loc, pe la miezul nopții, după ce ea își va fi îmbrățișat părinții la Saint-Dizier. El a înfulecat o porție de varză călită, citind *France-Soir*, apoi a sărit cu valiza într-un autobuz și s-a dus să-și ia cafeaua la ieșirea din oraș. Era un hotel destul de bun cu o vatră de lemn în sala de mese și cu fete care serveau în rochii negre și șorțuri albe. A făcut cunoștință, după ce a auzit că se duc la Moulins în noaptea aceea, cu o femeie cărnoasă, brună, cu pielea foarte albă, de aproximativ patruzeci de ani și cu cumnatul ei, notar la Longuyon. Masa celor doi era pe sfîrșite. El le-a spus tot ce i-a trecut prin cap, că vrea să se consacre copiilor delicvenți și că a obținut un asemenea post la Saint-Etienne.

Femeia, după cît putea el să judece, nu era o persoană de dus de nas cu fel de fel de povești. Fuma o țigară după fragi cu smîntînă, gîndindu-se la altceva. Și-a îndreptat atunci tirul asupra cumnatului, care era gras, congestionat, îmbrăcat într-o stofă lucioasă de vară și i-a spus că lumea nu-și închipuie notarii atît de moderni ca el. Cînd bătu ora unsprezece se sui cu ei într-o Peugeot 404 neagră, cam hodorogită, și au plecat.

Se făcuse unu noaptea. Acum le cunoștea viața la amîndoi, terenul moștenire de familie pe care au făcut prostia să-l vîndă, bunicul care era un paralitic gîlcevitor,

calitățile soțului doamnei, și celălalt frate, la Moulins, pe care se duceau să-l vadă. Notarul s-a oprit să doarmă un timp, iar Philippe a coborît cu femeia pe marginea șoselei, ca să fumeze o țigară englezească. Ea spunea, întinzîndu-se pe vîrful picioarelor, că la țară, cînd e frumos și totul e adormit, se simțea mai tînără.

Au intrat pe un drumeag care ducea, probabil, la o fermă. Ea se oprea din cînd în cînd să recunoască o floare pe întuneric. Simțea, după glasul ei puțin tremurat, că avea un nod în gît, că se aprindea singură cu tot felul de închipuiri.

A avut-o sub un pîlc de copaci, după ce a pierdut un timp nemăsurat să găsească un loc care să-i placă.

În mașină, cumnatul dormea întruna. Ei l-au trezit. Deoarece Thérèse — așa o chema — voia ca Philippe să rămînă lîngă ea, în spate, își cam închipuia el ce se petrecuse, dar n-a spus nimic. Mai tîrziu, cînd intrau în Beaune, ea a adormit.

Philippe a făcut zgomot deschizîndu-i geanta, iar cetățeanul, încetinind, a spus cu o voce stinsă : „Sînteți mai tînăr și mai puternic decît mine, dar vă rog să știți că am să mă apăr și totul se va termina urît". Philippe a închis la loc geanta și a coborît. Thérèse nu se trezise.

Îi rămîneau ceva mai mult de zece franci, valiza și o mare nevoie de somn. A străbătut Beaune, pustiu la ora aceea, orientîndu-se după zgomotul trenurilor ca să ajungă la gară. A dormit în sala de așteptare, cu capul înfierbîntat și, către ora opt, s-a ras la toaletă, a băut o cafea și a cumpărat un pachet de țigări. Apoi s-a gîndit că, în ce-l privea pe el, trebuia încurajat spiritul de economie și a dat înapoi pachetul de țigări.

La sfîrșitul dimineții a luat autobuzul spre Chalon-sur-Saône. Nu mai avea nici un ban, dar ar fi un ghinion drăcesc să nu găsească el vreo fraieră pe naționala nr. 6. Ghinionul s-a împlinit și încă unul rău de tot. S-a învîrtit o după-masă întreagă pe bulevardul Paris și strada Citadelle, fără să găsească pe cineva și nici măcar un ban cu care să intre într-o cîrciumă. Nu-i plăcea furtul propriu-zis, cu lovituri și răniri. Prefera ca în puținul timp cît îi mai rămăsese — își dăduse un termen pînă la miezul nopții — să-i ocolească pe șoferii de camioane sau pe alți tipi

de sex masculin, pentru că cu ăștia începi prin a face pe studentul în medicină, cuminte, gîndindu-te la un portmoneu, și termini pe băncile unui tribunal.

Dacă ar fi fost într-o dimineață și o altă zi decît sîmbăta, ar fi intrat într-un imobil de locuințe, ar fi găsit o gospodină sfîrșită de oboseală, neînțeleasă și vag guallistă, cu soțul la lucru și copiii la școală, i-ar fi luat un interviu pentru *Le Progrès de Lyon* pînă la patul conjugal și apoi ea ar fi explicat că și-a pierdut portmoneul la Uniprix. Sau ar fi putut intra direct la Uniprix și să încînte o vînzătoare, dar într-o sîmbătă după-masă erau atît de aglomerate, aveau capul plin de greșelile de adunare și de prostia clienților, încît n-avea sorți de izbîndă.

Pe la ora cinci, după ce a vorbit cu niște turiști belgieni care, din nefericire se întorceau acasă, și-a spus : sărmane prieten, de data asta ai pățit-o de-a binelea și va trebui să stîlcești un șofer, tată a patru copii și tot ce urmează. Înainte de a se îmbarca, în dimineața de 14 la Marsilia, intenționa să meargă la Cassis. Cunoștea acolo un garajist, instalat altădată la Metz, care ar fi putut — cuvîntul era potrivit — să-l depaneze. Era în ziua de 11. După cum mergea, nu putea ajunge la Marsilia înainte de sfîrșitul lunii.

Îi veni o idee, nu chiar genială, dar, în sfîrșit, era mai bună decît nimic : să pîndească ieșirea de la colegii și licee. Străbătu multe străzi tîrîndu-și picioarele, înainte de a-și da seama că vacanța începuse, că școlile erau goale. Găsi totuși un curs de învățămînt comercial pentru fete, cu mame care le așteptau. Cel mai mult îl încurca valiza. Avea aerul unui nenorocit.

Cînd rîndunelele își luară zborul, îi bătea soarele în ochi de după un acoperiș de uzină și izbuti cu greu să aleagă una cum căuta el. Găsi o fată blondă, înaltă, cu un corp greoi, un rîs și o voce zgomotoasă, cu cărțile puse sub braț și legate într-o curea de piele. Îi dădea șaisprezece ani, din principiu, deoarece s-ar fi simțit oarecum înjosit dîndu-i mai puțin. Urmărirea începu. Ea, înconjurată de prietene, pe care le părăsea la fiecare colț de stradă după lungi pălăvrăgeli. A aflat că se numea Grandchamp și apoi că o chema Dominique. A observat că era urmărită. Din

cînd în cînd își încrucișau privirile, iar ea cu ochii ei albaștri, tîmpi, privea țintă la valiză.

Rămase singură în apropierea unui stadion, într-o stradă numită Garibaldi. El o apucă de braț și-i spuse scurt Dominique, îi arătă că era și el o ființă omenească și că trebuia neapărat să-l asculte, apoi îi dădu imediat drumul, părîndu-i speriată, și se duse să se așeze pe un mic zid care înconjura intrarea la un teren de fotbal. Fetei îi trebuiră vreo treizeci de secunde ca să se apropie de el. Îi spuse, fără a o privi, că o iubea dintotdeauna și că, în același timp, o ura, că s-a încăierat cu unii și a pierdut serviciul pentru că fusese luat peste picior din pricina ei și că ținea, înainte de plecare, chiar dacă și ea îl va lua în rîs, să-i spună ceea ce a simțit cînd a văzut-o prima dată — și alte asemenea fleacuri. Apoi o privi și o văzu în picioare, buimăcită, cu obrajii aprinși, dar îi pierise frica, iar el, bătînd cu palma pe locul de alături, o chemă să se așeze lîngă el, în timp ce se gîndea cîți bani o fi avînd la ea, sau de cîți ar putea să facă rost și cît timp va trebui să piardă pînă să intre în posesia lor.

Fata avea două bancnote de cîte zece franci și o monedă de cinci — un fel de fetiș — în buzunarul blazerului. După trei ore i le dădu pe culoarul casei unde locuia, o casă tristă și mirosind a ciorbă de varză ; plîngea încet și-l chema în șoaptă Georges — numele pe care i-l spusese — îl săruta cu buzele strînse, sărate de lacrimi, nepricepută, iar el avea senzația unui măcel, îi era necaz că era un măcel de numai douăzeci de franci și făgădui să nu plece niciodată, să o aștepte a doua zi după-masă, în fața nu știu cărui monument, pe care spunea că îl cunoaște. Cînd ea urcă scara și-și întoarse spre el pentru ultima dată fața de sărmană idioată, care crede în fericire, el își repetă că, să fie al naibii, dar nici lui nu-i venea nimic pe gratis, că și pe maică-sa ticălosul de taică-său a tratat-o ca pe o prostănacă și asta o viață întreagă și că, totuși, era mama lui, nu ? La urma urmei, ducă-se totul dracului !

Își cumpără un hamburger într-un bar cu autoservire, privind în noaptea de dincolo de geam. Se afla pe un chei care-l prelungea pe cel al mesageriilor. Rămase acolo multă vreme, pentru că, oriunde în altă parte, l-ar fi costat mai scump și pentru că știa din experiență că la lăsarea

nopții trebuia să știi să aștepți, cu încăpățînare, nemișcat, și că, mergînd de colo pînă colo, scăpai din mîini momentul potrivit. Zări Thunderbird-ul alb oprindu-se pe chei către ora unsprezece, în timp ce mînca un al doilea hamburger, bînd încă un sfert de vin și nu observă înăuntrul mașinii decît un fular verde sau albastru, dar în spate placa de înmatriculare din departamentul Senei. Își spuse că, în sfîrșit, dar după cîtă vreme ! are o șansă.

Cînd ieși din bar, tînăra cobora din mașină. Era subțire și înaltă, îmbrăcată în alb. Își scoase fularul și părul ei auriu străluci sub felinarele de pe marginea cheiului. Avea un pansament la mîna stîngă. Fata trecu strada, intră într-o cafenea aflată ceva mai departe. Mersul ei, în același timp încordat și lin, i se păru plăcut.

Înainte de a se duce să arunce o privire în cafenea, Philippe trecu și el strada în sens invers, se învîrti în jurul mașinii pentru a vedea dacă nu era cineva înăuntru. Nu era nimeni. Deschise portiera din partea volanului. Interiorul mirosea a parfumul doamnei. Găsi un pachet de Gitane cu filtru pe tabloul de bord, luă una, o aprinse cu aprinzătoarea mașinii, deschise buzunarul portierei, apoi valiza din spate ; doi chiloți cu dantelă din nylon, o rochie de culoare deschisă, un pantalon, un costum de baie din două piese, o cămașă de noapte mirosind și ea a parfumul doamnei, în timp ce restul mirosea a nou. Își puse și valiza lui în mașină, fie ce-o fi !

În cafenea, pe care se mulțumi s-o privească prin geam, ea alegea un disc pentru tonomat. Între buze strîngea un covrigel. El observă că ochelarii negri aveau curburi interioare, care reflectau în mod curios lumina. Era mioapă. Avea vreo douăzeci și cinci de ani. Se servea prost de mîna dreaptă. Măritată sau combinată cu unul în stare să-i ofere un Thunderbird în ziua de Crăciun. Cînd își aplecă pieptul deasupra tonomatului, văzu că stofa fustei era întinsă pe niște rotunzimi plăcute, tari, cu pulpe lungi, dar că își murdărise fusta în mai multe locuri. Avea o pieptănătură cuminte, o guriță mică și un nas mic. În timp ce-i vorbea unei roșcate turbate, aflată la casă, observă de asemenea că avea necazuri sau o suferință, pe scurt, un zîmbet trist. Oamenii — mai bine zis toți clienții — îi aruncau priviri scurte, insistente, dar ea nu ob-

serva. Asculta un cîntec al lui Bécaud pe care-l auzea şi el prin geam, care-i spunea că se afla singură pe steaua ei. Părăsită de curînd, de astea nu te poţi apropia niciodată.

Nu era bogată, sau cel puţin era una de dată recentă. N-ar fi putut spune de unde ştia. Poate pentru că o fată bogată nu se plimbă singură la Chalon, la unsprezece noaptea — dar la urma urmei, de ce nu ? Sau, din cauza valizei, care conţinea prea puţine lucruri şi o perie de dinţi. Tot ce ştia era că dacă dăduse peste una ca asta, putea să oprească de pe acum un camion. Nici pe astea nu le poţi păcăli niciodată.

Se aşeză în maşină şi începu să aştepte. A prins Europe I şi şi-a mai aprins o ţigară. O văzu ieşind din cafenea, trecînd strada şi oprindu-se foarte departe, în faţa fluviului. Cînd se întoarse, mersul ei ciudat şi frumos îl făcu să ghicească că era o fată aşezată, rezonabilă, dar şi un lucru care îi dădu curaj, anume că, odată taiorul scos de pe ea, era ahtiată după mîngîieri, ceea ce-i desfiinţa orice şansă de scăpare.

Cînd deschise portiera se dădu uşor înapoi şi, auzind că era cercetată pentru întîrziere, nu-şi arătă într-un mod deosebit uimirea. Se aşeză la volan, îşi trase fusta ca să-şi acopere genunchii şi spuse, căutîndu-şi cheile în geantă :

— Nu care cumva să-mi spui că m-ai mai văzut. Mi-e lehamite de povestea asta.

Avea glasul cel mai limpede pe care-l auzise vreodată, părea că pronunţă fiecare sunet al cuvintelor pe care le folosea. Îi răspunse, în lipsă de ceva mai bun :

— Bine, bine, ai să vorbeşti pe drum. Ştii ce oră e ?

Cel mai stînjenitor lucru erau ochelarii. Două ovale mari, negre, în spatele cărora se putea ascunde orice. Auzi glasul ei tăios :

— Coboară repede din maşină.

— Nu-i maşina dumitale.

— A, da ?

— Ei bine, da. Am văzut actele din buzunarul portierei.

Ridică din umeri şi spuse :

— Fii drăguţ, vrei ? Coboară repede.

— Vreau să merg la Cannes.

— Bravo, dar coboară. Ştii ce fac dacă nu cobori ?

— Mă duci la Cannes.

Fata nu rîse. Îi dădu o uşoară lovitură scurtă peste picioare, pentru că îşi proptise tălpile în parbriz, iar el se aşeză cum trebuie. Ea-l privi un moment apoi îi spuse :

— Nu pot să te duc la Cannes.

— Asta-i tare rău.

— Dar ce vrei exact ?

— Să văd ticăloasa asta de maşină plecînd, fir-ar să fie !

Ea clătină din cap, părînd să zică da, şi învîrti cheia de contact. Ştia că fata nu era deloc de acord. Nu fu deci surprins văzînd-o făcînd un viraj de toată frumuseţea pe trotuar şi îndreptîndu-se spre centrul oraşului. Îşi spunea că era în stare, fără multe vorbe, să-l ducă în faţa unui comisariat. Dar nu, nu era genul ei.

O luă pe o stradă la stînga şi opri să citească numele străzii. Îşi întindea gîtul, pe care-l avea foarte subţire, şi o altă maşină, venind din sens invers, trebui să se oprească şi ea. Conducătorul îi strigă nişte prostii prin portieră. Ea nu răspunse şi nici Philippe şi se garară ceva mai departe, în faţa unei firme de neon : „Hotelul Renaşterea". Îi trecu, desigur, o idee prostească prin cap, dar şi înfumurată ; şi-o izgoni din minte.

— Rămîn în maşină, sau vin cu dumneata ?

— Vino, fă ce vrei.

Coborî şi o ajunse pe trotuar. Era mai înalt cu un cap decît ea. Îi spuse de-a dreptul că dacă va continua să-l tutuiască atunci va face şi el la fel.

— Încearcă numai, că trezesc tot Mâcon-ul.

— Încă nu sîntem la Mâcon, ci la Chalon-sur-Saône.

— Tocmai asta e, că o să mă audă pînă acolo.

Îşi ridică obrazul spre el, indiferentă, gata să răspundă la orice, cu aerul unei fete care a trecut prin multe, dar el avu în acelaşi timp siguranţa, aproape fizică, că îi va cădea în braţe chiar în noaptea aceea, că îi va cunoaşte ochii şi că a doua zi vor fi împreună în locuri mai însorite. Ea întîrzia să împingă uşa cu geam a hotelului. Se gîndea, probabil, la fel ca el, pentru că, dintr-o dată, fără a înceta să-l privească, dar cu glas schimbat, cam plictisită, îi spuse :

— N-am să-ţi fac greutăţi, n-ai grijă.

Apoi intră în hotel.

Înăuntru se petrecu o scenă pe care el a înțeles-o destul de greu. Tînăra îl întrebă ceva pe un domn elegant, așezat în spatele biroului direcției și apoi pe soția lui, venită între timp acolo. Avea o cameră reținută telefonic. O chema Longo. Îi întreba dacă nu dormise și ieri noaptea în acest hotel. Oamenii se simțeau prost și descumpăniți, se priveau prostește între ei.

— Dar, în sfîrșit, domnișoară, dumneavoastră trebuie să știți mai bine, nu ?

Ei n-o văzuseră acolo. Paznicul de noapte o primise, dar astă-seară, ca în toate sîmbetele, era liber. Tînăra replică :

— Într-adevăr ? Ce ușor vă vine.

— Nu dumneavoastră ați fost ieri-seară ?

— Tocmai asta aș vrea să știu.

Philippe stătea lîngă ea și se juca fără să-și dea seama cu o scrumieră luată de pe tijghea, rotind-o în jurul soclului unui creion cu pastă. Mișcarea asta o deranjă, se vede, căci, fără a întoarce ochii îi puse mîna dreaptă pe braț și n-o mai retrase. Apăsarea ei era de o blîndețe aproape frățească. Degetele erau foarte fine, alungite, cu unghiile tăiate scurt și nelăcuite. Mașina de scris, își zise Philippe. Mai spunea că dacă a dormit într-adevăr acolo, trebuie să fi rămas o fișă, un nume într-un registru.

— Avem fișa dumneavoastră, am mai spus-o și polițistului cînd a telefonat. Ați venit foarte tîrziu, încît contează pentru azi.

Patroana începuse să se enerveze, scotocind în hîrtiile de pe policioara așezată deasupra biroului. Puse un cartonaș alb în fața tinerei femei, care îl privi doar în fugă, fără să-l ia în mînă :

— Nu e scrisul meu.

Bărbatul interveni numaidecît :

— Cum vreți să fie scrisul dumneavoastră, din moment ce a fost completată de paznic ? Se pare că i-ați spus că sînteți stîngace și aveți un pansament la mîna stîngă. Îl mai aveți încă. Nu-i adevărat că sînteți stîngace ?

— Ba da.

Omul luă fișa și o citi cu o voce ușor tremurată :

— Longo. Danielle, Marie, Virginie. Douăzeci şi şase de ani. Lucrează în publicitate. Vine de la Avignon. Locuieşte la Paris. Naţionalitate franceză. Nu sînteţi dumneavoastră ?

Ea părea cu totul dezorientată.

— Veneaţi de la Avignon ?

— E ceea ce i-aţi spus paznicului.

— E o tîmpenie.

Omul făcu cu braţele un gest de neputinţă, fără să răspundă. Nu era vina lui că ea spunea tîmpenii. Philippe cuprinse în palma lui mîna călduţă care îi zgîria mîneca puloverului. Întrebă încet :

— N-ai mai fost niciodată aici ?

— Sigur că nu ! E bine pusă la punct comedia lor.

— Paznicul de noapte poate fi găsit, dacă vreţi.

Îl privi cîteva clipe, apoi dădu din umeri, spuse că nu era nevoie şi se îndepărtă. Redeschise uşa cu geamuri, fără la revedere, fără nimic.

— Nu luaţi camera ? întrebă patroana, cu un glas ascuţit.

— Ba da, răspunse ea, ca şi ieri. Mă culc în altă parte, dar figurez aici. Ca să par interesantă.

În maşină îşi aprinse o ţigară, suflă fumul enervată, cu mintea plecată în vacanţă. Philippe socoti că e mai bine să tacă. După două minute, dădu drumul la motor, făcu cîteva ocoluri pe străzi şi îl aduse înapoi, pe cheiul de unde îl luase.

— N-am intenţia să călătoresc noaptea asta. Nu pot să te duc la Cannes. Te-am făcut să-ţi pierzi timpul şi îmi pare foarte rău. Dar aşa stau lucrurile.

Se aplecă repede şi deschise portiera. El nu încercă să-i cuprindă umerii, şi încă şi mai puţin s-o sărute, pentru că s-ar fi ales cu o pereche de palme şi, cînd nu eşti în situaţia să le poţi da înapoi, o pereche de palme sînt o piedică de netrecut. Preferă să spună că nu se duce la Cannes şi că minţise.

— Asta-i foarte urît.

— Trebuie să iau un vapor la Marsilia, în ziua de 14. (Altă minciună.) Pentru Guineea.

— Ai să-mi trimiţi o ilustrată. Te rog, coboară.

— Am un contract de muncă în Guineea. Reactorele de avion. Am obținut o diplomă în timpul milităriei. Aș putea să-ți povestesc o mulțime de lucruri despre reactoare. E instructiv, știi ?

— Cum te cheamă ?

— Georges.

— Și ești ce, țigan sau spaniol ?

— Jumătate țigan, jumătate macaronar, jumătate breton. Acum vin de la Metz. Îți pot povesti o mulțime despre Metz.

— Sînt alergică la povești exotice. E adevărată povestea cu reactoarele ?

El ridică mîna dreaptă, se făcu că scuipă și spuse :

— Au nevoie de tehnicieni.

— Credeam că nu angajează decît asiatici.

El își alungi ochii cu ambele arătătoare.

— Nu vezi, sînt puțin și asiatic.

— Te asigur că mă voi opri să dorm undeva. Pe săturate.

— Pot să te aștept în mașină.

— Nici nu poate fi vorba.

— Desigur că aș putea să dorm cu dumneata.

— E cu neputință, mă zbat, lovesc cu picioarele. Totuși, sînt destule mașini care merg spre sud ! Vrei un sfat ?

— Sînt major.

Ea își clătină capul, oftă și puse din nou Thunderbird-ul în mișcare. Philippe îi spuse că dacă ar vrea, mîine ar putea conduce el. Nu trebuia să-i fie prea ușor cu mîna rănită. Îi răspunse : frumosul meu luceafăr, pînă mîine, găsesc eu o cale să mă descotorosesc de tine.

La ieșirea din oraș opri în grădina unui hotel, cu Dumnezeu știe cîte stele, ticsit cu alte mașini înmatriculate în departamentul Senei sau în străinătate. Fata coborî, el rămase pe loc.

— N-ai bani să închiriezi o cameră ?

— Nu.

— Ai mîncat ?

— Începusem, dar mi-ai tăiat pofta.

Ea făcu cîțiva pași șovăitori spre poarta iluminată. Cîteva ferestre mari erau deschise și prin ele se vedeau niște

clienţi întîrziaţi la o masă. Se opri şi se întoarse spre Thunderbird :

— Ce faci ? Nu vii ?

O ajunse din urmă ; era înaltă, obosită, blondă şi încîntătoare. Ceru şi primi o cameră cu baie şi o altă cameră la etajul de mai sus, pentru el. În ascensor, el îi spuse :

— Am şi eu nevoie de o baie.

— Bineînţeles ; mîine dimineaţă ţi-o împrumut pe a mea. Dacă vrei am să te spăl pe spinare. Aşa e în regulă, da ?

Intră cu ea într-o cameră mare, cu perdelele lăsate. Un om cu şorţ albastru venea în urma lor, ducînd bagajele. Văzînd valiza lui Philippe, se miră :

— Asta nu-i a mea. Ai găsit-o în maşină ?

— E a mea, răspunse Philippe.

— Ei asta-i, ştii că-i bună, ai mers la sigur.

Îi dădu omului un bacşiş, ceea ce îi luă mult timp din cauza mîinii, şi îi ceru să le servească ceva, chiar rece, în sala de mese. Pentru doi. Va coborî într-un sfert de oră. Omul de serviciu odată plecat, ea lovi uşor cu piciorul în valiza lui Philippe şi-i arătă uşa deschisă.

Ieşi şi o lăsă în pace. Era trecut de miezul nopţii dar de jos se auzea rîsul gros al unui întîrziat. Camera lui era mult mai mică, mai puţin plăcută şi dădea spre grădină. Privi Thunderbird-ul, stătu puţin pe gînduri, apoi deschise valiza, se spălă pe obraz şi pe dinţi şi se gîndi că ar putea să pară deplasat dacă s-ar schimba. Închise uşa după ce se străduise să nu coboare îndată, citind regulamentul afişat pe spatele ei.

Cînd intră la fată fără să bată, o găsi în picioarele goale, chiloţi şi sutien alb, întinzînd cu grijă taiorul alb ud, pe două scaune, lîngă o fereastră. Purta ochelari cu sticle albe, cu rama metalică, care lăsau să i se vadă mai bine obrazul — lui îi plăcea mai mult aşa — iar trupul era cum şi-l închipuise, suplu şi delicios. Îl întrebă dacă nu vede o vază de sticlă şlefuită, lîngă uşa camerei de baie. Îi răspunse că o vede.

— Dacă nu ieşi imediat, ţi-o sparg în cap.

Coborî s-o aştepte pe domnişoara „patru ochi“ în sala de mese. Îşi făcu apariţia în pantalonul turcoaz, pe care-l

văzuse în valiză şi care stătea aţîţător de întins pe ea, ca, dealtfel şi puloverul alb, iar pe ochi purta din nou ochelarii barbari.

Lui nu-i era foame. Cu braţele goale, în faţa lui, o privi cum îşi înfigea linguriţa într-un pepene galben la gheaţă, în timp ce el îi tăia carnea în bucăţele mici. Fata vorbea cu o voce înceată, puţin tristă. Spunea că e directoarea unei agenţii de publicitate şi se ducea să se întîlnească cu nişte prieteni la Monte-Carlo. Îi povesti o istorie încurcată, plină de oameni care o recunoşteau peste tot, afirmînd că au văzut-o în ajun şi el observă că nu-l mai tutuia.

Cînd înţelese oarecum aventura ei, izbucni în rîs. Şi bine făcu, deoarece îşi dădu îndată seama că-i era recunoscătoare pentru acest rîs :

— Şi dumitale ţi se pare curios, nu-i aşa ?

— Da, cred că da. Cineva ţi-a jucat o festă. Unde spui că era şoferul cu violetele ?

— Înaintea autostrăzii de la Auxerre.

— Probabil că umblă des pe naţionala numărul 6 şi cunoaşte oamenii de peste tot. Le-a telefonat şi te-au făcut să depeni timpul de-a-ndoaselea.

— Dar poliţistul ? Crezi că un poliţist se poate deda la asemenea idioţii ?

— E fără îndoială un prieten sau o rudă a garajistului. În orice caz, cam aşa ceva. Găseşti că e nevoie de multă inteligenţă ca să fii poliţist ?

Îşi privea pansamentul. Chipul ei avea aceeaşi înfăţişare ca atunci cînd o privise la Chalon, prin fereastra unei cafenele. Ceilalţi consumatori plecaseră. Philippe îi spuse că unele glume se termină prost, că se zbătuse din răsputeri cînd au vrut s-o sperie la staţia de benzină şi că s-ar putea să se fi rănit singură. Sau să i se fi făcut rău şi să fi căzut pe mîna stîngă.

— N-am leşinat încă niciodată.

— Asta nu înseamnă că nu poţi leşina.

Dădu afirmativ din cap, iar el îşi dădu seama că fata nu dorea altceva decît să fie calmată. Era aproape ora unu. Dacă vor mai vorbi mult despre povestea asta absurdă, nu-i va mai rămîne timp să se strecoare la ea în pat. Îi spuse deci că acum totul s-a terminat, iar cei ce au vrut

să rîdă de ea ar fi tare mulţumiţi dacă ar şti că se mai frămîntă din cauza asta.

— Cum e zîmbetul dumitale ?

Îi zîmbi, forţîndu-se vădit să uite de după-amiaza aceea ; dar putea oare să-şi uite mîna, care o durea ? Durerea aceasta putea deveni o piedică de neînlăturat pentru el. Fata avea dinţii mici, pătraţi, foarte albi, iar cei doi din mijloc uşor depărtaţi. O întrebă cu un glas prevenitor :

— Dar ochii, aş putea să-i văd şi pe ei ?

Făcu da cu capul, dar îşi pierdu zîmbetul. Băiatul întinse mîna peste masă şi-i scoase ochelarii. Se supuse fără împotrivire, fără să încerce să-l prindă corect în linia privirii, care era întunecată şi nu reflecta decît lămpile. El o întrebă, pentru că simţea nevoia să rupă tăcerea, cu o stînjeneală în glas :

— Cum arăt acum ?

Ar fi putut răspunde : tulbure, descompus, picassian sau linge-blide, orice, ca să se apere.

Dar, în loc de toate astea, îi spuse :

— Sărută-mă, te rog.

Îi făcu semn să-şi apropie obrazul. Se apropie şi ea. O sărută uşor pe buzele călduţe şi nemişcate. Apoi îi puse la loc ochelarii. Se uita fix spre faţa de masă, în timp ce el o întrebă cu aceeaşi stînjeneală surprinzătoare în glas cîte vaze erau de spart în camera ei. Îi zîmbi foarte scurt, ca şi cum se lua singură peste picior, şi îi jură cu o voce galeşă, schimbată, că va fi cuminte, serios că da, ţi-o făgăduiesc şi apoi, deodată, îşi ridică ochii şi el văzu că voia să spună ceva şi că nu izbutea. Îi spuse numai că el era asiaticul-ţigan-breton, venind din Metz, care-i plăcea cel mai mult.

În cameră, unde o lampă joasă îşi arunca lumina spre tavan, ca o stea mare, se lăsă dezbrăcată, agăţîndu-se de gîtul lui cu mîna dreaptă, atîta vreme cît mai avea puloverul pe ea, iar el o sărută, o mîngîie îndelung pe pat înainte de a-i scoate acel pulover cu foarte multă grijă şi multă vreme înainte de a desface aşternutul şi tot atît de multă vreme înainte de a se dezbrăca pe sine, fără să se depărteze de ea, ridicînd-o cînd cu un braţ, cînd cu celălalt, cu părul ei blond plimbat ca o mîngîiere pe obraz,

apoi rosti pe umărul ei cuvinte de neînțeles, își simțea răsuflarea rugătoare pe pielea ei, cu inima zbătîndu-i-se în piept și genele fetei care se închideau de plăcere.

Mai tîrziu ea îi sărută spinarea goală, lungă și frumoasă, în timp ce el dormea pe brațul ei drept. Stinse apoi lampa, fără să-l deranjeze. După aceea adormi și ea. Avu impresia că se trezise la fiecare ceas din noapte, dar poate din pricină că adormise cu buzele pe umărul băiatului și astfel îl simțea tot timpul acolo. Mult mai tîrziu, se luminase de zi, în cameră s-a strecurat prin perdele o lumină albăstruie și acum el era cel care o privea ; ea simțise acest lucru încă înainte de a-și deschide pleoapele. Gură în gură, cald și lipit de ea, îi murmura : Dany, Dany, ți-e bine ? Ea rîse cu un rîs adevărat. Apoi el adormi din nou, cu o dorință vizibilă de a face pe viteazul, dar ochii i se închideau, iar capul se și afla în nori.

Cu cea mai gingașă dibăcie se strecură dintre brațele lui, își puse ochelarii incolori și își umplu picătură cu picătură baia, cu ușa închisă. Chipul propriu, reflectat în oglindă, o surprinse, părînd al alteia. În afara unei umbre sub ochi, nu mai rămăsese nici un semn al necazurilor de ieri, iar soarele din ajun reușise chiar s-o coloreze. Străbătînd camera, adună îmbrăcămintea băiatului care zăcea pe mochetă ; atîrnă de un umeraș pantalonul, cămașa, puloverul gri al celui pe care-l și botezase Georges Cutărică. Simți într-un buzunar prezența unui portmoneu și îi veni respingătoarea idee de a vedea ce conține ; o îndepărtă însă, fără prea mare greutate. Nu înseamnă că dacă te-ai purtat în treacăt ca o curviștină, să te înjosești procedînd ca o soție detestabilă. De fapt, voia să știe numai un singur lucru.

Se înfășură cu un prosop pufos, reveni în cameră, se aplecă peste el și îl deșteptă pe jumătate ca să-l întrebe dacă era adevărat că pleca pe ziua de 14 acolo unde a înțărcat dracul iapa. Îi răspunse că nu, că nu era decît o glumă ca s-o înduioșeze și... noapte bună. Îi ceru să jure că n-avea de luat nici un vapor, iar el ridică mîna dreaptă la cîțiva centimetri de pernă, spuse : jur ! și în continuare adăugă : acum văd că ai început să mă chinuiești serios, apoi adormi din nou.

Dany își făcu baia și, după aceea, comandă în șoaptă cafea la telefon. Se duse la ușă să ia tava din mîna cameristei și îi dădu taiorul uscat să-l calce. Bău două cești dintr-o zeamă fără gust privindu-l pe intimul ei străin dormind în propriul ei pat. Apoi, nu se mai putu reține, se închise în baie și făcu inventarul portofelului. Nu se numea Georges, ci Philippe Filanteris, era născut la Paris și era mai tînăr ca ea cu exact șase zile. Fu fericită să afle că erau născuți în aceeași zodie, cel puțin horoscopul lor nu se va contrazice, dar nu se putu împiedica să fie cuprinsă de un fel de panică, atunci cînd văzu că avea cu adevărat un bilet de călătorie pe vapor. Pleca, așadar, în 14 (la ora 11, de la cheiul Joliette), nu în Guineea, ci la Cairo. Așa-i trebuia, n-avea decît să nu se uite.

Îi pregăti o baie, ceru un mic dejun complet, pe care băiatul îl înfulecă cu multă poftă, în baie. Dany stătea pe marginea cadei, aproape de el, înfășurată în prosop și, din timp în timp, o săruta pe pulpe, cu părul ud leoarcă, liniștit, cu ochii mari, negri, iscoditori, cu gene necrezut de frumoase, cu mușchi lungi care jucau sub piele. Fata își frămînta mintea în toate felurile. N-avea un ban și, dacă n-ar fi întîlnit-o pe ea, ar fi găsit alta. Atunci ce voia ? Își mai spunea, Doamne, sîntem deja duminică, în 12, poate că își va schimba totuși planul înainte de plecarea vaporului, fiindcă băieții, ca și fetele, nu fac dragoste fără să iubească cîtuși de puțin ; povești și iarăși povești.

Philippe ceru prin telefon valiza pe care o lăsase în cealaltă cameră. Scoase din ea un costum deschis de vară, puțin mototolit, și își puse o cravată neagră. I-a spus că nu vrea să poarte cravate de altă culoare din cauza morții mamei sale. Apoi, o ajută să se îmbrace. Îi ceru să rămînă cu ochelarii necolorați și ea scorni ceva, că era cu neputință, fiindcă nu puteau servi decît la distanță mică. Băiatul îi răspunse că acum va conduce el. Rămase deci cu ochelarii albi. Cînd fu gata, o strînse tare la piept, în picioare, lîngă ușă, ridicîndu-i puțin fusta taiorului ca să-i mîngîie picioarele, sărutînd-o cu buze mirosind încă a cafea, spunîndu-i că i se pare o veșnicie pînă ce vor putea intra din nou într-o cameră.

Plouase toată noaptea, iar capota și caroseria „Păsării furtunii" erau acoperite de constelații de perle străluci-

toare. Trecură prin Tournus, unde i-a așteptat soarele, apoi prin Mâcon, unde clopotele băteau pentru slujba de amiază. Dany îi spuse că dacă el voia, nu se va mai duce să se întîlnească cu prietenii la Monte-Carlo și că vor rămîne împreună pînă la plecarea vaporului. El îi repetă că n-avea de luat nici un vapor.

După Villefranche, cu mașina descoperită, o luară pe un drum care ocolea Lyon-ul. Șoseaua se strecura șerpuind printre stîncile masive și întîlneau aproape numai camioane. Băiatul cunoștea drumul. Se vede că mai fusese de multe ori pe aici. Ajungînd la Tassin-la-Demi-Lune, Dany se gîndi la perechea întîlnită în restaurantul de pe autostradă, înainte de Fontainebleau și incidentul îi readuse brusc în memorie ceea ce se petrecuse ieri. Nimic nu putea fi mai ireal, cu toate acestea simți cum o cuprinde din nou neliniștea. Se apropie de el, își lăsă o clipă capul pe umerii lui și totul se mistui.

Băiatul vorbea puțin și întreba mult. Dany scăpa cum putea de întrebările stînjenitoare — a cui era mașina, cine o aștepta la Monte-Carlo ? Îi făcu o descriere fugară a întreprinderii ei de publicitate" ; era cam tot în afară de Caravaille. Se concentră apoi asupra amintirilor de la orfelinat și el rîdea de cîte ori venea vorba de maica superioară. O găsea nostimă pe femeia aceasta bătrînă și se gîndea că ar fi putut ține la ea. Reciproca n-ar fi fost, desigur, în nici un caz de luat în considerare. Ba da ? Dany zice că nu se putea ști niciodată, dar în adîncul sufletului ei, maica superioară îi repeta întruna : „Dacă aș mai trăi, aș face să nu mai fii atît de încîntată privindu-l, și nu pentru a-l pedepsi pe el din pricina poftei tale de a tot cădea pe spate, ci pentru răul pe care ți-l va pricinui. Și în primul rînd spune-i să meargă mai încet, o să muriți amîndoi cu sufletul mînjit și într-o mașină care nu vă aparține".

După Givors, trecură Ronul și intrară pe naționala 7, care mergea de-a lungul fluviului, prin mici localități în haine de sărbătoare : Saint-Rambert-d'Albon, Saint-Vallier, Tain-l'Hermitage. Se opriră să ia dejunul la cîțiva kilometri de Valence.

Soarele era mai cald, glasurile mai meridionale, Dany se reținea din răsputeri să nu exprime în mișcări și pe

chip ceva irezistibil, care probabil că era fericirea. Luară masa în grădină, cum dorise ea în ajun, cînd era singură, şi pe meniu descoperi chiar şi spaghetti. Philippe îi povesti despre unele locuri pe care ea mărturisi că nu le cunoaşte, unde s-ar putea iubi seara, s-ar putea îmbăia şi apoi din nou iubi a doua zi, atît cît va voi ea. Din toate a ales Saintes-Maries-de-la Mer şi smeură, pentru că asta trebuia să i se potrivească unui ţigan, chiar fals şi prea puţin catolic.

El o lăsă cîteva minute singură ca să telefoneze unui „prieten". Cînd se întoarse, simţi că era îngrijorat. Zîmbetul lui n-a mai fost acelaşi nici un moment. Văzu, pe cînd plătea nota, că nu telefonase la Metz sau la Paris, pentru că ar fi costat cu mult mai scump. Atît e de puţin dibace cu mîna dreaptă, încît nu putu să-i ascundă că-şi scotea banii dintr-un plic de salarii, dar băiatul nu puse nici o întrebare şi poate că nici nu observase. Îi era necaz că nu prevăzuse acest lucru, în loc să folosească bobul de mazăre care îi servea drept creier ca să-i scotocească lui prin portofel.

Traversară Valence, care era un oraş luminos, cu platani bătrîni, intrară în altă localitate şi mai luminoasă, părînd mai cunoscută decît cele pe care le străbătuse. Ronul, strecurîndu-se în vale, sub şosea, se usca printre limbile de nisip, iar după Montélimar, pămîntul, stîncile şi arborii păreau să fie nişte creaţii primitive ale soarelui.

Mîna stîngă n-o mai durea, dar o jena cînd voia să ţină braţul pe umărul băiatului. El conducea repede, cu un profil încordat pe care avea să şi-l amintească întotdeauna. Îi aprindea ţigările, le lua uneori înapoi pentru cîteva clipe să tragă cîteva fumuri din acelaşi chiştoc. Îi plăceau locurile unde el era obligat să încetinească, pentru că atunci întorcea capul şi o săruta, sau îi punea pe genunchi o mînă protectoare.

Orange. După ce ocoliră Avignon-ul, şoseaua era lungă, dreaptă şi mărginită de platani. Un pod cu mai multe culoare peste Durance. Philippe şi-a descheiat cămaşa la piept, vorbea despre maşini (Ferrari), de cai (Gélinotte, Sea-Bird), despre filme (Lola Montès, *Jules şi Jim*), dar nu scotea o vorbă despre el. Dany continuă să-i spună Georges. Se opriră la o berărie, la Salon, ca să bea

un pahar la tejghea, în timp ce se umplea rezervorul de benzină. Ca în timpul dragostei, el avea părul lipit pe frunte și ea de asemenea. Rîseră în același timp, fără să spună ceva, pentru că se gîndeau amîndoi la același lucru.

Au mai mers zece sau douăzeci de kilometri, dar el conducea mult mai încet, o săruta mai des și mîna îi devenea din ce în ce mai insistentă. Dany își spuse că de data asta nu va scăpa. Nu i se mai întîmplase niciodată treaba asta într-o mașină și inima o luase puțin razna.

Dar el nu se gîndea întocmai la același lucru. Intră într-adevăr pe un drum lateral, care ducea la Miramas, însă după ce opri Thunderbird-ul la marginea șoselii, îi ceru să coboare. Cunoștea bine locurile, se vedea asta de la o poștă, lucru pe care i-l confirmă. Se plimbară printr-o pădure de pini, în mijlocul unui concert asurzitor de greieri și, ajunși pe culmea unei coline, zăriră în depărtare heleșteul de la Berre, încremenit ca o pată mare de soare.

Gîndurile lui Dany se încîlceau. Îi era cald. Îi era rușine și îi era frică. Nu mai știa exact de ce îi era frică, dar părăsind „Pasărea furtunii“, i-a venit în minte, ca într-un film cu supraimpresiune, o imagine pe care n-o putea recunoaște. Era camera ei, sau poate aceea pe care i-o dăduseră la Caravaille. În orice caz, Anita se afla acolo, nu Anita de azi, ci aceea pe care o părăsise într-o seară, cu multă vreme înainte, atît de multă încît ar fi putut să nu-și mai amintească, acea Anita care-și pierduse sufletul în zorii unei zile, pe care o vedea plîngînd pentru prima dată și pe care o bătuse și o aruncase afară — de ce oare greierii nu tac odată ?

Băiatul o așeză alături de el, pe o stîncă mare acoperită cu mușchi uscat. Îi descheie taiorul, așa cum se așteptase și ea, cum se pregătise ca să nu aibă aerul unei idioate ofensate, dar el o lăsă după ce o mîngîiase prin sutien. O întrebă ceva, dar cu un glas atît de scăzut, încît ea abia înțelese. De fapt înțelesese foarte bine și nu fu nevoie ca el să repete întrebarea. Ceea ce nu înțelegea însă, era de ce îi pusese această întrebare, care nu semăna defel cu persoana lui și, de asemenea, de ce, deodată, ea nu-i mai recunoștea deloc chipul închis, nici ochii fugari. Voia să știe cîtor bărbați aparținuse înaintea lui — acesta fusese termenul folosit.

Îi răspunse : unuia singur. El dădu neîncrezător din umeri, iar ea îi spuse că ceilalţi nu contau. El ridică din nou din umeri. Atunci ea mărturisi că au mai fost doi, dar că era chiar aşa, aceştia nu contau.

— Atunci povesteşte-mi despre primul.

— N-am chef.

Ea încercă să-şi încheie taiorul cu mîna dreaptă, dar el o împiedică.

— Cînd s-a întîmplat ?

— E mult de-atunci.

— Îl iubeai ?

Ea ştia, după felul cum continua discuţia, că era o gafă, dar nu se putu stăpîni să n-o spună şi să tăgăduiască totul :

— Îl mai iubesc şi azi.

— El te-a părăsit ?

— Nimeni n-a fost părăsit.

— Şi-atunci ? De ce nu v-aţi căsătorit, să faceţi o droaie de copii ?

— Bigamia e interzisă.

— Dar divorţul pentru ce e ?

— Nu, tocmai că nu se putea.

Ea îi surprinse privirea, o privire aproape rea. Îi luă braţul şi o făcu instinctiv cu mîna bandajată, şoptindu-i încet :

— Apoi, mai sînt şi altele. În primul rînd din pricina copiilor.

— Cît a durat ?

— Doi ani.

— Cum îl cheamă ?

— Te rog !

— Soţia cum arată ?

— Foarte bine, foarte drăguţă. N-am întîlnit-o niciodată.

— Atunci de unde ştii că e drăguţă ?

— Uite că ştiu.

— Pe el l-ai mai văzut de atunci ?

— Da, da ! De două ori ! (Începuse să se enerveze, era prea mare tîmpenia şi nu reuşea să se încheie.) Vrei şi da-

tele ? 11 septembrie, acum doi ani și 17 august anul trecut ! Înțeles ?

— Cu toate astea nu și-a părăsit soția ! Prin urmare ea nu-i o umbrelă de vreme rea. Nu-i una rea de muscă pe care s-o întîlnești la Chalon și căreia să-i faci felul două ore mai tîrziu ! Înțeles ?

Era prea cumplit ca s-o doară atît cît crezuse. O durea mai mult că nu-și dădea seama de ce el devasta totul în felul acesta, de ce dezlănțuise voit o asemenea ceartă fără rost.

— Ei, hai, spune-o !

— Ce să spun ?

— Că sînt un ticălos !

Ea renunță. Scoase ochelarii aburiți de căldură, luă o batistă din geantă ca să-și șteargă lentilele. Rămase apoi nemișcată cu ochelarii în mîna dreaptă, căznindu-se să nu se gîndească la nimic. Ghicea privirea lui îndreptată spre ea și, mai tîrziu, îi zise cu un glas de nerecunoscut :

— Îți cer iertare, Dany. Mă duc să iau țigările din mașină. În timpul ăsta o să ne mai liniștim.

Se aplecă asupra ei, îi încheie în sfîrșit nasturii de la taior, iar ea simți pe buze un sărut, tot atît de gingaș ca cel de ieri, din sufrageria hotelului.

Dany avea aceleași buze ca atunci, călduțe și nemișcate, aceiași ochi întunecați. Philippe plecă fără să se întoarcă și așteptă să ajungă printre copaci ca s-o ia la goană. Începînd din acea clipă, principalul era să se grăbească. Nu se va mira numaidecît de întîrzierea lui. Mai întîi va crede că e din cauza certei. Socoti că înainte de un sfert de oră nu va observa dispariția mașinii. Apoi cunoștea el împrejurimile, va avea nevoie de cel puțin treizeci sau patruzeci de minute ca să ajungă într-un loc de unde să telefoneze.

Dacă s-a înșelat și mașina era într-adevăr a ei, se va adresa direct poliției. Iar el va fi pierdut. Ar mai fi nevoie de alte zece minute ca să fie anunțați primii polițiști, dar cei dintîi preveniți vor fi cei de pe autostrada Nordului și de la ieșirile din Marsilia. Văzuseră trecînd Thunderbird-ul, care nu putea rămîne neobservat. Ar fi o idee s-o șteargă pe șoseaua spre Cassis.

Avea la dispoziţie cel mult o oră ca să scape, dar nu era destul. Miza numai pe certitudinea că Dany Longo nu se va adresa, sau nu se va adresa îndată poliţiei : povestea pe care i-a înşirat-o la masă, în timpul nopţii, era de neînţeles dacă şi ea n-ar fi avut ceva de ascuns. Cînd ţi se strivește o mînă, atunci faci scandal, iar cînd un agent motociclist îţi spune că te-a văzut dimineaţa şi lucrul nu e adevărat, atunci nu-i dai dreptate.

Mai erau şi alte ciudăţenii la Miss Patru Ochi. Plicul de salarii din geantă. Mai întîi senzaţia că avea de-a face tot timpul cu două persoane diferite în acelaşi timp : una destul de şireată, vioaie, sigură de ea, cealaltă speriată, masochistă. Apoi, vorbea în somn. Nu rostea altceva decît un nume : maica superioară — şi o frîntură de frază care l-a neliniştit cu adevărat : „Eşti mort" sau „Omoară-l nu-l lăsa" sau „Omoară-mă". Nu spusese toate astea decît de două ori, foarte aproape de gura lui şi nu e sigur de înţelesul pe care trebuia să-l dea acestor cuvinte. Putea să mai fie şi : „Tu eşti eu", într-un moment de semitrezie, adresîndu-se lui, dar nu credea. Exista o fisură în fata asta.

Se urcă în Thunderbird, puţin ostenit, puse cheia de contact şi aproape în aceeaşi clipă lansă motorul cu o uşoară acceleraţie. Cu siguranţă că ea n-a putut să audă prin perdeaua de arbori şi larma greierilor. Întoarse în tăcere, coborînd în şanţul şoselei de fiecare parte a ei, din cauza lungimii maşinii. Se gîndi că valiza lui Dany nu conţinea nimic interesant pentru el, dar că putea deveni o povară stînjenitoare, o pierdere de timp mai mult. O luă, o deschise şi o aruncă departe de maşină. Îmbrăcămintea se risipi prin ierburile de pe marginea şoselei. Îi venea greu să vadă pata turcoaz, caraghioasă, a pantalonului pe care îl purtase în ajun. Îşi spuse că e un trăsnit, chiar mai rău, dar coborî, îl luă de jos, îl înfăşură ghem, îl puse înapoi în valiză şi apoi se opri încremenit : ea era acolo, nemişcată, nici n-o auzise venind. După aceea îşi dădu seama că era doar rochia ei albă de muselin, agăţată în nişte mărăcini. Aruncă pantalonul la dracu, se aşeză la volan şi accelera.

La tabloul de bord era patru şi jumătate. Aproape aceeaşi oră la care, vara trecută, furase o DS nouă, în acelaşi fel şi în acelaşi loc. Atunci a avut nevoie de o oră şi un

sfert ca să se pună la adăpost, la Cassis, în garajul grăsunului Paul, prietenul lui de la Metz. Thunderbird-ul era o mașină mai puternică decît DS-ul, iar azi nu va mai repeta greșelile de parcurs făcute prima dată. Putea cîștiga astfel cinci sau zece minute. Ca să prindă curaj își spunea că s-ar putea chiar un sfert de oră, dar știa că nu era decît o amăgire.

Reintrînd pe șoseaua națională, era fericit că nu întîlnise nici o mașină pe scurtătura unde o lăsase pe Dany. Exista un drum departamental spre Miramas, la doi kilometri spre sud, mai bine întreținut, mai larg și mai des folosit. S-ar putea ca Miss Patru Ochi să aibă nevoie de mai mult timp decît prevăzuse el ca să fie luată de o mașină.

După săvîrșirea loviturii de anul trecut, n-a mai auzit niciodată vorbindu-se de doamna din DS. Nu știa cum a reacționat. Cu atît mai bine, desigur, dar îi părea puțin rău, căci de data aceasta ar fi putut să-și îmbunătățească, fără îndoială, planul. Mai ales că acum risca mai mult. Femeia din DS era măritată cu un medic din Arles : desigur că renunțase la mașină ca să evite un scandal. Philippe o întîlnise la Roanne, unde venise să vadă nu mai știa pe cine, la un azil de bătrîni. Era timidă, durdulie, lăsată pe jumătate fecioară de soțul ei, înnebunită într-atît de primul adulter, încît a cumpărat pe drum — la Tarare mai precis — o ediție de lux a *Doamnei Bovary* : ce mai vorbă, o fraieră de prima mînă, ambalată în celofan. Dealtfel, nu și-a pierdut mult timp. Sub arborii de pe colină, i-a scos totul de pe ea și a dat-o gata în așa fel, încît soțul ei, medicul, afară doar dacă era un prost, nu putea să mai aibă nici o îndoială asupra ghinionului care l-a păscut ; apoi, a doborît-o cu un pumn la stomac, a acoperit-o cu rochia și a plecat. A aruncat lenjeria de corp, pantofii și geanta (din care n-a luat decît banii) în fundul unei lăzi de gunoi, la Marsilia.

Acum nu mai resimțea aceeași spaimă de atunci, cu toate că neglijase să fie la fel de precaut. Nu l-a lăsat inima s-o despoaie pe Miss Patru Ochi și încă mai puțin s-o lovească. Și-a spus toată după-masa, după ce i-a telefonat lui Paul grăsunul, că ar fi trebuit s-o facă, totuși, dar în cele din urmă n-a putut. Disprețuia toate femeile, ca pe

nişte ființe hrăpărețe, egocentrice şi meschine. Le deosebea doar printr-un singur lucru : cele înzestrate cu o oarecare simplitate îl dezgustau mai puțin. Dany Longo izbutise să-i fie chiar simpatică în trei rînduri : spunîndu-i pe pragul unui hotel „N-am să-ți fac greutăți, haide" ; apoi, lăsîndu-şi, în fața biroului aceluiaşi hotel, mîna pe brațul lui, ca şi cum ar fi avut în el un frate în mijlocul unei lumi duşmănoase ; şi, mai cu seamă, atunci cînd îi scosese ochelarii, la masă. Avea un obraz tot atît de lipsit de apărare ca şi inima propriei sale mame, moartă la patruzeci de ani, celibatară, avînd ca singură mîngîiere, la căpătîiul patului de spital, pe lepădătura ei de bastard, care n-ar fi putut consola nici un cîine rîios de pe stradă.

Trebuia s-o uite foarte repede pe Dany Longo (Marie-Virginie), îi făcuse şi aşa destule concesii. I-a lăsat geanta ca să se poată descurca, a provocat o ceartă pentru a o ajuta să nu creadă tot ce se spune şi îi acordase un răstimp de o oră ca să se răzbune. Îi dăduse o şansă.

Coborî în mare viteză autostrada Nordului, care duce într-o pantă neîntreruptă pînă la Marsilia, o luă pe bulevardele periferice şi se năpusti pe autostrada spre Aubagne. În timpul săptămînii ar fi fost mai scurt un alt drum, spre Cassis, peste dealul de la Gineste. Dar duminica după-masă călătoreau pe acolo prea mulți marsiliezi. Nu voia să rişte o încetinire din pricina unei coloane de maşini tîrîndu-se ca melcul, sau a vreunui accident întîmplat de-a curmezişul şoselii.

Intră în virajele de la Bédoule, nenumărate, de-a lungul unei păduri de pini. Se gîndea la necunoscutul pe care Dany Longo îl mai iubea ; o vedea şi pe ea în lumina unei lămpi care se proiecta ca o stea pe tavan, întinsă în brațele lui pe un pat, cu picioarele şi pîntecele gol, purtînd încă puloverul alb pe care el îl aruncase în bălării. Asta ce însemna oare ? O mai iubea ? Schimbă odată placa, nu înțelegi ?

Vara trecută, Paul grăsunul i-a dat o sută de mii pentru DS-ul nou. La prînz, la telefon, tot el propusese trei sute de mii pentru Thunderbird, dar l-a pus să jure că nu era o maşină adunată de pe marginea drumului, la întîmplare, şi că femeia, ca şi prima, se va abține de la orice reclamație. Voia într-adevăr să îmbogățească parcul de

mașini al statelor africane, dar fără să riște, ca un începător. Philippe găsi că prietenul avea deplină dreptate. Cînd coti spre Cassis, la Pas-de-Belle-Fille, niște polițiști l-au privit trecînd și n-au spus nimic. Era cinci și douăzeci. Începuse să spere cu temei că va putea prinde vaporul în ziua de 14, cu ceva bani în buzunar, un cazier judiciar alb și într-o cabină de-a întîia a unei neroade oarecare.

Mai puțin de un sfert de ceas după aceea, nu mai spera nimic. Thunderbird-ul era parcat în fața mării, lîngă port, sub enorma siluetă a lui Cap Canaille. Sprijinit cu ambele mîini de caroserie, el trebuia să lupte din răsputeri să nu verse. Viața i se prăbușise brusc într-un coșmar și se găsea singur sub soare, înnebunit de furie și de frică. În ce privește cazierul judiciar, va fi vai de capul lui. O inaugurare monstră, model de toate delictele la un loc, un măcel.

Își adună îmbrăcămintea risipită și o așeză cu grijă în valiza neagră. Nu o luase pe drumul pustiu pe unde veniseră, ci urcă din nou colina, iar pe stînca netedă unde șezuseră, întinse, despăturită în două, punga de hîrtie în care fuseseră împachetate sandalele noi. Scrise deasupra cu majuscule mari, tremurate, cu mîna dreaptă, cu ruj de buze : astă-seară, la ora 10, în fața numărului 10 de pe Canebière. Numele acestui bulevard era tot ce știa ea despre Marsilia, împreună cu faptul că acolo oamenii mințeau ca peste tot. Puse o piatră mare peste mesaj, pe care-l știa perfect inutil, dar nu trebuia neglijat nimic, nici chiar posibilitatea întoarcerii băiatului cînd ea nu va fi acolo.

Pe celălalt versant al colinei, după cinci sau șase minute, a găsit o șosea pe care o zărise de sus, printre copaci. Treceau pe acolo multe mașini. Prima care s-a prezentat a fost o Renault sau o Simca, de culoarea sîngelui, care s-a oprit. În ea erau un bărbat, o femeie și un copil mic. Se așeză în spate, cu valiza pe genunchi, alături de copilașul care dormea într-un leagăn de pînză.

Au părăsit-o apoi, în fața unui popas rutier, pe șoseaua națională spre Marsilia. Se strădui să le zîmbească și le mulțumi. Bău la bar un pahar cu apă minerală. Arătă apoi chelnerului nota de plată a restaurantului unde au luat

prînzul, lîngă Valence, şi-l rugă să cheme restaurantul la telefon.

Nu exista o cabină şi a trebuit să se explice în faţa clienţilor, care vorbeau mai încet ca s-o poată asculta. La capătul firului trebuie să fi răspuns patroana. Da, îşi amintea de clienta în taior alb şi de domnul cel tînăr care o însoţea. Da, îşi mai amintea de asemenea că, după-masă, el telefonase. Chemase la Cassis (Bouches-du-Rhône), dar nu mai ştia ce făcuse cu hîrtia pe care era numărul. Îi părea rău.

Închizînd telefonul, Dany ceru anuarul din Bouches-du-Rhône. Nu exista la Cassis un abonat cu numele de Filanteris. Era totuşi sigură că citise dimineaţa Cassis-sur-Mer, în timp ce, plină de remuşcări, scotocea prin portofel. Nu-şi amintea de nimic altceva decît că era o hîrtie tipărită, nu scrisă de mînă. Îi veni ideea să citească în întregime lista abonaţilor locali, apoi îşi spuse că pierdea timpul de pomană.

Îl întrebă pe chelner dacă unul din clienţi nu pleca poate la Marsilia. Un bărbat cu mînecile suflecate, cu mustaţă blondă, o luă în Peugeot-ul lui 404, şi îi înşiră pe drum toate cîrciumile pe care le cunoştea la Paris : trăise acolo trei luni în timpul serviciului militar. Se despăţiră într-o piaţă mare, însorită, care dădea într-un parc cu alei lungi, numit Rond-Point du Prado, dintr-un oraş probabil primitor şi plăcut de trăit în el, dar din care nu văzuse decît porţiuni dintr-o periferie murdară. Îi spuse că de acolo putea lua un autobuz spre Cassis. După plecarea lui citi orarul sosirilor pe stîlpul care indica staţia şi văzu că mai avea de aşteptat o jumătate de oră. Atunci traversă piaţa, cu valiza şi geanta în mîna dreaptă, şi se urcă într-un taxi. Şoferul, un roşcat solid cu caschetă, îi spuse: vai de mine, dar o să vă coste o groază de parale. Înţelese că ea n-avea chef de vorbă şi porni DS-ul.

Văzu pentru prima dată Mediterana din serpentinele dealului de la Gineste, căruia îi citise numele în vîrf. Albastră ca în ilustrate, strălucitoare, întinsă departe pînă la o zare ceva mai palidă, era mai frumoasă decît şi-o închipuise vreodată. Se strădui să privească în altă parte.

Ajunseră la Cassis, care era un sat, la şase şi jumătate, ceva mai mult de două ore după sărutul de iudă pe care el

i-l dăduse pe colina din fața heleșteului de la Berre. Mulțimea, pe cele două trotuare ale unei străzi lungi, mai deasă decît în fața Galeriilor Lafayette, se plimba în picioarele goale, în șorturi sau în costume de baie. Șoferul exclamă : vai de capul meu, nici în timpul săptămînii nu era suportabil, dar duminica e o catastrofă.

Ea ceru să fie dusă în port, în fața bărcilor și a catargelor cu pînze multicolore. După ce plăti cursa, rămase în picioare pe șosea, cu valiza lîngă ea, amețită de soarele și glasurile din jurul ei. iar roșcatul cu șapcă făcu un gest larg și rosti cu voce leneșă :

— Ei, nu te omorî cu firea, micuțo, totul o să se aranjeze, „trebuie“ !

Înainte ca el să-și fi isprăvit vorba, Dany rotise o privire în jurul a ceea ce probabil că era centrul Cassis-ului, și văzu îndată pata albă, familiară, tulburătoare a Thunderbird-ului. Mașina se afla la mai mult de două sute de metri de ea, printre alte mașini garate în fața plajei, dar ar fi recunoscut-o dintr-o mie la fel, numai după bătăile mai smucite ale inimii. I se înnodase gîtlejul, nu mai putea respira, dar ceea ce simțea era delicios, era un fel de recunoștință față de toate : Cassis, marea, soarele, șoferul solid de taxi și chiar față de ea, care nu vărsase o lacrimă și venise drept unde trebuia.

Parcurse distanța pînă la Pasărea furtunii fără a vedea ceva în jurul ei. Toată osteneala se topise, străbătea cu încetinitorul o porțiune de vid. Philippe Filanteris lăsase mașina descoperită. Nu părea s-o fi părăsit în urma unui accident. Puse valiza pe scaunul din spate și făcu cunoștință cu locul unde se afla. În fața unei terase largi, de-a lungul plajei, lîngă port. Îi privi pe cei ce se scăldau în spuma valurilor, auzi strigăte și rîsete. O enormă masă stîncoasă, răsărind drept din mare, domina Cassis-ul.

Cheile nu erau în contact. Deschise buzunarul portierei, le găsi, toată grămada, împreună cu actele mașinii. Se instală la volan și, timp de cîteva minute, încercă să înțeleagă ceea ce se petrecuse în capul unui băiat venit de la Metz, care avea nevoie de bani, dar nu se atinsese de geanta ei, care luase mașina, ca să se despartă de ea, după numai cincizeci sau șaizeci de kilometri. Dar renunță. Trebuia să existe un motiv pentru toate astea, dar n-o mai

interesa. Poate că el se afla undeva în sat, cu costumul de pînză şi cravata neagră, poate că se va întoarce, dar nici asta n-o mai interesa. Şi apoi, pe neaşteptate, ceva se destinse în fiinţa ei, simţi în piept o dulceagă renunţare şi se văzu aşa cum era de fapt, departe de casă, înşelată, proastă, singură şi cu mîna înţepenită într-un bandaj. Începu să plîngă.

— Vrei să joci cărţi ? rosti un glas.

Dany purta ochelarii negri. Băieţaşul care se afla lîngă ea, de partea cealaltă a portierei, i se păru de aceea cu atît mai bronzat. Avea patru sau cinci ani. Era blond, cu ochi mari, negri, foarte frumos, desculţ, îmbrăcat cu un pantalonaş scurt din ţesătură elastică bleumarin cu dungi groase albe şi cu un tricou roşu. Într-o mînă ţinea o felie de pîine cu unt, iar în cealaltă un pachet de cărţi în miniatură. Îşi şterse obrajii.

— Cum te cheamă ? întrebă el.

— Dany.

— Vrei să faci cu mine o partidă ?

— Dar pe tine cum te cheamă ?

— Titu, răspunse el.

— Mama ta unde e ?

Făcu un gest nelămurit cu tartina.

— Aici, pe plajă. Lasă-mă să mă urc în maşina ta.

Deschise portiera, se dădu la o parte ca să se aşeze el la volan. Era un omuleţ foarte liniştit, foarte serios, căruia nu-i prea plăcea să răspundă la întrebări. Află totuşi că tatăl lui avea o maşină albastră — cu acoperiş — că a găsit în apă un arici de mare şi că l-a închis într-un borcan. O învăţă şi pe ea jocul lui de cărţi, care era extrem de complicat : dădea fiecăruia trei cărţi şi care din doi avea cărţi mai mari, acela cîştiga. Au făcut un tur pe gratis şi el a cîştigat.

— Ai înţeles ? întrebă el.

— Cred că da.

— Pe ce jucăm ?

— Trebuie neapărat să jucăm pe ceva ?

— Dacă nu, nu e interesant.

— Dar tu ce pui la bătaie ?

— Eu ? Nimic. Tu pui miza. Vrei să jucăm pe ochelarii tăi ?

Îi dădu Dany-ei trei cărţi, alegîndu-le cu grijă : doi de şapte şi un opt. Lui îşi luă trei rigi. Ea spuse că aşa era prea uşor şi că acum va împărţi ea cărţile. Tot el a cîştigat şi aşa. Îşi scoase ochelarii şi-i puse pe nasul lui, ţinîndu-i din ambele părţi să nu alunece. El îi spuse că vedea totul răsfrînt şi că nu era interesant. Îi dădu o piesă de cincizeci de centime în loc.

— Acum mănîncă-ţi pîinea cu unt.

Copilul înghiţi două muşcături, privind-o cu băgare de seamă. Apoi îi spuse :

— Cine-i domnul din maşina ta ?

Ea privi fără să vrea în spate.

— Nu e nici un domn.

— Ba da, continuă el. Acolo unde se pun bagajele. Ştii bine acest lucru.

Ea rîse, dar îi sări inima din loc.

— Ce domn ?

— Acela care doarme.

— Ce tot spui ?

Copilul nu răspunse numaidecît. Îşi mînca tartina, privind melancolic drept în faţa lui, prin parbriz, cu capul dat pe spate, rezemat de spătarul scaunului. Apoi oftă.

— Cred că doarme, spuse el.

OCHELARII

Maica superioară.

Într-o seară, la Roubaix, i-am privit chipul brăzdat printr-o cupă de vin de Alsacia. Ne aflam în faţa gării. Se auzea fluieratul trenurilor.

Ucideţi-mă !

Zürich, într-o zi de 8 octombrie. Se fac patru ani la 8 octombrie. Mereu trenuri, mereu alte camere. Totul atît de luminos.

Cum se spunea cînd eram mică ? Părul deschis, ochii întunecaţi, suflet negru, rece-i ţeava puştii. Nu mai ştiu ce să mai scornesc.

De ieri am văzut nemaipomenit de mulți chiparoși. Provence seamănă de aceea cu un cimitir. Voi dormi aici eliberată definitiv, departe de muzicile balurilor.

Hotelul Bella Vista, lîngă Cassis. O picătură de apă pe fruntea mea, într-o stradă. Gara de autobuze de la Marsilia. Înălțimile de la Villeneuve, toate aceste creneluri. Dumnezeule, cît de mult am căutat, ca să nu mă regăsesc decît pe mine.

Lentilele erau aburite cînd am deschis portbagajul și prea negre ca să pot vedea înăuntru. Soarele de ora șapte, bătînd razant la înălțimea terasei, lumina din față mașina, decupînd o mare pată de umbră. Un miros înnebunitor a năvălit asupra mea din locul acela de groază așezat în contra luminii.

M-am întors la băiețelul numit Titu, i-am cerut să-mi dea geanta și mi-am schimbat ochelarii. Mă mențineam în picioare, mîinile îmi tremurau puțin. Nu mă gîndeam la nimic. Mintea mi-era ca și paralizată.

Am deschis portbagajul a doua oară. Omul era înfășurat într-un covor, desculț, și cu picioarele îndoite. Capul i se vedea ieșind dintr-o lînă roșie, proptit din profil de peretele mașinii. I-am văzut ochiul deschis, părul lins, albit la tîmple, pielea aproape transparentă, întinsă pe oasele proeminente. Avea patruzeci de ani, dar nu-i puteai stabili vîrsta. Mă sforțam în zadar să nu respir, mă sufocam. Am întins spre el mîna bandajată și am tras de un colț al covorului ca să-l descopăr. Purta o îmbrăcăminte care trebuie să fi fost un halat de interior, din mătase deschisă, albastră sau verde, cu un guler șal mai închis, desfăcut pe un piept livid. Pe pieptul lui dezgolit se vedeau două găuri, să urli nu altceva, precise ca două lovituri de tîrnăcop, iar sîngele scurs din cele două răni forma o crustă neagră, întinsă spre partea de sus a corpului, pînă la gît.

Am închis la loc capacul portbagajului, pierzîndu-mi cumpătul și prăvălindu-mă pe el. Aveam conștiința că voiam să mă ridic, să mă zbat la soare, simțeam chiar sub mîna dreaptă și sub obraz caroseria încinsă a mașinii. Apoi am înțeles că băiețelul numit Titu se afla lîngă mine

şi era îngrozit, am încercat să-i spun : stai frumos că nu-i nimic, dar n-am putut.

Plîngea. Auzeam plînsetul lui şi rîsetele zgomotoase de pe plajă, ca ceva foarte îndepărtat. Fete în bikini defilau pe terasă. Nimeni nu se ocupa de noi.

— Nu plînge, mi-a trecut, uite.

Cărţile lui de joc se risipiseră pe jos. Îşi stăpînea hohotele, cu braţele în jurul picioarelor mele şi capul înfundat în fustă. M-am aplecat la el, i-am sărutat părul de mai multe ori, liniştindu-l.

— Vezi, acum mă simt foarte bine. Mi-am pierdut echilibrul din cauza pantofului.

El nu putea, desigur, să simtă, cu portbagajul închis, duhoarea care pe mine mă strîngea încă de gît. L-am mutat totuşi spre faţa Thunderbird-ului, iar el mi-a cerut cărţile şi piesa de cincizeci de centime pe care i-o dădusem. Le-am adunat pe toate şi cînd m-am întors la el, făcea cercuri cu degetul arătător pe una din aripile maşinii. Spunea că sînt nişte arici de mare.

L-am tras spre mine, aşezîndu-mă pe trotuarul terasei, ca să am obrazul lui la aceaşi înălţime cu al meu şi l-am întrebat cum a putut să se uite înăuntrul portbagajului. Îi vorbeam foarte încet, foarte blînd, cu o voce stinsă. Sînt sigură că auzea mai curînd bătăile inimii mele.

— N-ai putut să-l deschizi tu singur, nu-i aşa ? Cine l-a deschis ?

— Celălalt domn, zise Titu.

— Care celălalt domn ?

— Celălalt.

— Cel care a condus maşina ?

— Nu ştiu.

— Ai privit înăuntru odată cu el ?

— Nu, eu eram aici, în spate.

Îmi arătă o Dauphine galbenă, parcată alături de Thunderbird.

— De mult ?

— Nu ştiu.

— Te-ai mai dus la mama de atunci ?

Se gîndi. Ştergeam cu degetele mele urmele lacrimilor de pe obrazul său.

— Da, de două ori.

— Domnul care a deschis portbagajul n-a văzut că tu te uitai ?

— Ba da, mi-a spus : pleacă.

Am fost puţin surprinsă, pentru că mă aşteptam la un răspuns contrar, apoi, deodată, totul a devenit rece în soare. Aveam siguranţa că Philippe nu plecase din Cassis şi că ne pîndea.

— Te-a văzut ? Eşti sigur ?

— Mi-a spus să plec.

— Ascultă, cum arăta domnul acela ? Avea cravată ? Părul negru ?

— Avea o cravată neagră şi o valiză.

— În ce parte a plecat ?

S-a mai gîndit o dată, a ridicat din umeri ca un om mare şi mi-a arătat cu un semn nesigur direcţia portului, a satului, în toate părţile.

— Vino, trebuie să te întorci la mama ta.

— Mîine ai să mai fii aici ?

— Desigur.

Mi-am scuturat fusta de praf, l-am dus de mînă pînă la terasă. Mi-a arătat-o pe maică-sa, cea mai tînără dintr-un grup de femei întinse în costum de baie pe plajă. Era blondă, foarte bronzată şi rîdea împreună cu nişte prietene, printre revistele şi flacoanele cu cremă de bronzat. L-a văzut pe băieţaş şi s-a ridicat într-un cot să-l cheme. L-am sărutat pe Titu şi l-am ajutat să coboare cîteva trepte. Cînd a ajuns la maică-sa am plecat. Aveam senzaţia că-mi tîrăsc nişte picioare ţepene ca ale unui manechin dintr-o vitrină.

Nu voiam să mă întorc la maşină, lîngă omul acela cu pieptul găurit. Nu vedeam decît un singur lucru cuminte de făcut : să mă predau unui post de poliţie. În orice caz, trebuia să mă îndepărtez de plajă. Îmi spuneam : „Dacă Philippe ştie că micuţul Titu a văzut interiorul portbagajului, trebuie să fie îngrijorat şi a rămas prin apropiere ca să-l observe. Poate că mai e pe aici şi mă supraveghează. Il voi obliga să iasă la iveală !

În acelaşi timp găseam raţionamentul acesta absurd. Dacă s-a descotorosit de un cadavru într-o maşină pe care o credea a mea, înseamnă că nu dădea importanţă celor

ce aş putea povesti eu după aceea. De ce atunci să-i pese mai mult de mărturia unui copil de cinci ani ?

Am colindat prin port, în mijlocul unei mulţimi indiferente, cu inima încremenită la fiecare îmbrîncitură, apoi am mers prin nişte străduţe pustii, de unde soarele plecase de mai multe ore şi unde mi-era frig. De ferestre atîrnau rufe. În timp ce m-am oprit să mă uit în urma mea, o picătură de apă mi-a picat pe frunte şi mi-a smuls o tresărire din tot corpul, aproape un strigăt. Trebuia totuşi să accept evidenţa : nu eram urmărită de nimeni.

Mai tîrziu am întrebat care era drumul, am găsit postul de poliţie într-o mică piaţă înconjurată de platani. Am privit de departe intrarea şi pe cei doi oameni în uniformă, care fumau pe prag. Aveam impresia că mai simt pe mine mirosul scîrbos, înfiorător al mortului necunoscut din Thunderbird. N-am avut curajul să mă apropii. Ce puteam să le spun ? „Am luat maşina patronului, un băiat despre care nu ştiu nimic mi-a furat-o şi am găsit-o aici cu un cadavru în portbagaj, nu vă pot da nici o explicaţie, dar sînt nevinovată.“ Cine m-ar crede ?

Am aşteptat venirea nopţii într-o pizzerie, în faţa poliţiei, aşezată lîngă o fereastră la etajul întîi. Speram să-mi regăsesc puţin calmul, să înţeleg ce s-a putut întîmpla în cele două ore cît Philippe a fost singur în maşină. Trebuia să fi fost ceva neprevăzut, surprinzător, deoarece în privirea lui nu se putea citi ceva asemănător în clipa cînd m-a părăsit. Sînt sigură. În fine, aproape sigură. Şi, la urma urmei, nu mai sînt deloc sigură.

Am comandat un coniac care mi-a făcut greaţă cînd l-am dus la gură şi pe care nu l-am băut.

Dacă treceam piaţa, de cealaltă parte a geamului, nu voi mai fi eliberată pînă ce nu se va face o anchetă şi asta ar putea dura zile întregi, săptămîni. Îmi reveneau în minte tot soiul de imagini legate de faptele diverse : voi fi dusă într-o închisoare din Marsilia, mi se va lua îmbrăcămintea, mi se va da un şorţ cenuşiu al deţinutelor în prevenţie, mi se vor unge cu cerneală degetele mîinii drepte şi voi fi aruncată într-o celulă fără lumină. Mi se va scormoni şi trecutul, din care nu se va dezgropa decît o faptă rea, comună, fără îndoială, multor femei, dar aceasta va fi

de-ajuns să mînjească pe cei ce mă cunosc și pe cel pe care-l iubesc.

Nu mă duc.

Ceea ce cred că încercam să mă conving din toate puterile e că tot ce mi se întîmpla nu era adevărat. Sau, cel puțin, că mi se va întîmpla ceva și, deodată, totul se va risipi.

Îmi aduceam aminte de partea întîi a bacalaureatului, în seara oralului, la Roubaix. Rezultatele au fost afișate foarte tîrziu. Am privit listele de mai multe ori și numele meu nu se afla acolo. Am mers multă vreme pe străzi cu o figură nenorocită, dar cu inima plină de o speranță nebună : s-a făcut o greșeală și mi se va face dreptate. Era trecut de zece cînd am întîlnit-o pe maica superioară în farmacia fratelui său. M-a lăsat să-mi plîng tot năduful și pe urmă mi-a spus : „Ne întoarcem să ne uităm împreună la listele acelea, eu văd mai bine decît tine !" Împreună, în plină noapte, în curtea unui liceu pustiu, am aprins chibrit după chibrit ca să citim din nou rezultatele, căutînd numele meu, știind că trebuia să fie acolo, că pînă la urmă va fi. Aveam chiar și o mențiune.

În seara aceea, într-un restaurant din fața gării din Roubaix, la sfîrșitul mesei la care am băut vin de Alsacia, ca „să sărbătorim evenimentul", i-am promis maicii superioare să-i vorbesc ca unei ființe vii, după ce ea va fi murit. Am făcut-o întotdeauna, afară de perioada călătoriei mele la Zürich, acum patru ani, pentru că mi-era rușine și mi-ar fi fost peste puteri să mă mîngîi cu amintirea ei.

Stînd la fereastra pizzeriei m-am gîndit la ea, la Zürich, precum și la fiul celui pe care-l iubesc și, bineînțeles, la Titu, care n-avea mai mult de patru ani și apoi totul se încîlcea, o revedeam pe fetița Anitei și chiar pe puștoaica de la stația de benzină de la Deux-Soirs-lès-Avallon ; cum spunea taică-său că o cheamă ? Mă frămînta ideea că toți acești copii întîlniți în drumul meu, privirile, jucăriile lor — păpușa cheală, jocul de cărți — erau tot atîtea semne ale unei ispășiri monstruoase.

O femeie, aceea care mi-a servit coniacul, s-a apropiat de masa mea. Mi-au trebuit, fără îndoială, mai multe secunde ca să-i observ prezența. Spunea, ca și cum ar fi re-

petat, cu un glas răbdător, care venea nu de departe, ci dintr-un alt univers :

— Domnişoară, dumneavoastră sînteţi Dany Longo ?

— Da.

— Sînteţi chemată la telefon.

— Eu ?

— Sînteţi doar domnişoara Longo ?

Cum toate nu mai aveau nici un sens, nu ştiu de ce mă mai miram. M-am ridicat şi am urmat-o. Străbătînd sala, am luat cunoştinţă de ceea ce mă înconjura de mai mult de o oră : clienţii, foarte mulţi, feţele de masă cu carouri roşii, mirosul de aluat proaspăt şi de măghiran. Cabina telefonică se găsea la parter, foarte aproape de cuptorul de pizza şi aerul era încins şi de o uscăciune apăsătoare.

Nu-i recunoşteam bine vocea, dar era el, Philippe.

— Ai să mai aştepţi încă mult aşa, Dany ? Eu m-am săturat şi mă las păgubaş. Dany ? Mă auzi ?

— Da.

— Putem să ieşim din încurcătură, Dany.

— Unde eşti ?

— Nu departe.

— M-ai văzut intrînd aici ?

— Da.

— Te rog, spune-mi unde eşti, Philippe ?

Nu răspunse. Îi auzeam respiraţia la capătul firului. Am înţeles că şi lui îi era frică. A spus, în sfîrşit, cu un glas şuierat care făcea să vibreze aparatul :

— De unde îmi ştii numele ?

— M-am uitat azi dimineaţă în portmoneu.

— De ce ?

— Ca să ştiu.

— Şi ce ştii ?

Venise rîndul meu să nu răspund.

— Ascultă, Dany, dacă faci întocmai ce-ţi spun eu, ne putem întîlni undeva.

— Dacă nu ?

— Dacă nu, mă duc îndată la postul din faţă ! Mă înţelegi ?

— Te aud dar nu înţeleg.

Din nou tăcere.

— Philippe ?
— Încetează de a-mi mai spune pe nume.
— Unde vrei să ne întîlnim ?
— La capătul portului, e o șosea care duce la golful Port-Miou. Dacă nu știi, întreabă. Doi sau trei kilometri după ieșirea din sat, ai să găsești un hotel, hotelul Bella Vista. Au o cameră pentru tine.
— Pentru mine ?
— Am telefonat. Aş fi preferat o cameră pe aici, dar nu-i nimic liber. Ia maşina ca să ajungi acolo.
— Nu mă mai pot urca în maşina aia.
— Dar eu vreau s-o iei de acolo şi să fii văzută în ea. La hotelul Bella Vista scoate-ţi taiorul și schimbă-te. Am să telefonez peste douăzeci de minute ca să fiu sigur că eşti acolo. După aceea ne vom vedea.
— Unde ?
— Du-te mai întîi acolo. Fii atentă, Dany, nu încerca să-mi joci o festă, riști mult mai mult ca mine.
— Crezi ?
— Da, desigur. Și nu uita : scapă de taiorul tău, schimbă-te.
— N-am să fac nimic din toate astea.
— Cum vrei. Telefonez peste douăzeci de minute. După aceea, cu atît mai rău pentru tine.
— Dar de ce să nu ne întîlnim aici, numaidecît ?
— Ții să ne întîlnim ? Atunci în condițiile mele, nu ale tale.
— Tot nu înțeleg.
— Cu atît mai bine.
A închis. Și eu la fel, cu o mînă tremurătoare.

Era noapte cînd m-am urcat în Thunderbird. În spatele meu, la marginea unei piețe vaste, barăcile bîlciului erau luminate. Se trăgeau focuri de armă în acordurile unui vals vienez. Mai departe, estrada unei orchestre și ghirlande cu lampioane pregătite pentru seara următoare.
Am mers de-a lungul portului, la pas. Terasele cafenelelor ajungeau pînă-n stradă. O mulțime nepăsătoare mergea înaintea mașinii, într-un miros de mare și anason, nedîndu-se la o parte decît cînd n-avea încotro. Am întrebat-o care era drumul. Urca în pantă mare la ieșirea din

sat, apoi ducea de-a lungul unor case noi, unde oamenii cinau pe balcoane, iar mai departe se întindea deasupra plajei cu pietriș alb, pustie sub lumina lunii.

Hotelul Bella Vista își ridica turnurile oarecum maure pe marginea unui promontoriu, în mijlocul pinilor și al palmierilor. Era lume multă și multă lumină. Am lăsat Thunderbird-ul la intrarea în grădină. Am predat valiza unui portar cu galoane poleite, am coborît acoperișul mașinii, am închis cu cheia cele două portiere și portbagajul.

La recepție, o femeie tînără mi-a ajutat să-mi completez fișa. Înșirînd cine eram, de unde veneam, m-am gîndit la hotelul de la Chalon, l-am revăzut brusc pe Philippe, așa cum îl întîlnisem, frumos și dezarmant și mi-am recăpătat oarecum curajul. Sînt o mare zăpăcită.

Camera era mică, cu o toaletă în faianță înflorată, mobile noi, un ventilator care învîrtea aer cald, o fereastră deschisă spre mare. Am privit o clipă sub mine, unde băieți și fete se bălăceau strigînd într-o piscină iluminată, apoi m-am dezbrăcat, am făcut un duș ferindu-mi de apă părul și pansamentul.

Telefonul a sunat în timp ce mă uscam. Mi s-a dat legătura în cameră.

— Ești gata ? m-a întrebat Philippe.

— În cîteva minute. Ce să pun, că n-am multe de ales ?

— Orice vrei în afară de taior.

— De ce ?

— Am fost destul văzut împreună cu el. Ne întîlnim la Marsilia, peste o oră.

— La Marsilia ? Dar e absurd ! De ce nu aici ?

— M-am vînturat prea mult pe acolo. În orice caz, eu sînt acum la Marsilia.

— Nu te cred.

— Mă crezi sau nu, dar asta e. Cunoști Marsilia ?

— Nu.

— Să fie al naibii. Lasă-mă să mă gîndesc.

L-am lăsat să se gîndească. Am văzut pe pielea mea un semn făcut de el noaptea, atunci cînd se zbătea de plăcere odată cu mine, strîngîndu-mă foarte puternic în brațe, nemaifiind atunci decît un copil fără apărare în brațele mele. I-am spus încet :

— Philippe, ţi-am fixat o întîlnire pe o hîrtie lăsată în locul unde m-ai părăsit, pe colină.

— O întîlnire ?

— În cazul în care te-ai fi întors. La ora zece, în faţa casei cu numărul 10, de pe Canebière.

— Cunoşti Canebière-ul ?

— Nu, dar se poate găsi uşor.

— Bine, să zicem la zece şi jumătate. Lasă maşina în altă stradă şi vino pe jos. Te aştept.

— Nu întrerupe.

Dar el închisese telefonul. Am întrebat la recepţie de unde am fost chemată. De la Marsilia. M-am îmbrăcat, după ce am şovăit cîteva secunde între pantalonul pe care-l purtasem în ajun, seara, şi rochia albă de muselin. Am ales rochia, pentru că era evident că nu voia să fie văzut cu mine îmbrăcată în ceva purtat pînă atunci, în cursul călătoriei. Dacă n-ar fi fost învălmăşeala din mintea mea, aceste precauţiuni de mică vedetă interlopă mi s-ar fi părut comice. M-am pieptănat puţin şi în oglindă eram atît de mult eu însămi, totul era atît de adevărat, încît am închis ochii.

Marsilia este oraşul cel mai întins, cel mai încurcat pe care l-am străbătut vreodată. Străzile, mai înguste ca la Paris, pleacă în toate sensurile şi, de oriunde le-ai lua, nu duc nicăieri. M-am oprit de mai multe ori pe marginea trotuarelor ca să întreb care e drumul. Nu înţelegeam nimic din explicaţii, decît că eram o biată fată. Mi se spunea : biată micuţă, biată domnişoară, biata de dumneata. Iar bulevardului Canebière, nu reuşeam decît să-i întorc spatele cu regularitate.

Pînă la urmă am găsit un imens parking de maşini, aproape de un loc numit Bursa. Am lăsat Thunderbird-ul închis cu cheia, am mers drept în faţa mea şi, prima stradă pe unde am luat-o se termina în marele bulevard pe care-l căutam, aproape în faţa locului întîlnirii. Numărul zece era o agenţie de voiaj spre capătul Canebière-ului, în faţa vechiului Port. Alături, se afla un mare restaurant, „Cintra" ; pe trotuar forfoteau trecătorii, pe stradă treceau autobuze albastre, iar petele de neon se vedeau peste tot.

Philippe nu era acolo, dar ghiceam că mă pîndeşte de undeva. Am aşteptat cîteva minute plimbîndu-mă în sus

şi în jos, privind fără să văd instrumentele optice expuse într-o vitrină, apoi am simţit că cineva îmi atinge braţul. Purta acelaşi costum de pînză bej şi cravata neagră. Ne-am privit cîteva clipe îndelungate, fără să scoatem un cuvînt, faţă în faţă, în mijlocul mulţimii. Cred că am înţeles numaidecît, văzîndu-i obrazul tras, că n-a omorît niciodată pe nimeni, că această istorie îl uimea tot atît cît şi pe mine. M-a întrebat :

— Unde e maşina ?

— Acolo, în spate.

— El e tot acolo ?

— Unde ai vrea să fie ?

— Cine e, Dany ?

— Pe tine ar trebui să te întreb !

— Nu striga. Vino !

M-a apucat de cot şi m-a tras spre port. Am trecut printr-o piaţă iluminată, sărind de la un refugiu la celălalt, folosind intervalele din caruselul ameţitor al maşinilor. Mi-a luat mîna dreaptă în mîna lui şi a păstrat-o acolo. Am mers multă vreme, de-a lungul unui chei care poartă numele de Rive-Neuve. Mi-a explicat, cu o voce înăbuşită, fără a întoarce vreodată capul, că a luat Thunderbird-ul ca să-l vîndă, că nu s-a oprit decît o dată pînă la Cassis şi că acolo, făcînd o ultimă verificare înainte de a preda maşina garajistului, a deschis portbagajul şi a găsit cadavrul. Apoi, a fost copleşit de frică ; îl pîndea pe micul Titu, nu ştia ce să facă. Îşi închipuia că eu l-am omorît pe omul acela şi că mă voi folosi de situaţie ca să arunc în spinarea lui toate necazurile. Era sigur că nu mă va mai vedea niciodată. Sosirea mea l-a descumpănit şi mai rău.

Ne-am aşezat la capătul cheiului, în întuneric, pe o stivă de scînduri putrezite de apa mării.

M-a întrebat cum i-am regăsit urma, după ce mă părăsise în faţa iazului de la Berre.

— Am telefonat la restaurantul unde am mîncat la prînz.

— Eşti o fată care nu-ţi pierzi capul.

— La Cassis m-ai urmărit ? De ce nu mi-ai vorbit imediat ?

— Nu ştiam ce-i în capul tău. A cui e maşina ?

— A patronului.

— Ți-a împrumutat-o ?
— Nu mi-a împrumutat-o. Nu știe că am luat-o.
— Asta-i grozavă.
Îi citeam în ochi o mulțime de întrebări. El probabil că vedea același lucru în ai mei. Îmi mai ținea încă mîna dreaptă, dar neîncrederea ne paraliza pe amîndoi. În cele din urmă, mi-a pus întrebarea :
— Chiar nu-l cunoști pe omul acela ?
— Nu.
— Nu știai că e în portbagaj ?
— M-ai văzut deschizîndu-l la Cassis. Arătam ca cineva care știa ce-i înăuntru ?
— Puteai să joci teatru.
— De știut tu știi să joci, nimic de zis ! Ești un specialist. N-ai făcut decît asta de ieri seară.
— Trebuie să-l fi închis cineva acolo, și acela nu sînt eu. Gîndește-te puțin, Dany. Tipul acela era mort, înainte ca eu să te fi întîlnit !
— De unde știi ?
— Am ochi, ce dracu ! E mort de cel puțin patruzeci și opt de ore.
— Ai putut să-l închizi în portbagaj și după ce l-ai omorît.
— Cînd, de pildă ?
— La Chalon, ieri-seară.
— Dar ce-ți închipui, că sînt eu omul care să mă plimb o zi întreagă cu cadavru în cîrcă? Chiar și la Chalon? Termină odată cu filmele și revino pe pămînt ! Dealtfel, iartă-mă, mi se rupe inima că trebuie să te ameninț, dar am o droaie de martori pentru ziua de ieri și cea de alaltăieri. Trăgeam după mine o valiză, admit, dar poți convinge pe cineva că îl țineam ascuns acolo ? N-ai decît să încerci.
S-a ridicat și s-a îndepărtat. I-am spus atunci, foarte repede :
— Te implor, Philippe, nu mă părăsi !
— Nu te părăsesc.
A rămas cîtva timp cu spatele la mine, lîngă o barcă sfărîmată, privind apa neagră a Vechiului Port vîrstată de lumini nemișcate. Vuietul orașului părea foarte îndepărtat. M-a întrebat în cele din urmă :
— Cum e patronul tău ? Puțin asasin, uneori ?

Am ridicat din umeri și n-am răspuns. S-a întors enervat, înăsprit de iritare și mi-a strigat :

— Ducă-se totul naibii, habar n-am de treaba asta ! Ceea ce vreau să-ți spun e că mortăciunea se afla în mașină cînd ai luat-o !

— Nu, portbagajul era gol cînd am luat-o. Știu sigur, fiindcă m-am uitat.

— A, bun. Dar pe drum l-ai mai deschis ?

— Cred că da.

— Unde, ultima dată ?

M-am gîndit și locul putea să se afle înapoi, de-a lungul naționalelor 7 și 6, pînă la Fontainebleau. Mi-amintesc că deschisesem portbagajul să-mi așez valiza pe care o cumpărasem. Apoi, m-am răzgîndit.

— La Fontainebleau era gol.

— E cam departe. Unde te-ai mai oprit după aceea ?

— La Joigny, la o cafenea. Acolo l-am întîlnit pe șoferul de camion, care mi-a luat buchetul de violete. Dar era lumină, mașina era în fața ușii, atunci nu putea fi pus înăuntru omul acela.

— Și ești sigură că pînă la Cassis n-ai mai deschis portbagajul ?

— Mi-aș aduce aminte.

— După Joigny, unde te-ai mai oprit ?

— La stația de benzină lîngă Avallon. Acolo am lăsat mașina multă vreme. A fost chiar mutată din loc, în timp ce mă aflam la doctor.

Mi-a privit pansamentul. Am văzut în ochii lui că își amintea ce-i povestisem, mîna strivită, oamenii care mă recunoșteau pe drum pentru că mă văzuseră trecînd în sens invers, în timp ce eu o țineam morțiș că am fost la Paris. Mi-a spus doar atît :

— Știi, e greu de înghițit povestea ta.

Nu găseam nimic să-i răspund, să mă justific din nou. Nici chef nu mai aveam. A observat că mi-era frig în rochia albă, și-a scos haina și mi-a pus-o pe umeri. Cu obrazul foarte aproape de al meu, mi-a șoptit :

— Nu cumva minți ; spune, Dany ?

— O jur.

— Chiar dacă tu ai tras focurile de armă, am să te ajut. Mă înțelegi ?

— Focurile de armă ? Dar ce, a murit împuşcat ?

Am ridicat, fără să vreau, vocea şi era spartă, ascuţită, ridicolă. Nu ştiu de ce, dar mi-au dat lacrimile.

— Presupun că da, pentru că arma e înăuntru, lîngă el.

— Ce-i înăuntru ?

— Puşca, fir-ar să fie ! În perfectă stare, frumos curăţată ! În portbagajul tău ! Puşca ! Ia spune-mi, pe mine cel puţin, mă recunoşti ?

Mi-a luat capul între mîini şi mi-l scutura dintr-o parte în alta, ca să mă trezească.

— Opreşte ! N-am văzut nici o puşcă !

— Mă întreb ce vezi tu ? ! Ai văzut un covor ? Ai văzut un om ? Ei bine, e şi o puşcă tot acolo.

Mi-a dat drumul, s-a întors şi a plecat cu mîinile în buzunar, cu umerii înălţaţi, în cămaşa albă. M-am ridicat şi l-am urmat. Mi-a cerut să trec şoseaua, spunîndu-mi că nu mai avea ţigări, că-i era foame şi n-avea un ban. Am intrat într-un bar-tutungerie ticsit de lume, cu pereţii acoperiţi cu plase de pescuit şi scoici. Am cumpărat un pachet de Gitane şi chibrituri. A băut o bere la bar, mîncînd un sandviş. Nu spunea nimic şi nici nu se uita la mine. L-am întrebat :

— Cum ai ajuns la Marsilia ?

— Nu te interesează, lasă-mă.

— Valiza ta unde e ?

— Nu te interesează.

Cînd am ieşit din bar, mi-a trecut braţul în jurul umerilor şi m-a tras spre el. Nu mi-a venit să-l resping. Am mers lipiţi unul de altul, de-a lungul trotuarului încărcat cu coşuri care răspîndeau peste tot un miros de alge. Am traversat piaţa cea mare din faţa Vechiului Port. Într-o oglindă, la vitrina unui restaurant, am văzut o clipă chipurile noastre, în treacăt, rochia mea albă, haina lui pe umeri, în sfîrşit el şi eu, înlănţuiţi în scînteierile neonului, la mii de kilometri de viaţa mea. Nu cred că mint : asta mi s-a părut mai ireal decît tot restul.

Pe Canebière, trecătorii ne priveau. L-am întrebat unde mergem.

— La maşină. Trebuie să aflăm cine e tipul. Trebuie să ne mai uităm o dată.

— N-am să am curaj, te rog.

— Eu da.

Pe locul de staționare, unde am lăsat-o printre sute de alte mașini, am rămas cîteva minute înțepeniți în fața Thunderbird-ului. Am scos cheile din geantă, dar el nu voia să le ia. Un grup de adolescenți a trecut pe lîngă noi, gesticulînd și pălăvrăgind, apoi o femeie singură cu rochia mototolită, mișcîndu-și buzele, cu capul apăsat de griji. Philippe mi-a spus să iau volanul fiindcă trebuia să găsim un loc mai ferit ca să deschidem portbagajul.

Am rulat pe cheiul Rive-Neuve, refăcînd în mașină drumul pe care l-am parcurs pe jos. Cînd am intrat într-o stradă care se cățăra de-a curmezișul orașului, Philippe declară deodată :

— Avem, poate, o posibilitate să scăpăm, Dany. Dacă cineva ți-a aruncat în spinare cadavrul, în timpul călătoriei, nimeni nu știe în afară de ticălosul care l-a închis acolo. Între tine și el nu-i nici o legătură. Atunci, facem și noi la fel. Ne descotorosim de el unde vom putea și uităm totul. Afacerea nu ne privește.

Am cotit într-o stradă, apoi în alta, care și ea era în pantă. Mi-a cerut apoi să apuc pe o șosea mărginită de o barieră de piatră : drumul spre Roucas-Blanc. Acolo, nici o mașină, nici un trecător, dar panta era atît de aspră, drumul atît de îngust, încît a trebuit să opresc ca să manevrez într-un viraj. Mîna bandajată mă stînjenea, mă durea, astfel că el a trebuit să mă ajute să întorc volanul. Mai departe, printr-un spațiu dintre două ziduri coșcovite, am zărit orașul, jos de tot, scînteind de-a lungul mării.

Mi-a pus o mînă pe genunchi în semn să opresc. În fața numărului 78. Îmi aduc bine aminte, pentru că era numărul cusut pe rufele mele la orfelinat. O curte întunecoasă se deschidea în fața unui imobil nou. Am așteptat cîteva secunde, ascultînd, apoi am intrat în curte, cu motorul fără zgomot. În lumina farurilor vedeam un șir de garaje cu ușile lăcuite, niște crengi, o scară. O mașină staționa afară. M-am așezat în spate, am închis contactul și am stins totul. Curtea era liniștită, dar strîmtă, și m-am gîndit cu teamă la timpul de care voi avea nevoie ca să întorc, dacă pentru un motiv sau altul am fi fost forțați să ieșim în grabă.

I-am dat lui Philippe haina înapoi și am coborît. Deasupra noastră erau cîteva ferestre luminate, se ghicea

într-un loc cu perdeaua dată deoparte lumina albăstruie a televizorului. Am deschis portbagajul și m-am îndepărtat repede, fără să mă uit. Duhoarea totuşi m-a izbit în obraz, cumplită, iar eu, cuprinsă de ameţeală, l-am auzit cu greu pe Philippe cerîndu-mi o batistă ; răsufla greu, era atît de încordat, încît mi s-a părut osos, îmbătrînit, de nerecunoscut. Privirile ni s-au încrucişat : n-am să uit niciodată groaza care se citea în ochii lui.

L-am auzit, aproape de mine, mişcînd mortul. Mă uitam cu disperare la intrarea curţii, dar nu atît de frica de a vedea pe cineva apărînd. Nici nu mă mai gîndeam la asta. O şoaptă :

— Uite, Dany.

Îmi arăta puşca, o armă lungă, cu o ţeavă neagră.

— Sînt nişte iniţiale pe patul ei.

— Iniţiale ?

— M. K.

Mi-a arătat şi m-a pus să ating cu degetele cele două litere săpate în lemn. Nu cunoşteam pe nimeni cu asemenea iniţiale. Nici el. Mi-a spus :

— Este o puşcă Winchester cu repetiţie. Lipsesc trei gloanţe din încărcător.

— Te pricepi ?

— Aşa şi aşa.

A şters puşca cu batista mea şi a pus-o la loc în covorul în care era înfăşurat mortul. Am zărit faţa acestuia, cu fălcile căscate în lumina albă a portbagajului. Philippe îl căuta în buzunarele halatului. După tăcere am înţeles că găsise ceva şi că-şi reţinea respiraţia. S-a ridicat brusc, voia să vorbească, dar nu izbutea. Uimirea îl încremenise. Am avut timpul să văd o hîrtie în mîna lui stîngă. Apoi a strigat. Nu ştiu ce a strigat. Fără îndoială că-mi pierdusem minţile şi că el se lăsase prins în mrejele visului unei demente, pentru că asta era, acum înţeleg ce exprima privirea lui. Cred că am văzut de asemenea în ochii lui că o să mă lovească şi am ridicat un braţ ca să mă apăr.

O durere ascuţită la moalele stomacului mi-a tăiat respiraţia şi m-a încovoiat în acelaşi moment. M-a prins în braţe înainte de-a ajunge la pămînt, m-a tîrît spre o portieră şi am simţit că mă înăbuş pe unul din locurile din

față ale mașinii ; l-am auzit trîntind capacul portbagajului și îndepărtîndu-se. După acea, nimic.

Mult mai tîrziu, m-am simțit liniștită, eram singură, reușisem să mă așez alături de volan, trăgeam pe gură aerul nopții, mă simțeam bine și plîngeam. Ochelarii căzuseră pe covorașul mașinii. Cînd i-am pus înapoi pe nas, la tabloul de bord era unu dimineață. Pe rochia mea mototolită, vrînd s-o trag peste picioare, am găsit hîrtia pe care Philippe o scosese din buzunarul mortului.

Am aprins plafoniera.

Era un mesaj telefònat, cu antetul aeroportului Orly. Era adresat unui oarecare Maurice Kaub, pasager al zborului 405 Air-France. A fost primit de o însoțitoare de bord cu scrierea ascuțită, la 10 iulie, ora 18,55. Mi-a trebuit un timp ca să socotesc că a fost vineri, cu două zile și jumătate mai înainte și, în clipa aceea, tot ceea ce făcusem în cele două zile se nărui într-un fel de amețeală rece, străbătută de strigăte.

Textul : *Nu pleca. Dacă nu ți-e milă de mine, am să te urmez la Willeneuve. În starea în care sînt, orice mi-e totuna.*

Semnătura : *Dany.*

Numărul de telefon de la Paris. înscris în căsuța : „originea mesajului“, era al meu.

O șosea care se răsucea mereu deasupra mării, la lumina lunii. E singura mea amintire. Nu știu cum m-am întors la hotelul Bella Vista. Nici nu știu dacă mă gîndisem să mă întorc acolo. Era frig, tare frig. Cred că nu-mi dai dădeam întocmai seama că mă găseam în sud. Mă găseam mai curînd pe drumul spre Chalon, părăsisem tocmai cabinetul unui doctor care mi-a îngrijit mîna, vedeam un garajist, apoi un motociclist al poliției. Acum îl voi întîlni pe Philippe pe un chei al Saônei, dar de data asta n-am să mă mai opresc, nu, n-am să mă mai opresc și totul va fi altfel.

Mai era și taiorul meu alb. Cred că ideea de a-mi pune din nou taiorul alb devenise importantă în momentul acela. Conduceam, mă gîndeam la acest taior dintr-o cameră străină și găseam în asta o îmbărbătare : era un lu-

cru al meu, ceva ce mi-a aparţinut înaintea acelei vineri, 10 iulie ; regăsindu-l, mă regăseam pe mine.

La Cassis mai ardeau nişte lumini în port, un bar era deschis şi din el se auzea o melodie de ghitară electrică, nişte băieţi au făcut pe nebunii în faţa maşinii şi m-au obligat să opresc. Unul dintre ei s-a aplecat spre mine, deasupra portierei şi m-a sărutat pe gură, mirosind amestecat a alcool şi a tutun. Mai departe se întindea plaja cu pietre netede, albe, cu turnurile maure ale hotelului. O lună mare, rotundă, îşi trimitea lumina tremurată printre frunzele palmierilor.

Un paznic de noapte în uniformă albă şi aurie mi-a dat cheia. Mi se pare că mi-a vorbit de cai, de pariuri cîştigătoare, iar eu i-am răspuns cu o voce firească. După ce am zăvorît uşa camerei, am început din nou să plîng. Lacrimile curgeau fără să le pot opri, aveam impresia că nu sînt ale mele. Am luat jacheta taiorului de pe pat şi am ţinut-o strînsă pe mine, vreme îndelungată. Recunoşteam parfumul pe care-l foloseam de ani de zile, mirosul pielii mele, dar asta nu-mi dădea mai mult curaj, dimpotrivă.

M-am dezbrăcat, m-am culcat, cu taiorul întins pe picioare şi cu mesajul de la Orly în mîna dreaptă. L-am recitit de mai multe ori înainte de-a stinge şi mai tîrziu am aprins lumina de la căpătîi ca să-l mai citesc o dată.

Nu-l cunoşteam pe acest Maurice Kaub. Nu-i trimisesem nici un mesaj. Vineri 10 iulie, la ora 18,55 mă găseam în vila de la Montmorency, începusem să bat la maşină, eram împreună cu cei doi Caravaille şi cu fetiţa lor. Cineva, în acest timp, s-a strecurat la mine, în strada Grenelle, a folosit numele şi numărul meu de telefon. Era evident.

Puşca găsită în Thunderbird purta pe pat iniţialele M.K., tocmai iniţialele lui Maurice Kaub. Legătura dintre puşcă şi mesaj dovedea că mortul nu ajunsese întîmplător în maşină, cum am crezut, ci că fusesem special aleasă, eu, Dany Longo, încă de vineri, să port calvarul acestui coşmar. Era evident.

Nu ştiu dacă am adormit. În unele momente, amănuntele călătoriei mele, începînd de la Orly, îmi bîntuiau somnul, cu o limpezime şi o iuţeală care mă făceau să

deschid ochii. Un mic cartonaş alb pe biroul hotelului „Renaşterea". Glasul iritat al directorului : „Longo, Danielle, Marie, Virginie, douăzeci şi şase de ani, lucrează în publicitate, nu sînteţi dumneavoastră ?" O prezenţă neaşteptată în spatele meu, în toaleta staţiei de benzină. Fascicolul lămpii de semnalizare a agentului motociclist, rotindu-se în interiorul maşinii. Voia să-mi deschidă geanta. Fetiţa se numeşte Maureen. Spuneau că m-au văzut, că mi-au vorbit, că mergeam în sens invers, spre Paris, în zorii acelei sîmbete.

Acum era tocmai la răsăritul soarelui, aveam ochii deschişi şi vedeam lumina pătrunzînd puţin cîte puţin în cameră, gîndindu-mă : „Nu, nu era vorba de o glumă tîmpită, scornită de un şofer întîlnit la întîmplare, totul se înlănţuia în această maşinaţie organizată împotriva mea. Pentru Dumnezeu ştie ce motiv ticălos, cineva avea nevoie să dea impresia că mă găseam în acea sîmbătă, la sfîrşitul nopţii, între Mâcon şi Avallon. Aşa cum s-au folosit de telefonul meu, s-au folosit şi de înfăţişarea mea, de ochelarii negri, de identitatea mea. Oamenii care mă recunoşteau, nu minţeau. M-au «văzut», dar era o altă femeie, într-o altă maşină, care..."

Mă aruncam cu capul înainte într-un zid orbitor.

M-am ridicat în pat şi eram gata să strig. Era o nebunie. *Nu era cu putinţă nici o maşinaţie — împotriva nimănui.* Puteam eu să-mi povestesc orice, dar nimeni, afară doar dacă avea un dar neobişnuit, n-a putut să hotărască dinainte să mă lege, printr-o telegramă, de un necunoscut mort, care va fi aşezat în maşina mea *cu o zi şi jumătate mai tîrziu*, la dracu în praznic, la sute de kilometri de locuinţa mea. Cu atît mai puţin putea cineva să prevadă ca o altă femeie, să mi se substituie, într-un anumit loc de pe naţionala 6, douăsprezece sau cincisprezece ore înainte ca eu să fi ajuns acolo. Nimeni pe lume, nimeni nu putea şti în vinerea aceea, la ora optsprezece cincizeci şi cinci, nici sîmbătă în zori, că voi comite tocmai atunci trăsnaia vieţii mele şi voi păstra ca o idioată maşina patronului şi că, seara, mă voi găsi într-adevăr pe naţionala 6, în drum spre mare. Nimeni. *Nici chiar eu singură.*

Îmi spuneam : „Aşteaptă, aşteaptă, mai gîndeşte-te încă, trebuie să fie sigur o explicaţie, trebuie să fie una".

Şi totuşi, nu exista nici una. Cel mai de speriat — da, mintea mi-o lua razna de spaimă — era că : *nu ştiam nici eu singură că am să plec.* Totul a început, deci, în afara mea şi în afara celorlalţi, nici o fiinţă omenească n-a putut trimite acea telegramă, nici să împrumute identitatea mea în drum. Trebuia să cred că timp de o noapte şi o zi întreagă, înainte ca eu să fi hotărît pe neaşteptate să reţin Thunderbird-ul, fusesem aleasă şi condusă de nu ştiu ce voinţă din afara universului — iar întregul univers nu mai avea nici un rost.

Aleasă. Condusă. O prezenţă în urma mea. Mîna mă durea. Pîntecele mă durea în locul unde mă lovise Philippe. O ispăşire pentru copilul meu, ucis în pîntece acum patru ani, la Zürich. Nu ştiu cine, în afara universului, necruţător şi atent, mă urmărea, era mereu acolo. Din nou, acel sentiment că eram trează în visul altuia. Iar eu nu doream, din toate puterile, decît să dorm şi eu — sau, ca acela care visa să se trezească şi totul să fie tăcut şi liniştit, să mor şi să uit.

Luni, 13 iulie. Dimineaţa acestei zile.

Florile de pe tapetul camerei. Albastre cu miezul roşu. Pansamentul e murdar. Ceasul de pe mîna dreaptă, tic-tacul lui aproape de urechea mea. Picioarele mele goale ieşeau din aşternut. Mocheta ardea sub picioarele mele, în locul unde soarele bătea din plin. Două tinere blonde înotau în piscină, sub fereastra mea, cu mişcări largi şi tăcute, una lîngă alta. Razele fierbinţi ale bolţii pe palmierii nemişcaţi, marea pe care am vrut s-o văd. Da, totul e atît de luminos.

Mi-am spălat rufele purtate ieri, cu un mic săpunaş de reclamă pe care l-am găsit pe lavabou. A ce miroase ? Nu mai ştiu. Nu mai ştiu nici ceea ce am trăit cu adevărat. Sînt lucruri care-mi revin deodată în minte, cu o mare precizie, în timp ce altele, adio. Sau poate că le scornesc eu şi pe cele ce le socotesc adevărate ? Nebunia, acum ştiam, asta e, lucruri foarte limpezi — flori albastre cu miezul roşu, un pansament murdar, soarele printre palmieri — amănunte exacte, care nu se potrivesc la un loc, care nu te duc la altceva decît la tine singur.

Aş fi putut tot atît de bine să rămîn toată ziua în cameră şi apoi încă o zi, şi încă o zi, fără să mă mişc, sau aş fi continuat să spăl aceeaşi pereche de chiloţi, acelaşi sutien, pînă aş fi terminat săpunul, pînă n-ar mai fi rămas nimic din pînză, pînă n-ar mai fi fost nimic, nici copil, nici sînge, nici minciuni de înşirat.

Maica superioară îmi vorbea din cînd în cînd. Ea a cerut să mi se aducă cafeaua în cameră — în fine, ea din mine, veghind asupra mea, vorbind prin gura mea la telefon, ceea ce e acelaşi lucru. Ea mi-a spus : „Dany, Dany, fă ceva, uită-te cum ai ajuns". Mi-am privit faţa în oglinda de deasupra chiuvetei. M-am întrebat ce se afla în spatele propriilor mei ochi, ce taină, ca o pasăre pierdută cu aripile sfîşiate, se învîrtea, se tot învîrtea în capul acesta, în adîncul inimii mele.

Apoi, am băut două ceşti de cafea neagră, mi-am făcut un duş rece şi totul era mai bine. Totul e întotdeauna bine. Trebuie numai să ai răbdare, să te dai la fund : apoi aud însă din nou vocea maicii superioare, ceva din mine alunecă într-un somn greu, m-am liniştit pentru un timp, totul e în regulă.

M-am îmbrăcat — taiorul alb, pansamentul ud, ochelarii negri — după ce am observat, căutînd un pieptene în geantă, că Philippe nu m-a părăsit şi a doua oară fără să-mi fi luat banii. Plicul de salarii era gol, ca şi portofelul.

Nu cred să fi simţit vreo părere de rău. Era, în cele din urmă, un lucru normal, pe care puteam să mi-l explic uşor. Dealtfel, dacă Philippe ar fi rămas cu mine, i-aş fi dat oricum aceşti bani. Deoarece n-avea nici un sfanţ, eram mulţumită pentru el. În rest, ducă-se la dracu.

Pentru că n-aveam nici cea mai mică idee de ceea ce voi face în afară de a mă preda poliţiei şi a suporta tot ce urmează, sau să mă arunc în mare, furtul ăsta m-a ajutat, într-adevăr. M-am gîndit că înainte de orice, trebuia să mă duc la o agenţie a B.N.C.I. (Banque Nationale de Crédit Industriel), să-mi scot ceva bani numerar pe un cec. Maica superioară mi-a zis : „Oricum, asta-i mai bine decît să stai aici să-ţi faci sînge rău. *Andiamo*".

Am coborît, am întrebat direcţia unde se găseşte o agenţie B.N.C.I., am anunţat că păstrez camera. În grădină, în locul unde îl lăsasem, Thunderbird-ul era închis.

Mi-era necaz că nu-l garasem la umbră. dar cînd m-am așezat la volan, n-am simțit duhoarea de care mi-era frică. Mă străduiam cît puteam să nu mă gîndesc la ceea ce trebuia să devină, treptat, pe căldura asta, un om mort de șaizeci de ore. Sînt obișnuită cu asemenea exerciții de voință. De cînd sînt în stare să-mi aduc aminte, am încercat întotdeauna să-mi șterg din minte vreo imagine înfricoșătoare. Plînsetele mamei în timp ce i se rădea capul, cîteva minute înainte de a se arunca de la etaj, zdrobită pe un trotuar. Sau tata, urlînd, prins sub vagonul de marfă pus deodată în mișcare. Mi-am spus oprește-te, oprește-te o dată, imbecilo, în definitiv ce putem uita ?

Soare. Mi-am tras mașina la umbră, în strada principală din Cassis, care dădea în port. Am coborît acoperișul, pentru ca aerul să ducă departe mirosul scîrbos și viselc urîte.

Am intrat într-o bancă unde totul era neted și liniștitor. Mi s-a spus că pot ridica 750 de franci din contul meu de la Paris, dar pentru că, probabil, nu-mi mai rămăsese mare lucru după cumpărăturile de la Fontainebleau, n-am retras decît 500 de franci. Maica superioară mi-a zis : „Ia cît poți, banii aceștia tot nu vor mai servi la nimic, fugi în străinătate, dispari". N-am ascultat-o.

În timp ce așteptam, am văzut o hartă mare rutieră afișată pe un zid. M-am gîndit la o frază din mesaj : „Am să te urmez la Villeneuve". M-am uitat dacă există un Villeneuve prin apropierea Naționalelor 6 și 7, între Paris și Marsilia. Am numărat atîtea că la început m-am descurajat. Villeneuve-Saint-Georges, Villeneuve-la-Guyard, Villeneuve-sur-Yonne, Villeneuve-l'Archevêque, Villeneuve-lès-Avignon și încă altele, la care mai trebuiau adăugate fără îndoială alte Villeneuve, de mai mică importanță, care nu figurau pe hartă.

Am observat totuși că Villeneuve-la-Guyard se găsea chiar imediat după Fontainebleau, unde văzusem pentru ultima dată portbagajul gol, iar Villeneuve-sur-Yonne, aproape de Joigny, unde l-am întîlnit pe șoferul cu violetele. Dar fără îndoială că aceasta nu însemna mare lucru. Maica superioară mi-a spus : „Asta nu înseamnă chiar nimic, dacă ne gîndim la telegrama aia. Era adresată unui pasager de avion, iar pentru a ajunge la Villeneuve-

la-Guyard nu era nevoie de avion, fiind vorba de patru degete depărtare de Paris, poţi măsura".

Mi-am pus banii încasaţi în geantă. Am întrebat dacă era la Cassis o agenţie de voiaj. Era una în imobilul vecin, n-am avut decît să ies pe o uşă şi să intru pe alta. Am văzut în asta un semn că norocul îmi revenea, cu atît mai mult cu cît anunţuri, aproape aceleaşi pe ambele uşi, arătau că în lunea aceea de 13 iulie, totul se închidea la douăsprezece. Dumnezeu m-a lăsat să-mi încasez banii şi să am mai mult de o oră în faţa mea. Maica superioară îmi şopti : „La ce bun ?" Nu ştiam nici eu prea bine. Poate numai ca să mă mişc, să fac încă unele gesturi de fiinţă vie, să fiu liberă, înainte de a fi prinsă cu mortul în maşină, şi a fi închisă într-o celulă întunecată, în care să stau cu capul în mîini, ghemuită cum trebuie să fi stat cu siguranţă, de mult, la căldurică, departe de tot, în pîntecele Renatei Castellani, căsătorită Longo, născută la San Apollinario, în provincia Frosinone.

Am cerut un orar Air-France, la care m-am uitat afară, pe trotuar, turtită de soare, în mijlocul unei mulţimi de sezonişti care se duceau la plajă. Zborul 405 Air-France, menţionat în mesaj, era un zbor direct Paris-Marsilia, în Caravelle, în vinerile lucrătoare, cu plecarea de la Orly la 19,45 şi sosirea la Marsilia-Marignane la 20,55. M-am gîndit numaidecît : „Villeneuve-ul pe care-l cauţi trebuie să fie Villeneuve-lès-Avignon, n-ai mai văzut încă unul mai jos pe hartă". În acelaşi timp, ceva neplăcut, nedefinit, se agită în mintea mea, nu-l puteam scoate la suprafaţă şi mă îngrijora.

Am căutat Thunderbird-ul cu ochii, garat de-a lungul trotuarului din faţă. Am revăzut deodată fişa aceea de identitate de pe biroul hotelului „Renaşterea", la Chalon. M-am gîndit că ea mă hărţuia. Da, într-adevăr, mi s-a spus la „Renaşterea" că atunci cînd sosisem „aşa-zis" prima dată, veneam de la Avignon. Am răspuns că e idiot. „Vezi bine, mi-a spus maica superioară, totul e pus la cale ca să te distrugă, totul e calculat dinainte. Dacă acum va fi descoperit cadavrul din portbagaj, pe cine ai să poţi convinge că n-ai nici o vină ? Te rog din suflet, fugi, fugi oriunde şi nu te mai întoarce niciodată". Din nou n-am ascultat-o.

M-am dus în port. În ajun, întrebînd de drumul spre hotelul Bella Vista, am observat un oficiu poştal la capătul cheiului. Mi-am amintit, de asemenea, că în acelaşi loc, cîteva ore mai tîrziu, un băiat cam cherchelit m-a sărutat pe gură şi, instinctiv, mi-am şters buzele cu mîna bandajată. I-am zis maicii superioare : „Nu fi îngrijorată, încă n-am început să mă apăr, mai aşteaptă puţin. Sînt singură, dar am fost întotdeauna singură şi chiar dacă lumea întreagă s-ar porni împotriva mea, tot n-o să mă doboare". În sfîrşit, îmi făceam curaj cum puteam şi eu.

Înăuntrul oficiului poştal era penumbră, mai ales cînd veneai din plin soare şi a trebuit să-mi schimb ochelarii. Am găsit un şir de cărţi de telefon din departamente, fixate de o masă înclinată. Am deschis-o pe aceea din Vaucluse. Exista, într-adevăr, un Maurice Kaub la Villeneuve-lès-Avignon.

De fapt, probabial că nici nu credeam cu adevărat, dar bătăile inimii s-au făcut mai grele. Nu-mi pot explica. Era tipărit, limpede, real, mai real chiar decît mesajul telefonat de la mine şi decît cadavrul din maşină. Oricine — şi nu numai de două zile, ci de luni întregi — putea deschide cartea asta groasă şi să citească numele şi adresa aceea. Nu pot să găsesc o explicaţie.

Stătea scris : Maurice Kaub, constructor-antreprenor, domeniul Saint-Jean, şoseaua Albaye.

Din nou am simţit că o amintire, sau dracu ştie ce, se zbătea să-şi facă drum spre conştiinţa mea. Domeniul Saint-Jean, şoseaua Abbaye, constructor-antreprenor. Villeneuve-lès-Avignon. Nu vedeam ce ar fi trebuit să-mi reamintesc, iar impresia se destrăma şi nici nu mai eram sigură că o avusesem.

Am deschis un alt anuar. Acela din Yonne. Am citit că erau mai multe baruri-tutungerii la Joigny, dar numai unul pe Naţionala 6 : „La şoferul veteran", Pozzon T., proprietar. Trebuia să fie acela unde m-am oprit şi unde am întîlnit şoferul de camion cu violetele. Am notat în minte numărul de telefon 2—20 şi am plecat.

Cînd am ajuns la maşină, soarele se înălţase, umbra n-o mai acoperea decît pe jumătate, dar n-am avut timp să mă ocup de aşa ceva, fiindcă în faţa maşinii stăteau doi jandarmi în uniformă kaki.

Nu-i văzusem decît în ultima clipă şi aproape că eram să dau peste ei. Mă uit întotdeauna în jos cînd merg, de teamă să nu mă împiedic de vreun elefant, pe care nu l-aş fi observat. Pînă la vîrsta de optsprezece ani am purtat lentile cu mult mai proaste decît astea de acum, eram mai mult pe jos decît în picioare şi mi se spunea : „avionul sinucigaş". Unul din coşmarurile mele preferate, chiar şi azi, era un cărucior solid de copil, părăsit la intrarea într-un imobil. Odată a fost nevoie de trei persoane ca să mă descurce dintr-unul.

Ridicînd ochii şi văzînd — să-mi vină să leşin, nu altceva — pe cei doi poliţişti în faţa Thunderbird-ului, am vrut să fac stînga-mprejur şi s-o iau la goană. Dar maica superioară mi-a spus : „Fir-ai să fii, continuă-ţi drumul, priveşte în altă parte, treci, treci". În cele din urmă m-am oprit.

— E a dumneavoastră maşina ?

Am zis da. În sfîrşit, am încercat să spun, dar nici un sunet nu-mi ieşea pe gură. Erau înalţi amîndoi, iar cel mai tînăr purta, ca şi mine, ochelari negri. El era cel ce vorbea. Mi-a cerut actele maşinii. Am făcut ocolul Thunderbid-ului ca să le iau pe cele ce se găseau în buzunarul portierei. În timpul acesta, fără să vorbească, se apropiară de portbagaj. Maica superioară îmi spunea : „Pentru numele lui Dumnezeu, nu sta pe loc ca o buturugă, acum trebuie să fugi, ia-o la goană, du-te, fă ceva !" M-am dus spre ei, i-am întins celui mai tînăr punga de plastic cu actele maşinii. Le-a scos, a aruncat o privire pe legitimaţia cenuşie.

— Permisul de conducere, vă rog.

L-am scos din geantă şi i l-am dat. L-a privit şi apoi, din nou legitimaţia cenuşie.

— Ce-i aceea I.C.P. ?

— I.C.P. ?

Mi-a întins legitimaţia sub ochi, cu un gest obosit, puţin iritat. Pe rîndul cu însemnarea „nume şi prenume", am citit tot cum făcusem şi la Orly : Societatea I.C.P. Nu ştiam ce înseamnă acele iniţiale. Am înghiţit în gol şi am spus :

— Este o agenţie de publicitate.

— Dar cum se numeşte ?

Am răspuns ce mi-a trecut prin cap :

— International Caravaille Publicité.
— Cine e Caravaille ?
— Cel care a întemeiat agenția. Dar acum ea este a mea. În fine, sînt mandatară, înțelegeți ?
A ridicat din umeri și mi-a spus :
— Ceea ce înțeleg, mai ales, este că exact deasupra mașinii dumneavoastră se află o placă cu „staționarea interzisă". Sînteți de mult la Cassis ?
— Am sosit aseară.
— Data viitoare vă rog să fiți mai atentă. Strada este, oricum, prea îngustă și dacă toată lumea ar face ca dumneavoastră...
Etc., etc. Începusem să respir din nou. Mi-a dat înapoi actele, și-a scos chipiul ca să-și șteargă fruntea cu o batistă și mi-a spus, după ce i-a aruncat o privire camaradului său :
— Nu vă puteți permite orice, numai pentru că sînteți fată frumoasă și aveți o mașină lungă „atît". E drept, nu ?
În același timp se desfășura sub ochii mei tot ce putea să mi se întîmple mai îngrozitor : însoțitorul lui, mai în vîrstă, care asculta atent cu un mic zîmbet și nu scosese un cuvînt, se juca distrat, apăsînd cu degetul gros pe broasca portbagajului, pe butonul ei metalic. *Și broasca funcționa.* Noaptea trecută, venind de la Marsilia ca o somnambulă, nici nu mă gîndisem s-o încui, după ce o deschisesem pentru Philippe, și așa a rămas.
Priveam degetul omului în kaki apăsînd, ridicîndu-se, apăsînd-o mai tare. Am auzit clinchetul de deschidere și am pus repede mîna dreaptă pe capacul portbagajului. Prea repede, pentru că cel cu ochelari negri s-a oprit din vorbă, intrigat. A privit portbagajul, apoi s-a uitat la mine și, cu ochelari negri sau fără, a văzut foarte bine că-mi fugise sîngele din obraz. M-a întrebat :
— Nu vă e bine ?
Am făcut da din cap. Căutam cu disperare să spun ceva care să le îndepărteze atenția de la mașina pe care el începuse s-o privească din nou, dar nu găseam nimic. Celălalt se uita și el la mîna mea dreaptă, înțepenită pe capac. Am tras-o înapoi. După o tăcere interminabilă, cel mai tînăr a zis, în sfîrșit, depărtîndu-se :

— Să fiţi „cuminte". Pe viitor garaţi-vă într-un parking.

A salutat cu arătătorul la chipiu şi au plecat amîndoi pe trotuar, spre port, fără să se mai uite înapoi. Am căutat cu înfrigurare cheile maşinii în geantă şi am încuiat broasca portbagajului. Apoi a trebuit să aştept cîteva minute, aşezată la volan, cu privire încremenită, înainte de a putea porni. Tremuram toată, din cap pînă-n picioare. Sînt o trăsnită foarte sensibilă.

În camera mea de la hotelul Bella Vista, ventilatorul zumzăia într-o pulbere de soare, fără să producă nici cea mai slabă adiere. Am închis obloanele, m-am dezbrăcat, m-am întins pe patul nedesfăcut, cu telefonul lîngă mine.

Am cerut la centrală două numere : 2—20 Joigny şi locuinţa unui machetist al agenţiei, Bernard Thorr, care ţine mult la mine şi a însoţit patronul în mai multe rînduri la Geneva, pentru publicitatea Milkaby. El trebuia să ştie la ce hotel trăgea Caravaille de obicei. Am să telefonez Anitei că i-am reţinut maşina, am să-i spun că aveam nevoie de un martor care să mă scoată dintr-o încurcătură. Anita are să mă ajute.

Am primit aproape imediat mai întîi legătura cu barul-tutungerie de la Joigny. Am cerut să vorbesc cu proprietarul. La început nu-şi aducea aminte de mine. Taiorul alb, părul blond, ochelarii negri, o maşină americană, nimic nu se prindea de el. Şi-a adus aminte de şoferul de camion cînd i-am vorbit de consumaţia pe care voise el s-o plătească şi de zîmbetul lui. L-am întrebat :

— Îl cunoaşteţi ?

— Unul înalt, brun, cu o „Somua" ? Cred şi eu că-l cunosc. E Jean, Jean cu Somua. Trece pe aici în fiecare săptămînă.

— Jean cum ? Nu înţeleg.

— „Somua" este marca maşinii, a camionului. Nu-i cunosc numele. E din Marsilia. Noi îi spunem „Zîmbet-Gibbs".

Şi eu tot aşa îl numisem, ce nostim ! Am rîs. Eram mulţumită. Aveam în sfîrşit o urmă şi se părea că toate necazurile vor dispare ca prin minune.

— Spuneți că e marsiliez ? Nu știți dacă acum e la Marsilia ? Nu știți unde aș putea da de el ?

— Cred că-mi cereți prea mult. Știu că sîmbătă mergea la vale. Dar cum să dați de el, habar n-am. Dacă vreți ceva, am să-i comunic eu cînd o trece pe aici.

I-am spus că va fi prea tîrziu, că trebuia să-l găsesc de îndată. Mi-a răspuns : „Așa, bine“ și a urmat o tăcere destul de lungă, încît crezusem că a închis. Dar nu, deodată mi-a vorbit :

— Așteptați, am o idee. Stați o secundă, domnișoară. Auzeam acum la capătul firului un zgomot de discuție, de farfurii lovite între ele. Încercam să-mi aduc aminte sala pe care o văzusem cu două zile înainte. De-a lungul barului de lemn, fotografii de camioane accidentate, afișul tricolor pentru balul din 14 iulie. Îmi închipuiam șoferii la masă, urmele rotunde lăsate de paharele de vin pe mușamaua meselor. Mi s-a făcut deodată foarte foame și foarte sete. Din ajun nu înghițisem nimic altceva decît două cești de cafea. Un alt glas :

— Alo, cine-i la aparat ?

— Mă numesc Dany Longo. Îi spuneam domnului cu care vorbeam...

— Ce treabă aveți cu „zîmbet frumos“ ?

Era tot glasul unui meridional, cu o respirație șuierătoare, o voce de om nedormit, deranjat de la masă. Am luat totul de la început, spunînd mereu : scuzați, domnule, înțelegeți, domnule. El mi-a zis :

— „Zîmbet frumos“ mi-e coleg și de aceea aș vrea să știu cu cine vorbesc. Dacă v-a căzut cumva cu tronc, e în regulă, dar dacă e pentru altceva, în fine, mai știu eu ce, o poveste care pe urmă să-mi cadă în cap, n-aș vrea să fac o gafă. Înțelegeți ce vreau să spun ? Puneți-vă în locul meu.

Și uite așa, întruna. Credeam că am să fac o criză de nervi. Mi-am păstrat totuși glasul cel mai umil, atunci cînd am putut să spun și eu o vorbă. I-am zis că, într-adevăr, ghicise, voiam să-l revăd pe prietenul lui, pentru că îmi dăduse o întîlnire și nu m-am dus, iar acum, desigur, îmi pare rău — în sfîrșit, asta era, ghicise. S-a făcut deodată atît de mieros, că putea să înduioșeze și pietrele, iar dacă ne gîndim la prețul minutului de telefon, costul con-

vorbirii se apropia de cifra sumelor încasate de marii artiști.

— Bine, nu mai stăruiți. Dacă e o poveste sentimentală, nu mai am nimic de zis. Nu sînt eu omul să-l lipsesc pe un coleg de o partidă de zbenguială. Dar să-i spuneți neapărat lui „Zîmbet frumos" că v-am informat pentru că vă aflați în călduri, ca să nu creadă că sînt gură-spartă.

Să mori, nu altceva. Pînă la urmă, m-a informat că prietenul se numea Jean Le Gueven, că locuia într-un cartier din Marsilia botezat Sainte-Marthe, nu-i cunoștea exact adresa dar aș putea să i-o găsesc telefonîndu-i celui pentru care transportă, firma Garbaggio, Boulevard des Dames, Colbert 09—10. Aș fi pierdut prea mult timp ca să-mi însemn toate cu mîna mea dreaptă și l-am rugat să repete ca să nu uit. Înainte de a mă lăsa să închid, m-a mai ținut jumătate de veac :

— Spuneți-i că are de încărcat patru tone în strada Louvre, cînd va trece în sus. Mai spuneți-i că eu v-am informat, Sardeaua. Va înțelege. Patru tone de mesagerie în strada Louvre. Acum duceți-vă, noroc bun.

La centrala hotelului încă nu se obținuse Parisul. Am cerut Colbert 09—10 și un dejun în cameră. Mi s-a dat, fără întîrziere, firma Garbaggio.

— Le Gueven ? mi-a răspuns o voce de femeie. Biata de dumneavoastră dar a plecat ! Așteptați să mă uit, trebuia să încarce la rampă. Telefonați la Colbert 22—18, poate că mai e acolo. Dar știți ceva, el încarcă astă-seară legume la Pont-Saint-Esprit. M-ar mira să mai dați de el.

— Vreți să spuneți că se întoarce la Paris ? Cu camionul ?

— Dar altfel cum ? Să ia trenul ?

— Nu-și ia liber de 14 iulie ?

— Ascultați, doamnă, nu sînt eu aceea care să dau lecții cuiva care vorbește cu un accent atît de ascuțit, dar să știți că parizienii mănîncă și de 14 iulie !

Am cerut Colbert 22—18. În momentul cînd centrala îmi făcea legătura, cineva bătu la ușă. Înainte de a deschide, mi-am luat răgazul să aflu dacă-l puteam avea pe Jean Le Gueven la aparat. Mi s-a răspuns simplu : „vi-l dau" și mi l-a dat. Mă așteptasem să-l caute la o distanță de kilometri și am rămas mută la început.

— Da ? Alo ? striga el. Alo !

— Jean Le Gueven ?

— Eu.

— Sînt... ne-am întîlnit sîmbătă după-masă la Joigny — ştiţi, maşina albă, buchetul de violete ?

— Serios ? Asta-i bună !

— Da, vă aduceţi aminte ?

A rîs. Îi recunoşteam bine rîsul şi revedeam chiar foarte limpede în amintire chipul lui. Din nou bătăi în uşa mea. El mi-a spus :

— Ştiţi, buchetul s-a veştejit, va trebui să vă cumpăr altul. Dar unde vă aflaţi ?

— La Cassis. Nu e pentru buchet — sau, mai curînd, da. Eu — aşteptaţi un moment, vă rog. Puteţi aştepta o clipă ? Nu închideţi, nu-i aşa ?

A rîs din nou şi a spus nu. Am sărit din pat şi m-am dus la uşă. De afară mi s-a răspuns că mi se adusese dejunul. Era o voce de bărbat. Eram în chiloţi. A trebuit să alerg la baie, să mă înfăşor cu un prosop şi să mă întorc. N-am deschis decît pe jumătate, am luat tava, mulţumesc, mulţumesc foarte mult şi am închis la loc. Cînd am luat din nou telefonul, „Zîmbet-Gibbs“ era acolo. I-am spus :

— Iertaţi-mă. Sînt într-o cameră de hotel. Cineva a bătut la uşă. Mi s-a adus dejunul.

— Ce aveţi bun ?

— Ce am ? Oh ! (am privit). Un peşte prăjit. Cred că e un barbun.

— Asta-i tot ?

— Nu, un fel de tocană, salată, crevete — am telefonat la Joigny să vă caut.

— Ce norocos sînt ! De ce ? Din pricina violetelor ?

— Nu, nu tocmai.

— Nu ştiam cu ce să încep. Tăcerea se prelungea. Am întrebat :

— După ce ne-am despărţit în după-masa aceea, n-aţi făcut nimic împotriva mea ? Nu-i aşa ?

— Împotriva dumneavoastră ?

— Da, am avut neplăceri pe şosea. Am crezut că-i o păcăleală, în fine, că eraţi dumneavoastră la mijloc. Am crezut că-mi faceţi o farsă.

— Nu, nu eram eu. (Spunea asta foarte potolit, tonul era ceva mai puţin prietenos, mai puţin vesel.) Ce fel de neplăceri ?

— Nu le pot spune la telefon. Aş vrea să vă văd.

— Ca să-mi povestiţi necazurile ?

N-am ştiut ce să răspund. După cîteva secunde l-am auzit oftînd, apoi mi-a spus :

— Trebuie să se fi răcit barbunul.

— Nu-mi pasă.

— Ascultaţi, am terminat de încărcat, eram pe cale să semnez actele, trebuie să plec. Nu puteţi aştepta două sau trei zile cu ceea ce aveţi să-mi spuneţi ? Astă-seară trebuie să fiu neapărat la Pont-Saint-Esprit.

— Vă rog.

— În cît timp puteţi să mă întîlniţi la Marsilia ?

— Nu ştiu, jumătate de oră, trei sferturi de oră ?

— Bine, să încercăm. De aici mă duc la gara de autobuze, la Saint-Lazare. Întrebaţi pe un sergent, toată lumea ştie unde e. Am să vă aştept pînă la unu şi un sfert. După aceea, nu mai pot.

— Am să fiu acolo.

— Gara de autobuze de la Saint-Lazare. Rîndul trecut v-am spus oare că sînteţi frumoasă ?

— Nu, dar în sfîrşit, nu aşa.

— Sper că necazurile nu sînt prea serioase. Cum vă numiţi ?

— Longo. Dany Longo.

— Şi numele îl aveţi frumos.

După aceea, am făcut toate deodată. Am tras taiorul pe mine mîncînd foi de salată, aruncîndu-mă în pantofi, bînd un pahar de apă minerală. În clipa cînd să ies, sună telefonul. Era machetistul meu de la Paris. Îl uitasem de tot.

— Tu eşti, Bernard ? Dany e aici.

— Vezi că m-ai speriat grozav ! Dar unde eşti, pentru numele lui Dumnezeu ?

— În sud. Am să-ţi explic.

— De ce ai închis uşa deodată, acum cîteva nopţi ?

— Acum cîteva nopţi ?

— Sigur, alaltăieri noapte ! În fine, sîmbătă ! Trebuie să fi fost vreo trei dimineaţă !

Striga. I-am spus că n-am telefonat. M-am așezat din nou pe pat, cu geanta pe genunchi. Recăzusem în iad. Adineauri, pe cînd căutam urma lui „Zîmbet-Gibbs“, în timp ce-i vorbeam și chiar cînd îi spusesem de neplăceri, era ca și cum nimic n-ar mai fi existat cu adevărat din acest sfîrșit de săptămînă. Am uitat de cadavrul din mașină, de pușcă, de mesajul de la Orly, de toate. La urechea mea vorbea un glas liniștit, drăguț, cineva care voia să știe ce am la dejun, mă aflam într-o lume în care crima și teama nu puteau năvăli.

Și totuși, da. Chiar Bernard Thorr, pe care-l cunosc de ani de zile, care mi-e fără îndoială prieten de fiecare zi, știe cel mai bine ceea ce sînt și, deodată, s-a transformat și el într-un instrument al coșmarului. Nu-l mai înțelegeam deloc și nici el nu mă mai înțelegea pe mine. Ne-au trebuit cîteva minute bune de strigăte ca să ne înțelegem asupra a ceea ce voiam să ne spunem unul celuilalt. El, că i-am telefonat în noaptea de vineri spre sîmbătă, că vorbeam de departe sau cu un aparat prost, pentru că nici atunci nu înțelesese mare lucru din poveștile mele, că păream într-o stare alarmantă și că, deodată, am închis. Eu, cu un fel de furie, țipam că n-am telefonat nici noaptea, nici ziua, că n-am telefonat deloc. L-am întrebat :

— Ești sigur că era glasul meu ?

— Cum asta ? Sigur că erai tu ! Nu te auzeam bine, pentru că erau o groază de paraziți pe fir, dar nu puteai fi decît tu.

— N-am fost eu.

— Dar ce Dumnezeu, atunci erai beată ! Ce se întîmplă ? Unde ești ?

— Îți spun că n-am fost eu !

— Puținul pe care mi l-ai spus, numai tu puteai să-l știi, nu mă lua drept...

— Ți-am vorbit despre ce ?

— Despre Zürich. În fine, tu erai.

Am început să plîng. Tot astfel ca ieri seară, cînd m-am întors în cameră, lacrimile mi se scurgeau din ochi din propria lor voință, ca și cum n-ar fi fost ale mele.

El, Bernard Thorr, m-a ajutat acum patru ani, s-a interesat și mi-a împrumutat banii pentru operație și clinică.

Pe atunci nu era, totuși, decît un camarad, cineva la care nu mă mai gîndeam din clipa în care nu-l mai vedeam. El este singurul care știa de călătoria mea la Zürich. Am șovăit, am pierdut aproape patru luni povestindu-mi mie și celui pe care-l iubesc tot felul de istorii, din fanfaronadă, din prostie, știind foarte bine că nu voi avea curajul să duc acel copil pînă la capăt. În definitiv, a fost atît de monstruos, că mai rău nu se putea. Îmi închipui că și medicul care s-a ocupat de mine mă disprețuia.

— Dany ? Dany ! Mă auzi ?

I-am răspuns da.

— Plîngi ?

I-am spus da.

— Unde ești, Dany ?

— Am să-ți explic. Voiam să știu la ce hotel trage Caravaille cînd se duce la Geneva.

— Mi-ai cerut numărul lui de acasă și vineri noaptea. Nu l-ai prins încă ? Dar întîi spune-mi ce e ?

— Ți-am spus odată că nu eram eu ! Ești sigur că eram eu ?

— Dar, Dumnezeule, asta-i grozavă, tu trebuie să știi cel mai bine, nu ?

Primeam mereu același răspuns. Mereu. Trebuia să știu că aveam un bandaj la mînă în timp ce eu nu-l avusesem. Trebuia să știu că am dormit într-un hotel în care nu intrasem în viața mea. Trebuia să știu că am telefonat să cer numărul cuiva la care tocmai mă aflam. Toată lumea era sinceră, numai eu eram zărghită.

Și lacrimile astea blestemate curgeau fără încetare.

— Bernard, la ce hotel merge Caravaille ?

— La „Beau Rivage". Ascultă, Dany...

— Ai numărul de telefon de acolo ?

A lăsat aparatul cîteva secunde, ca să ia un carnet. Mi-a dat numărul. Am deschis geanta, l-am notat cu mîna dreaptă pe un colț de hîrtie.

— Te rog, Dany, de data asta nu mai închide.

— Trebuie să mă întîlnesc cu cineva care e obligat să plece. Trebuie să închid, Bernard.

— Dar ce dracu, ce s-a întîmplat în noaptea aceea ?

— Ce ți s-a spus la telefon ?

— Cine ? Tu ? Oh, fleacuri fără rost, nu mai știu. Mi-ai vorbit de o mînă rănită, de Villeneuve-lès-Avignon și apoi, stai puțin... spuneai: „E în covor, știi Bernard, e într-un covor, am spălat rușinea de la Zürich !“ Și-apoi, nimic, ai închis. Ah, da, mi-ai spus că ce-a fost la Zürich s-a întîmplat din cauza mea, că n-ar fi trebuit — mai știu și eu ? — tot aiureli de astea. Fără cap și fără coadă.

— Dacă am vorbit atîta, mi-ai recunoscut desigur vocea, nu ?

Strigam din nou. Puteam fi auzită de la celălalt capăt al culoarului. În umbra caldă a acelei camere, mi-am simțit corpul scăldat în sudoare și totuși mi-era frig.

— Dar ce ? Tu crezi că în momentul ăsta îți recunosc glasul ? mi-a răspuns Bernard, strigînd și el. Pari nebună de tot ! Povestește-mi cel puțin ceea ce...

— Unde ai să fii astă-seară ?

Mi-a răspuns că la el. I-am promis că am să-l chem. Din nou am închis în mijlocul unui „Nu închide“. Mi-am șters fața și ochii în baie. Nu voiam să mă gîndesc. Voiam să-l văd pe șoferul acela de camion. Aveam și mai multă nevoie ca adineauri să-l întîlnesc. Înțelesesem dintr-o dată, la telefon, că în această mașinație urzită atît de bine împotriva mea, exista cel puțin un punct slab. Nu mai era vorba de o voință din afara universului, de supranatural, de diavol. Diavolul, de cînd există, n-a făcut nici o greșeală.

Marea așternută sub soare. Dealul de la Gineste. De cîte ori n-am parcurs fîșia aceasta de asfalt printre colinele aride ? O cunosc dintotdeauna.

Conduceam repede. La fiecare viraj eram aruncată afară din curbă și-mi reluam cu disperare direcția, în timp ce durerea din mîna stîngă se întindea în tot corpul. La un moment dat, în linie dreaptă, am întîlnit o șosea care se înfunda într-un deșert de roci și de ierburi uscate, unde am încetinit. Un panou arăta direcția unei tabere militare, Carpianne. Maica superioară mi-a șoptit : „Ia-o pe aici, ai să găsești un loc unde să te descotorosești de grozăvia aia din portbagaj“. Am șovăit și pînă la urmă n-am făcut-o.

Îmi spuneam : da, toţi cei ce credeau că m-au recunoscut pe Naţionala 6 au văzut în zorii zilei o femeie în taior, cu ochelari negri, fără îndoială blondă ca mine, fără îndoială de o statură aproape ca a mea, dar pentru că nu există două persoane identice, nici imitaţia nu putea fi fără cusur. Ceea ce a atras atenţia oamenilor, pînă la a-i orbi cu privire la rest, a fost, desigur, maşina puternică, dar şi faptul că falsa Dany Longo avea un pansament la mîna stîngă. Aici e fisura. Pansamentul era un bun şiretlic pentru a crea iluzia, dar care nu fusese voit, prevăzut, deoarece a trebuit să fie pus la cale cu orice preţ, după aceea, în toaleta unei staţii de benzină. Nu mai era vorba deci ca acea femeie să-mi semene mie, ci eu trebuia să semăn cu ea. Iată de ce mi s-a zdrobit mîna.

Voi putea să mă adresez poliţiei, să povestesc tot, cu şansa de a fi crezută. Singură mărturia celor doi Caravaille, care ştiam bine că vor fi bănuiţi că vor să mă apere, nu i-ar fi convins pe poliţişti, dar aveam o alta pentru a o confirma. Ultima persoană care m-a privit cu oarecare atenţie înainte de staţia de benzină a fost Jean Le Gueven, la Joigny. Îşi va aduce desigur aminte că n-aveam nimic la mînă. Vor înţelege astfel că spun adevărul.

Mă gîndeam de asemenea : tu nu eşti singura urmărită de această maşinaţie, nici nu eşti tu, probabil, principala victimă. Au încercat să te imite, dar există un element de neînţeles, care te priveşte din întîmplare, numai pe tine : maşina Thunderbird. Ea aparţine familiei Caravaille. În fond, acesta este lucrul cel mai important : cadavrul a fost închis în maşina lui Caravaille.

Or, ia gîndeşte-te ! A fost nevoie să fie pusă în circulaţie pe şosea, în zorii acelei sîmbete, o maşină identică. Dacă n-ar fi fost aşa, garajistul cu accent basc n-ar fi putut să le confunde. Dacă n-ar fi purtat acelaşi număr, agentul motociclist de pe şoseaua spre Chalon ar fi observat. Sau atunci, nu exista decît o singură Thunderbird, care fusese scoasă din garajul lui Caravaille în timpul nopţii şi adusă dimineaţa înapoi. În orice caz, se

urmărea amestecarea lui Caravaille într-o treabă tare urîtă.

Dar atunci, de ce să mă imite pe mine mai curînd decît pe Anita, pe mine, cea din urmă persoană care ar fi putut pleca în sud cu această maşină ?

Înnebunitor.

Îmi spuneam : trebuie să fie şi o altă explicaţie. Trebuie să n-am încredere în nimeni. În primul rînd, în Caravaille însuşi. La urma urmei, ca să joace atît de bine rolul meu, pentru a şti cum mă îmbrac şi că sînt stîngace, precum şi identitatea mea completă şi multe alte amănunte, trebuie ca falsa Dany Longo să-mi fie foarte apropiată. Dar cui i-am mai vorbit oare de Zürich ?

Anita le ştie pe toate. Ea e puţin mai scundă decît mine, nu face chiar întocmai aceeaşi impresie, dar şi ea e blondă şi mă cunoaşte bine. Ea ar şti să imite unele din gesturile mele, sînt sigură, chiar şi mersul, care e foarte deosebit, deoarece cincisprezece sau douăzeci de ani de revoltă împotriva miopiei l-au denaturat de tot. Ea ar şti să imite şi felul meu de a vorbi, anumite ticuri de pronunţie pe care trebuie să le am şi, cu toate că e foarte greu să imiţi glasul cuiva, ea a putut, la telefon, la adăpostul zgomotelor de pe fir, să dea cel puţin iluzia de a fi o Dany Longo neobişnuită, în pragul crizei de nervi. În sfîrşit, ea îl cunoaşte pe Bernard Thorr, care fusese împreună cu noi şi la vechea agenţie, unde am lucrat, cunoştea legăturile mele cu el.

Pînă anul trecut, acesta nu fusese decît un bărbat binevoitor, care-mi făcuse un mare serviciu, cu care ieşeam din cînd în cînd la restaurant, să văd un film sau să schimbăm cîte o glumă în faţa unui pahar cu vin. Apoi, într-o seară, m-am săturat să tot fac pe Greta Garbo cînd mă conducea pînă la uşă, ca şi cum ceea ce nu-i acordam din persoana mea ar fi valorat mai mult decît faptul că se întorcea acasă la el umilit şi puţin trist. M-am urcat înapoi în maşina lui şi, de data asta, l-am condus eu pe el. Cred că mai sînt şi alte fete în viaţa lui, dar nu-mi vorbeşte niciodată de ele, tot astfel nici de băieţii pe care i-aş putea avea eu. E întotdeauna la fel de drăguţ, şi tot ce s-a schimbat în plimbările noastre e

că după cină şi un film, după o pălăvrăgeală din faţa unui pahar cu vin, continuăm uneori prietenia făcînd dragoste, ceea ce e foarte plăcut.

Intr-o după-amiază, la agenţie, pe cînd eram aplecată peste biroul lui, privindu-l cum corectează o machetă de anunţ, am pus mîna, fără să mă gîndesc, pe umărul lui. El a făcut un gest care i se potriveşte. Continuînd să lucreze şi-a pus mîna stîngă peste a mea, a lăsat-o acolo, blîndă şi amicală, ca şi cum o porţiune din noi s-ar fi aflat în altă parte, departe. Deodată l-am dorit într-atît, încît am crezut că trecutul este uitat şi că-l iubesc de-a binelea.

Îmi amintesc că i-am povestit toate astea Anitei, precum şi alte fleacuri, acum cîteva luni, într-o sîmbătă dinaintea Crăciunului. Am întîlnit-o cu o oră mai înainte la raionul de jucării al Galeriilor Lafayette. Eram aşezate la o masă cu cîte o cafea cu lapte, într-o cafenea aproape de Operă. Ea a rîs şi m-a luat peste picior: „Bietul meu purice, eu am trecut înaintea ta prin patul lui Bernard. Ştii că îmi dai o idee ? Trebuie să-i telefonez într-una din zile". M-am simţit prost, dar am rîs şi eu. Ea a adăugat : „Am putea face o partidă în trei, pentru că una în patru nu te atrage". Vedeam în ochii ei, dincolo de rîset, că-şi face rău dinadins, că pentru ea trecutul nu se va şterge în nici un caz, că-mi va purta întotdeauna aceeaşi pică. Apoi, ridicînd un cot ca pentru a se apăra, pe tonul acela fandosit care m-a dezgustat întotdeauna, a spus : „Ai să mă baţi ?" Mi-am luat geanta, pachetele cu cumpărături şi m-am ridicat. Ea m-a apucat de braţ şi mi-a spus cu un obraz descompus, livid sub machiaj : „Te rog, Dany, nu mă părăsi aşa, în faţa oamenilor. Ştii bine că am glumit, nu ?" Am aşteptat-o. Afară, pe trotuar, fără a-şi pierde zîmbetul distins din arondismentul al XVI-lea, mi-a spus cu un glas răutăcios, foarte lămurit : „Scîrba dracului de avortatoate, tot ce ştii e să laşi lumea baltă, nu-i aşa ? Singurul lucru pe care-l faci e să-ţi iei picioarele la spinare, nu ?" I-am întors spatele şi am plecat. Numai ajunsă în metro, cînd era prea tîrziu, m-am gîndit că-i dădusem încă o dată prilejul să aibă dreptate.

Seara, mi-a telefonat. Cred că era beată și Dumnezeu știe unde. Mi-a spus : „Dany, Dany, draga mea, povestea aceea a rămas atît de departe, știu că n-a fost din vina ta, să nu ne mai certăm, să nu crezi că nu-mi mai ești prietenă“ și alte lucruri de soiul ăsta. Desigur, camera mea a fost inundată de lacrimi, îmi era greață de mine ca de o bomboană fondantă. Mi-a promis că ne vom vedea foarte curînd, că vom încheia o pace fără urmă de resentiment, că-mi va cumpăra de Crăciun o sticlă mare cu parfumul nostru preferat — folosim același parfum, pentru că la douăzeci de ani am început să mă dau cu al ei — și apoi vom merge să-l ascultăm pe Bécaud la Olympia, vom cina după spectacol la restaurantul japonez din Montparnasse, vom face o pace de neuitat — încît 8 mai [1], pe lîngă ea, sau vagonul de la Rethondes [2] vor părea o nimica toată.

Dar cel mai nimica toată am fost eu, pentru că în următoarele două săptămîni, în afara serii de Crăciun, cînd știam că n-o va putea părăsi pe fetiță, m-am întors acasă în goană și n-am mai vrut să ies, de frică să nu scap telefonul ei. N-am mai întîlnit-o decît acum, vineri 10 iulie, cînd soțul ei m-a dus să lucrez în casa lor.

Dar, ia să vedem, de ce m-a dus la ei ? Ca să mă taie de restul lumii o noapte întreagă și să poată spune după aceea că nu eram la Auteuil, ci pe Naționala 6, asta-i. Totul venea să-mi confirme bănuielile. Am rămas singură de la nouă seara pînă la două dimineața, au avut deci tot timpul, atît unul cît și celălalt, să acționeze în voie. Anita nu-mi iertase nimic, nu uitase nimic, ci dimpotrivă. Îmi plătea cu vîrf și îndesat cele întîmplate într-o anumită dimineață de mai făcînd...

Înnebunitor.

Făcînd ce ? Asasinînd pe un cetățean pe care apoi să mi-l arunce mie în spinare ? Mărturisind soțului ei, ca s-o ajute să se răzbune, că de mult, cînd aveam douăzeci de ani, rămăsese o noapte în camera mea, ca să servească drept jalnică jucărie la doi prieteni de petrecere cherche-

---

[1] Ziua victoriei împotriva fascismului : 8 mai 1945 (n. tr.).

[2] Unde s-a semnat armistițiul cu Germania, în primul război mondial (n. tr.).

liţi, în timp ce eu, care n-aveam destulă putere asupra ei ca s-o împiedic, am fugit cît am văzut cu ochii ?

Şi iată că acum luam totul de la capăt : lacrimile mi-au umplut ochii, dintr-o dată, de nestăpînit, şi nu mai vedeam şoseaua. Îmi spuneam : pot să plîng acum întruna, oricît, dar a fost din vina mea, e adevărat, am lăsat-o cu ei, ameţită de alcool şi de sfidare — da, ştiu că sfidarea mi-era adresată mie — aş fi putut s-o scot de acolo cu forţa, să-i potolesc pe cei doi smintiţi, să chem vecinii, orice, dar tot ce am făcut a fost să fug, avînd pe deasupra şi convingerea că m-am purtat ca o fată cinstită, că sînt un înger pur şi luminos, într-o lume de porci. Dany Longo, vedeta tînguielilor şi a conştiinţei curate, o iudă roasă de frică. Şi totuşi, eram oare răspunzătoare pentru ea, numai pentru că îi eram prietenă ? Ei, da, merit să fiu pedepsită, pedepsită la nesfîrşit...

„Opreşte, mi-a spus maica superioară, opreşte !"

Am oprit dincolo de marginea şoselei, la intrarea în Marsilia. Am aşteptat să-mi treacă ; la tabloul de bord era mai mult de unu şi jumătate. Jean Le Gueven nu mă mai aştepta şi va trebui, ca să ajung la gara de autobuze, să străbat din nou tot oraşul.

Cum să-ţi închipui că Anita a putut să asasineze pe cineva ? Cum să ţi-o imaginezi pe şosea, jucînd această sinistră comedie ? Se vede că mi-am pierdut minţile de tot.

Chiar gîndindu-mă — atît cît poate face un copil întîrziat ca mine — nimic nu stătea în picioare. Cum să admiţi că cei doi Caravaille, avînd un cadavru de ascuns, l-au aşezat, ca să se dezvinovăţească, tocmai în portbagajul *propriei lor maşini* ? Dealtfel, femeia care jucase rolul meu trebuie să fi fost cu adevărat rănită la mîna stîngă; deoarece a fost nevoie să fiu şi eu rănită ca să-i semăn. Iar Anita nu era rănită. Cum să admiţi, mai cu seamă — am să mă împiedic tot timpul de asta — că a putut să aleagă tocmai seara de vineri şi locul precis unde să joace rolul meu, în timp ce nici eu singură nu ştiam că voi fi acolo a doua zi ?

Puteam tot atît de bine să arunc vina asupra lui Bernard Thorr, sau asupra altui iubit pe care l-am avut, întors acum să trăiască în ţara lui — de cealaltă parte a

planetei — sau, de ce nu ? — chiar asupra aceluia pe care-l iubesc acum. Pe oricare din aceşti trei domni ai Dany-ei Longo. Sau chiar pe Philippe, care era al patrulea, deşi rău intenţionat. Sau pe vecina de palier (vrea să se extindă şi mă elimină), sau pe o redactoare a agenţiei (este ceva mai puţin mioapă decît mine, dar ţine desigur să fie singura), sau pe toţi aceştia împreună (erau sătui de Dany Longo şi atunci au făcut o asociaţie).

De ce nu, la urma urmei ?

Rămînea încă o singură soluţie, singura care rezista pînă la capăt, dar pe aceea, nici o primejdie, nici nu îndrăzneam să o iau în consideraţie. Mi-a trebuit încă o după-amiază şi o seară întreagă ca să mă conving că eram prinsă în cleştele ei.

Aveam o întîrziere de patruzeci de minute cînd am ajuns la gara de autobuze, după ce am întrebat care e drumul pe toţi trecătorii pe care eram gata să-i strivesc la locurile de trecere. Marsiliezii sînt oameni foarte cumsecade. Mai întîi că nu te înjură mai mult ca alţii dacă vrei să treci peste trupurile lor, dar în plus îşi dau osteneala să se uite la numărul de înmatriculare şi, dacă văd că e un 75 (Paris), îşi spun că, desigur, nu trebuie să fie prea pretenţioşi şi îţi fac semn cu arătătorul la tîmplă, aşa, dar fără răutate sau duşmănie, numai ca să facă ceea ce cred ei că trebuie, iar dacă în clipa aceea le spui: „M-am rătăcit, nu înţeleg nimic din porcăria voastră de oraş, sînt stopuri peste tot care mă pîndesc cu duşmănie, iar eu caut gara rutieră de la Saint-Lazare, dacă aşa ceva există". atunci te compătimesc, dau vina pe Sfînta Fecioară pentru necazurile tale şi se adună o duzină întreagă să te informeze. Luaţi-o la dreapta şi apoi la stînga şi cînd o să ajungeţi într-o piaţă cu un arc de triumf, atenţie la troleibuz, sînt nişte ucigaşi, sora soţiei vărului meu s-a lipit de unul şi acum e ea lipită sub piatra mormîntului de familie şi aflîndu-se în cimitirul de la Canet, e prea departe ca să i se aducă flori.

Zîmbetul Gibbs, împotriva oricărei aşteptări, nu plecase. Stătea în picioare, departe de pompele de motorină, sprijinit de spatele unui camion care probabil că era al lui, adăpostindu-se după o pată de umbră, vorbind cu

cineva ghemuit lîngă o roată. Purta o cămașă albastră, decolorată, deschisă la piept, un pantalon care și el trebuie să fi fost albastru și o șapcă roșie în pătrate, cu calota înaltă, cu un cozoroc neînchipuit de lung, „foarte modern“.

Gara rutieră părea o stație de benzină, ca și celelalte, poate ceva mai încăpătoare, ticsită de camioane. Am cotit în unghi drept, m-am oprit scurt la soare, lîngă Zîmbetul Gibbs. Mi s-a adresat liniștit, fără bună ziua, fără nimic:

— Știți ce-o să facem ? Micul Paul va pleca înainte cu camionul și noi doi o să-l ajungem din urmă pe șosea. Astfel mă veți lăsa să conduc puțin tocătoarea dumneavoastră de kilometri. Și acum, fără nici o glumă, sîntem în întîrziere.

Micul Paul era cel ce verifica presiunea cauciucurilor, colegul lui de cabină. Cînd a înălțat capul să mă întrebe de sănătate, l-am recunoscut numaidecît. Fusesem împreună la Joigny.

Am coborît din mașină. Am avut o mică șovăire din cauza cadavrului din portbagaj, de care nu voiam să mă depărtez și a cărui duhoare mi se părea că o simt acum cînd mă oprisem ; șovăiala mea, cu toate că foarte scurtă, a fost de-ajuns să-l facă pe Jean cu Somua să-și piardă zîmbetul. M-am apropiat, am rămas nemișcată în fața lui cîteva secunde și atunci el a întins mîna dreaptă, mi-a mîngîiat obrazul și mi-a spus :

— E adevărat că trebuie să fie mare beleaua pe care o aveți. Ați avut timp să mîncați ceva ?

I-am răspuns făcînd nu din cap. Mîna i s-a mutat pe părul meu, era mult mai înalt decît mine, cu nasul puțin ciudat, cum e cel al boxerilor, ochi întunecați și atenți, ghiceam că era un om altfel de cum eram eu — puternic, potolit, într-un acord acceptabil cu viața — și numai după atingerea mîinii și după zîmbetul recăpătat, ghiceai că era bun — nu e vorba potrivită, dar altfel nu știu să spun — un om, ce mai atîta vorbă. Cu o șapcă de-o formă de necrezut, cu carouri roșii.

I-a spus micului Paul — mîna i-a coborît pe umăr — e-n regulă, pe curînd și dacă la nu știu ce pod nu l-am ajuns, atunci să ne aștepte. Mi-a înconjurat umerii cu brațul ca și cum i-aș fi fost prietenă de o veșnicie, am

trecut strada şi am intrat într-o cafenea, unde mai mulţi şoferi de camion îşi terminau dejunul.

Cei mai mulţi îl cunoşteau pe Zîmbetul Gibbs, a strîns mai multe mîini, s-a oprit să răspundă unuia şi altuia, care îi vorbeau de încărcătură, de preţul pe tonă, de supraîncărcare, tot lucruri pe care nu le înţelegeam. Mă mai ţinea încă cu braţul pe după umeri şi vedeam în ochii celor cu care vorbea, atunci cînd mă priveau — eu dădeam afirmativ din cap, cu aerul cuiva care pricepe perfect toate aceste probleme — că se înţelege de la sine că eram a lui. Şi cred că, într-un fel oarecare, nu-mi displăcea. Sînt o zănatecă pro-sclavagistă : îmi închipui că lucrul cel mai plăcut de pe lume e să aparţii cuiva.

Ne-am aşezat aproape de o fereastră care dădea spre stradă, unul în faţa celuilalt, iar eu puteam să văd o parte din Thunderbird în spatele camionului său şi să supraveghez ca nimeni să nu se apropie de portbagaj. Acum nici nu-mi mai păsa. Mă simţeam bine, doream atît de mult să mă simt bine şi să nu-mi mai pese de nimic, şi totul să nu fi fost decît un vis. I-am spus ceva despre şapcă — ceva despre schioarele franceze pe care le-am văzut la televiziune purtînd asemenea caschete. A rîs, şi-a scos şapca şi mi-a pus-o mie pe cap. Am privit în geamul ferestrei cum îmi vine. Am lăsat-o aşa cum a aşezat-o el, puţin pe spate, pentru că cel puţin de data asta mă găseam nostimă.

În jurul nostru toată lumea părea că mănîncă aceeaşi mîncare, droburi din carne de viţel, pe care Zîmbetul Gibbs le numea „ciocîrlii fără cap". M-a întrebat dacă îmi place mîncarea, s-a întors spre femeia grasă, îmbrăcată în negru, de la tejghea, şi a ridicat arătătorul ca să comande o porţie. Nimeni nu va şti vreodată cum prindeam viaţă în momentele acelea şi cum totul se limpezea. Şi apoi, deodată, întrebarea :

— Ce aveţi la mînă ?

Am vrut să vorbesc eu înainte ca el să mă fi întrebat. Am vrut să-l întrerup, dar acum era prea tîrziu. Adăugă apoi, sincer :

— Aveaţi ceva în ziua aceea ?

— Tocmai ; m-aţi văzut. Aveam bandajul ? Vă întreb. Este tocmai ceea ce voiam să aflu.

Tonul meu plîngăreţ şi, fără îndoială, tensiunea pe care o citea pe faţa mea l-au derutat. Cred că s-a străduit cît a putut ca să înţeleagă ceea ce am vrut să-i spun, s-a uitat lung la pansamentul meu murdar de pe masă şi a răspuns, aşa cum, în definitiv, era şi de aşteptat :

— Ce să spun ? Cred că dumneata trebuie să ştii mai bine.

Ceilalţi clienţi au plecat unul după altul, Zîmbetul Gibbs a cerut un sfert de vin roze pentru mine şi o cafea pentru el. Din cînd în cînd îmi spunea : „Dar mănîncă puţin că se răceşte". I-am povestit tot de-a fir a păr. I-am spus că sînt funcţionară într-o agenţie de publicitate, că patronul m-a luat să lucrez la el acasă, că a doua zi mi-a încredinţat maşina şi că, dintr-o trăsnaie de-a mea, am ţinut maşina patru zile. I-am povestit toate întîlnirile de pe drum : perechea de la restaurantul de pe autostradă, vînzătoarele de la Fontainebleau, el la Joigny, bătrîna care susţinea că mi-am lăsat mantoul la ea, garajistul şi cei doi prieteni ai lui de la staţia unde mi s-a zdrobit mîna, motociclistul de pe şosea, patronii de la hotelul „Renaşterea". I-am povestit totul, în amănunt, întocmai cum s-a întîmplat. Nu i-am vorbit însă de cadavrul din portbagaj, nici de Philippe Filanteris (deoarece nu era folositor şi mă stînjenea). Mi-am oprit povestirea la Chalon-sur-Saône.

— Şi pe urmă ?

— Pe urmă nimic. M-am dus la Cassis şi am luat o cameră la hotel.

— Mănîncă puţin.

— Nu-mi mai e foame.

S-a oprit şi m-a privit îndelung. Îmi suceam furculiţa prin farfurie şi nu duceam nimic la gură. Şi-a aprins o ţigară — a treia sau a patra de cînd îi vorbeam. Nu mai era mult pînă la trei, nu s-a uitat nici o singură dată la ceas. E un băiat subţire, Zîmbetul Gibbs.

Mi-a spus ceva mai înainte, nu ştiu despre ce venise vorba, că nu era înzestrat pentru gîndire, că dacă ştia să scrie şi să citească era şi asta o mare ispravă, că n-a terminat învăţămîntul primar — tot lucruri de soiul ăsta. Dar pe urmă am văzut că nu trebuia nimic exagerat : cînd a

deschis din nou gura, descoperise singur foarte bine ceea ce fusese denaturat din povestea mea.

— Un lucru nu înțeleg. Acum s-a terminat totul ? Ești liniștită ? Atunci de ce atîta îngrijorare ?

— Aș vrea să știi, asta-i tot.

— Dar de ce ? S-ar putea ca într-adevăr cineva să-și fi bătut joc de dumneata — eu în nici un caz — dar de ce atîta osteneală, de ce să scormonești cerul și...

— Dar nu mă ostenesc deloc.

— Nu spune asta. Ai telefonat la Joigny și ai venit pînă aici numai pentru ochii mei frumoși ? Eu aș vrea să fie așa. (După un timp :) spune-mi mai bine ce încurcătură ai, haide.

Am ridicat din umeri și n-am spus nimic. Văzînd că nu mănînc, m-a amenințat că, dacă continui astfel, într-o zi am să zgîrii baia cu oasele și mi-a comandat o cafea. N-am mai vorbit deloc pînă ce femeia în negru ne-a adus-o. Atunci i-a spus ei :

— Ascultă, Yvonne, încearcă să obții la repezeală 2.20 la Joigny. Și după aceea îmi dai socoteala, că altfel prindem rădăcini aici și micul Paul a plecat înainte.

Ea a răspuns : oh, ce păcat, apoi încă un lucru de neînțeles cu privire la o plimbare la aer curat și s-a îndreptat spre telefon. L-am întrebat pe Zîmbetul Gibbs de ce a chemat Joigny-ul.

— Mi-a venit o idee. Garajistul dumitale, polițistul-motociclist, sînt numai vorbe, vînt. Chiar și fișa aceea de la hotel, la Chalon, e tot nimic, pentru că n-a fost scrisă de mîna dumitale. Puteau să-ți povestească orice. Dar mantoul uitat în ajun la bătrînă, la Deux-Soirs-lès-Avallon e ceva pipăibil, există. Cu asta trebuia început. O să știm noi îndată dacă e al dumitale. Și dacă e al dumitale, atunci am să-ți spun că ești cineva care vorbește vrute și nevrute.

Mi-a luat piuitul. Vorbea repede, limpede, îl simțeam puțin iritat. Fără îndoială că era dezamăgit de faptul că-i ascundeam ceva. L-am întrebat atunci pe un ton tînguitor, care merita să fie auzit :

— Vrei să spui că-ți închipui — nu, e de necrezut — că ar fi posibil ca femeia aceea de pe șosea să fiu într-adevăr eu ? Crezi că te mint ?

— N-am spus că minți ; sînt sigur că nu.

— Atunci crezi că sînt nebună.

— Nici asta n-am spus. Dar am doi ochi și te observ. Ce vîrstă ai ? Douăzeci și patru, douăzeci și cinci ?

— Douăzeci și șase.

— La douăzeci și șase de ani nu bați cîmpii. Bei mult ? Nu, nici nu te-ai atins de roze. Atunci ce ? În ziua cînd te-am văzut, nu trebuia să fi fost mare filozof ca să observ că aveai necazuri. Probabil că acum stai și mai rău, asta-i tot.

Nu voiam să plîng, nu voiam. Închideam ochii, nu-l mai vedeam, îmi strîngeam pleoapele cît puteam de tare, tare de tot. Plîngeam totuși. El mi-a spus cu un glas plin de îngrijorare, aplecîndu-se peste masă :

— Vezi, nu te mai țin nervii. Ce se întîmplă ? Dacă te întreb, știi bine că n-o fac ca să te las baltă. Vreau să te ajut. Spune-mi ce se întîmplă.

— Nu sînt eu femeia aceea. Eu eram la Paris. Nu eram eu.

Am redeschis ochii. L-am văzut printre lacrimi cum mă privea, necăjit, atent și apoi, fie ce-o fi, trebuia s-o spună, n-aveam decît s-o iau cum voiam.

— Ești foarte drăgălașă, foarte frumoasă, îmi placi mult, dar nu există trei soluții. Numai două : ori era într-adevăr altcineva, ori dumneata. Nu înțeleg cum ar fi fost posibil, dar dacă te străduiești atît ca să fii sigură că era altcineva, înseamnă că nici nu ești atît de convinsă, în fond, că nu erai dumneata.

Fără să mai stau pe gînduri, i-am tras una pe obraz cu mîna stîngă. Noroc că și-a ferit capul și nu l-am ajuns. Am continuat să plîng cu hohote puternice, cu capul în mîini, sprijinită pe masă. Sînt o zărghită foarte pătimașă.

La telefon a venit patronul barului din Joigny. Jean s-a prezentat și a întrebat dacă Sardeaua a plecat. Sardeaua plecase. A mai întrebat dacă erau acolo alți șoferi de camioane care veneau de la Marsilia. Nu mai era nimeni. Atunci a spus :

— Ascultă, Théo, vrei să cauți în anuarul tău numărul unei cîrciumi din Deux-Soirs-lès-Avallon și să mi-l dai ?

(și către mine, care țineam un ascultător la ureche :) cum îi cheamă ?

— Cei de la stația de benzină au vorbit de o familie Pacaud. Cred Pacaud.

Patronul din Joigny a găsit numărul, Zîmbetul Gibbs i-a spus că e om cumsecade, salutare, și a chemat numaidecît Deux-Soirs-lès-Avallon. A trebuit să așteptăm legătura douăzeci de minute, bînd încă o cafea, în deplină tăcere.

La aparat era o femeie tînără. Zîmbetul Gibbs a întrebat-o dacă mai avea mantoul care fusese uitat la ea.

— Mantoul doamnei blonde cu un bandaj la mînă ? Sigur că-l am. Cine sînteți dumneavoastră ?

— Un prieten al acelei doamne, care se află lîngă mine.

— A mai trecut o dată sîmbătă seara pe aici și i-a spus soacrei mele că mantoul nu e al ei. Ar trebui să se lămurească.

— Ei, acum nu vă mai enervați. Spuneți-mi, mai curînd, cum arată.

— E alb, dintr-o stofă mătăsoasă. E un mantou de vară. Așteptați o clipă. S-a dus să-l caute. Zîmbetul Gibbs și-a petrecut din nou brațul în jurul umerilor mei. În spatele lui, prin fereastra restaurantului, vedeam Thunderbird-ul nemișcat în bătaia soarelui. Adineauri am fost la toaletă să-mi stropesc obrazul cu apă, să mă piaptăn și să-mi refac puțin machiajul. Îi dădusem lui Gibbs înapoi cascheta în carouri, care acum se afla în fața noastră pe tejghea. Femeia cea grasă în negru cotrobăia în sus și în jos prin sala goală, ștergînd mesele și ascultînd pe furiș tot ceea ce vorbeam noi.

— Alo, e alb și e căptușit cu un material cu flori mari, a spus femeia de la celălalt capăt al firului. Are un mic guler ofițeresc. Înăuntru e o etichetă a firmei Franck Fils, strada Passy.

I-am arătat lui Gibbs, cu o mișcare plictisită a capului, că mantoul ar putea fi într-adevăr al meu. Mi-a strîns un umăr ca să-mi dea curaj. Apoi a mai întrebat :

— În buzunare e ceva ?

— Domnule, nu mi-am îngăduit să mă uit.

— Ei bine, uitați-vă acum.

O tăcere. Femeia aceea nevăzută mi se părea foarte aproape, îi auzeam respiraţia şi foşnetul unei hîrtii.

— E un bilet de avion Air-France. În sfîrşit, ceea ce a mai rămas din el. E ca o copertă de carnet, înţelegeţi, iar foile din interior au fost smulse. Numele scris pe el este Longo, Domnişoara Longo.

— Un bilet de la Paris ?

— Paris-Orly, pentru Marsilia-Marignane.

— Are o dată ?

— 10 iulie, la douăzeci şi treizeci de minute.

— Sînteţi sigură ?

— Doar ştiu să citesc !

— Asta-i tot ?

— Nu, mai sînt şi alte hîrtii, bani şi un lucru de copil, o jucărie. E un mic elefant roz. Apeşi dedesubt şi se mişcă pe sfori. Un mic elefant, da.

Mă lăsasem cu toată greutatea pe tejghea, iar Zîmbetul Gibbs mă susţinea cît putea. În acelaşi timp îi făceam semne cu mîna pansată să continue, că trebuia să continue şi că mă simţeam bine. Aşa că a întrebat :

— Celelalte hîrtii ce sînt ?

— Dar ce, nu-i de-ajuns ca să-şi recunoască mantoul ? La urma urmei, ce vreţi ?

— Îmi răspundeţi, da ?

— Celelalte hîrtii sînt de toate felurile, nu ştiu. E o factură a unui garaj.

— Ce garaj ?

— Vincent Cotti, bulevardul Raspail, la Avignon, 723 de franci. E datată tot din 10 iulie. Maşina reparată este de o marcă americană pe care nu ştiu s-o citesc, numărul maşinii e 3210RX75.

Zîmbetul Gibbs şi-a întors mai întîi privirea spre fereastră, ca să se uite la numărul Thunderbird-ului, dar de unde eram noi, nu putea fi văzut şi m-a întrebat din ochi. Am făcut semn că acesta era şi am pus ascultătorul la loc. Nu voiam să mai ascult.. Am reuşit să ajung pînă la un scaun şi să mă aşez. Ceea ce s-a mai întîmplat după aceea e destul de tulbure în memoria mea.

Mă simţeam ca golită pe dinăuntru. Zîmbetul Gibbs a mai vorbit timp de cîteva minute la telefon. Dar nu cu femeia, ci cu un automobilist, un german cred, care trăgea acolo un păhărel împreună cu familia, în cursul unei opriri. Zîmbetul Gibbs se chinuia să se facă înţeles.

Mai tîrziu a venit în faţa mea şi mi-a cuprins obrazul între mîini. Treceam numai printr-un moment de absenţă. Am încercat să-i zîmbesc. Vedeam că acum era mai convins. Mi se părea că îl cunosc de foarte multă vreme. Şi pe grăsana aceea în negru, din spatele lui, care nu scotea nici o vorbă. Băiatul mi-a spus :

— Mă gîndesc la un lucru. Cineva a putut intra la dumneata, în timp ce nu erai acolo, şi ţi-a furat mantoul. Era acolo ?

Am clătinat din cap. Nu mai ştiam. Zîmbetul Gibbs spunea că nu era înzestrat pentru gîndire, dar eu ar trebui să încetez să-mi mai povestesc năzbîtii. Pe uşa mea din strada Grenelle se aflau două broaşte, iar uşa era foarte solidă. Nu se putea pătrunde la mine fără s-o fărîmi cu toporul şi să trezeşti toţi vecinii. Ideea era valabilă pentru mantou, dar şi pentru telegrama către Maurice Kaub. Trebuia să încetez să mai ocolesc adevărul.

Ce oră să fi fost ? Ce oră era acum ? Mă plimb dintr-o odaie în alta, în casa aceea în care, de fapt, începuse totul, umblu, mă învîrtesc în jurul camerelor. Din cînd în cînd dau deoparte perdeaua unei ferestre şi mă uit la punctele luminoase din noapte. La un moment dat, am încercat chiar să le număr. Altădată — cea mai mare parte din timp — rămîneam întinsă pe o canapea de piele, cu puşca în braţe, lipită de mine, la lumina unei lămpi ce ardea în vestibul.

Maica superioară nu-mi mai spunea nimic. Nici eu nu-mi mai spun nimic. Îmi repet numai cîntecul acela de pe vremea cînd eram mică : păr deschis, ochi întunecaţi, suflet negru, rece-i ţeava puştii mele. Mereu, mereu.

Dacă vine cineva să mă aresteze, am să-l ochesc liniştită din semi-întuneric, am să ţintesc la cap, oricine ar fi. Doar o flacără, totul e limpede.

Voi încerca să-l omor dintr-o lovitură, ca să economisesc gloanţele. Ultimul va fi pentru mine. Voi fi re-

găsită eliberată, cu ochii goi, deschiși asupra vieţii mele adevărate, în taiorul alb pătat cu roşu, plăcută, curată şi frumoasă cum aş fi vrut să fiu întotdeauna. Îmi voi fi acordat un răgaz de sfîrşit de săptămînă ca să fiu altcineva şi asta-i tot ; nu izbutisem, pentru că nu izbuteam niciodată nimic. Niciodată nu-ţi atingi ţelul.

Am înaintat foarte repede pe-un drum pe care el îl ştia pe dinafară. Era neliniştit şi, desigur, destul de încurcat de acea convorbire telefonică cu Deux-Soirs-lès-Avallon, dar ghiceam în acelaşi timp la el şi plăcerea de a conduce o maşină nouă, o bucurie simplă, copilărească, iritantă. Îşi pusese din nou pe cap şapca roşie în carouri. Conducea aproape tot timpul cu toată viteza, cu reflexe bune şi hotărîrea precisă a unui profesionist.

În timpul unei treceri printr-un oraş — cred că Salon — a profitat de faptul că a trebuit să încetinească pentru a-şi scoate o ţigară din buzunarul cămăşii. Mi-a vorbit cîte ceva. Nu despre pardesiu, nici despre aventura mea, ci de el, de copilărie, de ocupaţia lui. Fără îndoială că o făcea ca să mă ajute să uit un timp ceea ce mi se întîmplă. Am aflat că e născut din părinţi necunoscuţi, că a fost primit la Asistenţa Publică, iar apoi, pe la zece ani, luat să fie crescut de o ţărancă din împrejurimile Nisei, pe care o numea „mamă". Părea să aibă pentru ea o adevărată veneraţie.

— Avea o fermă mai sus de Puget-Théniers. Cunoşti cumva locurile ? Mă simţeam tare bine acolo. La moartea soţului, aveam optsprezece ani, ea a vîndut totul şi astfel mi-am început eu viaţa. Mai întîi am avut un Renault vechi, cu care căram apă minerală la Vals. Ca să cîştigi un ban trebuia să faci drumuri cu nemiluita şi tot nu ieşeam la socoteală, dar ştii, am eu aerul cam fluşturatec, dar cînd e vorba să muncesc din răsputeri, nu mă dau înapoi. Acum am camionul Somua şi un altul Berliet, care lucrează în Germania, condus de un prieten de la Asistenţă, unul care îmi e ca un frate ; şi-ar lăsa tăiate mîinile una cîte una pentru mine şi tot n-ai putea să scoţi de la el o vorbă împotriva mea. Se numeşte Baptistin Laventure. Şi el vrea să fie cineva. Nu ţi-am spus ? Am

hotărît să devenim amîndoi miliardari. El crede că așa am duce-o mai bine.

Mergea din nou cu o sută șaizeci la oră. Tăcea. Mai tîrziu l-am întrebat :

— Jean Le Gueven e un nume breton ?

— Aş, de unde, sînt născut în Aveyron. Am fost găsit, ca în *Cele două orfeline*, pe treptele unei biserici. E un nume care mi-a fost dat. A fost luat dintr-un ziar oarecare.

— Dar pe mama dumitale adevărată n-ai regăsit-o niciodată ?

— Nu. Nici n-am căutat-o. Și, la urma urmei, cum să afli cine te-a făcut şi pe urmă te-a părăsit ? Toate-s niște povești.

— Și acum nu-i porți pică ?

— Cui ? Ei ? Ca să ajungă să-și părăsească copilul, bănuiesc că a avut și ea niște încurcături. Și apoi, principalul e că exist, şi ea mi-a dat această existență. Sînt mulțumit așa cum sînt.

N-am mai vorbit deloc pînă la podul acela cu mai multe benzi, de pe Durance, pe unde trecusem în ajun cu Philippe. Somua ne aştepta acolo, în plin soare, tras la marginea șoselei. Zîmbetul Gibbs a oprit mașina în spatele camionului și apoi am coborît. Micul Paul adormise pe banchetă, în cabină. Deșteptîndu-se la zgomotul portierei deschise, i-a zis lui Gibbs : săracul de tine, n-o să izbutim în ruptul capului să încărcăm în seara asta la Pont-Saint-Esprit, iar mîine totul va fi închis.

— O să ne descurcăm, i-a răspuns Zîmbetul Gibbs. Facem noi patruzeci de kilometri pînă la ora șase și apoi am să le strecor un bacșiș ca să rămînă ceva mai tîrziu. Nu-ți mai face griji, culcă-te la loc.

M-a lăsat pe marginea șoselei, lîngă mașină, spunîndu-mi :

— Am vorbit cu un turist, adineauri, la cafeneaua din Deux-Soirs-lès-Avallon, să coboare cu pardesiul dumitale. Socotea că va fi pe la Pont-Saint-Esprit în jurul orei nouă, nouă și jumătate și i-am dat întîlnire într-o circiumă. Dacă ești de acord, după ce am să termin de încărcat, aş putea să te regăsesc pe aici, la Avignon. De acord ?

— Nu mai mergi la Paris ?

— Ba da. Am să mă aranjez cu micul Paul. Voi găsi cu siguranță un prieten cu care să-l ajung din urmă ceva mai departe. Poate că nu ți-e pe plac să rămîi pe aici, pînă seara ?

Am clătinat din cap, în semn că nu. Mi-a dat deci întîlnire la Avignon, într-o braserie din fața gării, la ora zece și jumătate. Mi-a vîrît cascheta în mîini, ca în felul acesta să nu uit de el. Ai să vezi, totul se va lămuri.

L-am privit îndreptîndu-se spre camion. Avea o pată mare de nădușeală pe spate, o pată mare, de un albastru ceva mai închis decît restul cămășii. L-am ajuns din urmă și l-am apucat de un braț. Nu prea știam ce voiam să-i mai spun. Am rămas în fața lui ca o idioată. Atunci el a clătinat din cap și mi-a mîngîiat obrazul cum mai făcuse și la gara rutieră. Mi-a spus, stînd cu fața lui negricioasă în bătaia soarelui :

— La zece și jumătate, deci, de acord ? Știi ce ar trebui să faci pînă atunci ? Să mergi mai întîi la un doctor din Avignon ca să-ți pună un pansament curat. Și apoi să intri într-un cinema, n-are importanță în care și, dacă vei ieși prea devreme, să intri în altul. Încearcă să nu te mai gîndești la nimic înainte de întoarcerea mea.

— De ce te porți atît de frumos cu mine ? Vreau să spun că nu mă cunoști, îți încurc toată munca și totuși ești atît de drăguț, de ce ?

— Nu-ți dai seama cît ești de fermecătoare. Și apoi ai o cascheta grozavă.

Mi-am pus-o pe cap.

După ce camionul a dispărut din fața mea, departe, pe șosea, am coborît cozorocul cu dosul palmei bandajate și mi-am făgăduit să scot la lumină toată povestea asta, într-un fel sau altul, încă înainte de a-l revedea și apoi, Dumnezeu mi-e martor, îl voi ajuta să devină miliardar împreună cu Baptistin Laventure, chiar dacă va trebui să fac pentru asta ore suplimentare tot restul vieții mele.

Avignon.

Soarele îmi arde întruna ochii. Am văzut redute crenelate, o deschidere spre o stradă lungă, mărginită cu terase de cafenele, unde drapelele arborate pentru 14 iu-

lie formau un tunel multicolor, fără sfîrşit. Înaintea mea se aflau alte maşini, mergînd uneori pe două rînduri. Priveam pe trotuare trecători care-şi purtau pecetea naţionalităţii pe chip, germani, englezi, americani cu braţe şi picioare de culoarea roşie a cărămizii, cu rochii atît de străvezii încît toate femeile păreau să umble goale şi străbăteam între imobile zone de umbră prietenoasă şi de lumină orbitoare — încît nu mai ştiam unde sînt ; maică superioară, unde mă aflu ?

Am găsit bulevardul Raspail mergînd pe strada aceasta și apoi luînd-o la stînga. Am dezlănţuit în spatele meu un concert de claxoane atunci cînd am vrut să virez. Nu-mi aduceam aminte numele garajului despre care vorbise tînăra aceea la telefon, de la Deux-Soirs-lès-Avallon — ci numai numele bulevardului. Am înaintat vreo trei sute de metri privind cu atenţie cînd pe un trotuar, cînd pe celălalt. Am zărit firma pe care o căutam deasupra unei marchize vopsite în galben-deschis : *Vincent Cotti, concesionar Ford şi orice mărci străine.* Alături se afla un hotel, hotelul Anglia, în faţa căruia un bărbat şi o femeie extrăgeau, cu mare greutate, valizele dintr-o maşină sport, în timp ce un cîine cu urechile blegite se oprise din plimbare pentru a-i privi.

Am oprit în faţa garajului. Un bărbat, aflat sub boltă, demonta o roată. A întors capul, a zărit Thunderbird-ul şi, în timp ce coboram, mi-a spus, îndreptîndu-se pe ambele picioare, cu un puternic accent provenţal :

— Oh, tot nu merge ? Nu-i cu putinţă !

M-am apropiat de el, cu geanta în mîna dreaptă, cu cascheta pe cap, în taiorul pe care-l simţeam mototolit, lipit de mine de sudoare, luptînd împotriva senzaţiei că eram sleită de puteri, jalnică. Era un om scund, îmbrăcat într-o salopetă cu fermuar, închisă pînă-n gît, cu ochi decoloraţi, aproape galbeni, şi cu sprîncene groase, blonde, foarte stufoase. L-am întrebat :

— Cunoaşteţi această maşină ?

— Dacă o cunosc ? Am ţinut-o timp de două săptămîni şi i-am demontat tot motorul. N-am văzut multe maşini atît de bune, credeţi-mă. Dar ce s-a mai întîmplat ?

— Nimic, totul e în regulă.

— Nu trage ?

— Ba da, trage. Îl cunoașteți pe proprietarul mașinii ?

— Domnul de Villeneuve ? Nu prea. Dar de ce ?

— Ar dori o copie a facturii pe care i-ați făcut-o. Se poate ?

— Ah. bun. vrea o copie. De ce ? A pierdut-o pe cealaltă ? Vedeți dumneavoastră, chestiile astea duc de rîpă comerțul, nu se mai termină niciodată.

M-a condus de-a lungul garajului în care lucrau mai mulți mecanici, pînă la o cușcă cu geamuri, în care stăteau două femei în bluze galbene. Ne-am uitat toți patru într-un registru. Erau cu toții foarte binevoitori, nebănuitori. Una din cele două femei, o brună de vreo treizeci de ani. cu niște sîni mari. albi, sub bluza mai mult decît întredeschisă. a înțeles „după accentul meu“ că sînt pariziană. mi-a povestit că a stat cinci ani la Paris, dar că nu s-a „simțit bine“ acolo, pentru că oamenii sînt ca niște sălbatici, nimeni nu spune o vorbă cuiva. Am văzut cu ochii mei că un anume Maurice Kaub a lăsat Thunderbird-ul în garaj. la sfîrșitul lunii iunie, pentru Dumnezeu știe ce fel de pană la culbutor și cutia de viteze automată. A venit s-o ridice în seara de 10 iulie, plătind 723 de franci în numerar.

Femeia care mi-a vorbit a devenit bănuitoare cea dintîi, atunci cînd am cerut să-l văd pe acela sau pe aceea care l-a primit pe proprietarul mașinii. Mi-a răspuns cu priviri întunecate și buzele groase :

— Ce treabă aveți cu Roger ? Cereți o factură, nu ? O aveți ? Atunci ? Și. mai întîi, cine sînteți dumneavoastră ?

S-au dus totuși să-l caute. Era un tînăr destul de înalt. de puternic, cu chipul împestrițat cu pete de ulei pe care și le-a șters cu o cîrpă murdară. Își aducea bine aminte de M. Kaub, care venise să ridice Thunderbird-ul vineri seara, da. Era pe la nouă și jumătate, poate zece. Telefonase dimineața de la Paris, pentru a fi sigur că mașina va fi gata și că va găsi pe cineva la garaj.

— Dacă am înțeles bine, venea să-și petreacă aici sfîrșitul de săptămînă. Mi-a spus că avea o casă la Villeneuve ; dar ce altceva ați vrea să mai aflați ?

N-am găsit nimic să-i răspund. Erau patru în jurul meu, în cabina aceea în care am simţit deodată că îmi lipseşte aerul. Femeia brună se uita cu atenţie la mine. din cap pînă-n picioare. Am rostit : „Nimic, mulţumesc“ şi am ieşit grăbită. M-au urmărit cu ochii pînă ce am străbătut garajul, iar privirile lor mă stînjeneau într-atît, încît voiam să scap de ele cît mai repede cu putinţă şi de aceea, nici n-am băgat de seamă un cauciuc lăsat în voia lui sub poartă şi am făcut un număr de acrobaţie marca „Dany Longo“, un dublu looping şi aterizare pe patru labe : cîinele cu urechile blegite, din faţa hotelului Anglia, a început să urle ca un nebun după ajutor.

La Villeneuve am văzut arcade cenuşii, străzi înguste cu pavele mari, curţi în care oamenii îşi uscau rufele şi apoi, într-o piaţă mare plină de ghirlande cu lampioane pregătite pentru balul din seara aceea, cortegiul unei nunţi. Am tras maşina deoparte la trecerea lui. Mireasa, înaltă, brună, cu capul gol, ţinea un trandafir roşu în mîna dreaptă. Partea de jos a rochiei era mînjită cu ţărînă. Toată lumea părea să fi băut foarte mult. Am trecut prin cortegiu ca să intru într-o tutungerie pe care o văzusem în faţa mea, iar doi bărbaţi m-au apucat de braţ, ca să mă ducă să dansez la nuntă. Le-am mulţumit şi, cum am putut, m-am degajat. Clienţii din tutungerie ieşiseră în prag ca să-i dea curaj miresei. M-am pomenit deodată într-o sală goală, în faţa unei doamne blonde înduioşată de propriile ei amintiri, care stătea la casă. Mi-a arătat drumul spre domeniul Saint-Jean, pe şoseaua Abbaye. Am băut un suc de fructe, am cumpărat un pachet de Gitane şi am aprins una. Nu mai fumasem de o mie de ani. Femeia m-a întrebat :

— Sînteţi o prietenă a domnului Maurice ?

— Nu, în sfîrşit, să spunem că da.

— Văd că v-a împrumutat maşina.

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi ?

— Pe domnul Maurice ? Aşa şi-aşa : bună ziua, bună seara. Uneori merge la vînătoare cu soţul meu. Azi e acasă ?

N-am ştiut ce să răspund. Pentru prima dată m-am întrebat dacă necunoscutul din portbagajul Thunderbird-

ului era Maurice Kaub sau altcineva. Am clătinat în așa fel capul, încît putea să însemne orice. Am plătit, i-am mulțumit frumos și am plecat. M-a chemat înapoi ca să-mi spună că am uitat restul pe tejghea, ca și cascheta, Gitanele și cheile mașinii.

Domeniul Saint-Jean era un portal din fier forjat, o alee lungă de asfalt roz, o casă mare scundă, cu un acoperiș de olane, pe care-l zăream printre plantațiile de viță și chiparoși. Pe aceeași șosea se mai aflau și alte proprietăți, situate cu mult deasupra Villeneuve-ului, ca niște turnuri de veghe ale unei fortărețe, dar n-am văzut pe nimeni, pînă ce, în timp ce mă aflam în fața portalului, o voce în soarele după-amiezii m-a făcut să mă întorc :

— Nu-i nimeni, domnișoară. M-am dus să mă uit de trei ori.

Era o fată blondă, de vreo douăzeci de ani, care se apleca din cealaltă parte a șoselei, pe deasupra unui zid de piatră : un chip destul de drăgălaș, triunghiular, cu ochii de culoare deschisă.

— Îl căutați pe domnul Maurice Kaub ?

— Da, pe Maurice Kaub.

— Nu e aici. (Mîngîindu-și cu arătătorul năsucul ei puțin rotunjit la vîrf :) dar să știți că puteți intra, e deschis peste tot.

În momentul cînd mă apropiam de ea, în timp ce-și termina fraza, s-a ridicat deodată pe zid, îmbrăcată într-o rochie roz cu o fustă de culoare nedefinită, largă în jurul coapselor lungi, bronzate și mi-a întins brațele spunîndu-mi :

— Vreți să mă ajutați să cobor ?

Am ajutat-o cît am putut mai bine, prinzînd-o de un picior și de mijlocel. A atins pămîntul cu picioarele ei goale, chiar în fața mea. Era ceva mai mică decît mine, cu un păr lung, însorit, ca în filmele suedeze. Nu era nici suedeză, nici avignoneză, ci născută la Cachan (Seine), studentă la Aix-en-Provence și se numea Catherine (Kiki) Aupieu. („Să nu începeți cu bancurile, pentru că am auzit de-acum toate glumele ce se pot face pe seama

numelui meu şi asta mă scoate din minţi".) Mi-a spus toate astea foarte repede, precum şi alte multe lucruri (că taică-său lucra în construcţii ca şi domnul Maurice, că era „încă fecioară, dar teribil de nimfomană, ceea ce, evident, din punct de vedere psihologic, era o mare bazaconie"), fără să mă lase şi pe mine să scot un cuvînt şi apoi se îndreptă spre Thunderbird. A oftat de mai multe ori, mi-a povestit că se urcase acum cîteva săptămîni în maşina aceea, în iunie, cu domnul Maurice. El a lăsat-o să conducă pînă la Forcalquier, pe întuneric şi că, desigur, la înapoiere, avea un simţămînt ciudat, în sfîrşit, destul de deşucheat, dar el s-a purtat foarte corect, căci domnul Maurice n-a profitat de împrejurare ca să facă ordine în contradicţiile ei psihologice. M-a întrebat dacă îi purtam pică.

— De ce ?

— Sînteţi prietena lui, nu ?

— Mă cunoaşteţi ?

Din nou mă aflam aproape de ea şi i-am văzut obrajii îmbujorîndu-se. Mi-a spus :

— V-am văzut într-o fotografie. Vă găsesc foarte, foarte frumoasă. Să ştiţi că e adevărat. Ca să vă spun drept, eram sigură că o să veniţi. Dacă am să vă spun ceva o să rîdeţi de mine ? În realitate sînteţi încă şi mai frumoasă.

Era trăsnită. Aveam de-a face cu o trăsnită.

— Da, spuneţi-mi în sfîrşit, mă cunoaşteţi ?

— Oh, trebuie să vă fi văzut venind uneori. Cu siguranţă. Îmi place mult cascheta pe care o aveţi.

Mi-au trebuit cîteva minute ca să-mi limpezesc gîndurile şi să-mi dau seama cum să mă apropii de ea. În acest timp m-am instalat la volan şi i-am spus să deschidă portalul. L-a deschis. Cînd a revenit spre mine am întrebat-o ce făcea acolo. Locuia în timpul vacanţei cu mătuşa ei, într-o casă care nu se vedea de pe şosea, în spatele colinei. Am mai întrebat-o de ce era atît de sigură că nu se afla nimeni la Maurice Kaub. A şovăit (mîngîierea aceea a nasului ei scurt cu arătătorul era probabil un tic) şi apoi mi-a răspuns :

— La urma urmei nu trebuie să fiţi geloasă. Ştiţi doar cum e domnul Maurice.

Sîmbătă după-masă condusese pînă la el pe o altă doamnă, care venea de la Paris, o roşcată care apare la televiziune, aceea care spunea : *Mundenant, malame, de la gaidée, du curr*", Marité Cutare. La Kaub totul era deschis şi nu se afla nimeni. Steaua de televiziune plecase, s-a întors ceva mai tîrziu, dar n-a mai găsit pe nimeni. Atunci a plecat cu adevărat, cu umerii prăbuşiţi, pe nişte tocuri ca picioroangele şi cu valiza ei din piele de telespectator într-o mînă. Am întrebat :

— Nu-i nici un personal de serviciu, nimeni ?

— Azi-dimineaţă cînd m-am întors acolo, n-am văzut pe nimeni.

— V-aţi întors acolo ?

— Da, mă obseda. Domnul Maurice a venit vineri seara, de asta sînt sigură, doar l-am auzit. Dar mai este ceva care nu-mi dă pace, dar e cu siguranţă o prostie.

— Ce anume ?

— Ei bine, vineri seara s-au tras focuri de carabină în casa asta. Mă aflam în livada de măslini, în spate. Trei focuri. Ştiu că tot timpul se ocupa de armele lui, dar era mai tîrziu de zece şi asta m-a neliniştit.

— Şi, pur şi simplu, nu v-aţi dus să vedeţi ce e ?

— Nu eram singură în clipele acelea. Ca să vă mărturisesc totul, mătuşa mea a fost tînără încă înainte de vremea lui Matusalem şi azi, dacă vreau să mă giugiulesc şi eu cu cineva, trebuie s-o fac în mijlocul naturii. Nu prea păreţi să înţelegeţi. Urmăriţi vreo idee sau faceţi pe femeia nepăsătoare şi infailibilă ?

— Nu, înţeleg, înţeleg foarte bine. Cu cine eraţi ?

— Cu un băiat. Dar ia spuneţi, ce aveţi la mînă ? Să nu-mi răspundeţi ca Bécaud, că mă sinucid.

— N-am mare lucru, vă asigur. Dar de sîmbătă n-a mai venit nimeni ?

— Ştiţi, nu stau să fac toată vremea pe portăreasa. Am şi eu o viaţă personală foarte plină.

Un obraz triunghiular, ochi foarte albaştri, o rochie roz foarte întinsă pe sînişorii ei ascuţiţi — avea în ea o vioiciune care-mi plăcea, dar mă întrista, nu ştiu de ce. I-am spus :

— Ei bine, mulţumesc şi la revedere.

— Să ştiţi că puteţi să-mi spuneţi Kiki.

— La revedere, Kiki.

În timp ce reveneam pe aleea de bitum roz. am văzut-o în retrovizor desculță, cu părul blond, frecîndu-și din nou nasul cu arătătorul, cățărîndu-se apoi pe zidul de pe care o ajutasem să coboare.

Cele ce urmează. sfîrșitul călătoriei către mine însămi. s-au petrecut acum trei sau patru ceasuri, nu mai știu precis cînd. Am intrat în casa lui Maurice Kaub, care era deschisă. pustie, tăcută și familiară, da, atît de familiară. încît am înțeles, încă de la ușă, ceea ce sînt. N-am părăsit-o. Aștept în beznă, cu pușca în brațe, lungită pe canapeaua de piele. răcoritoare pentru picioarele mele goale — iar cînd simt că locul s-a încălzit din nou, îmi caut altul mai rece.

Cînd am intrat, interiorul casei semăna în mod foarte ciudat cu ceea ce-mi rămăsese mie în amintire — sau în imaginație — despre casa lui Caravaille. Lămpile, covoarele cu animale fabuloase din antreu, camera în care mă găsesc. pe toate le cunoșteam. Am văzut apoi, pe perete, un ecran din geam mat și cînd am apăsat pe un buton electric. a apărut un port de pescari, apoi un altul și încă unul : erau diapozitivele în culori. Am ghicit că erau Agfacolor, pentru că de prea multă vreme am de-a face cu comediile acestea, ca să mă mai pot înșela asupra calității unui roșu.

Ușa unei camere învecinate era deschisă. Acolo, așa cum mă așteptam, se afla un pat foarte încăpător, acoperit cu blană albă, iar pe peretele din față, lipită pe o ramă de lemn. fotografia alb-negru a unei fete în întregime goală, o fotografie foarte frumoasă, pe care se vedeau pînă și porii pielii. Fata nu stătea de-a curmezișul unui fotoliu, ci în picioare, cu spatele, iar partea de sus a corpului și obrazul erau întoarse spre obiectiv. Nu era Anita Caravaille și nici o alta pe care să dau vina. Eram eu.

Am așteptat să mă opresc din tremurat, mi-am schimbat pe îndelete ochelarii — foarte pe îndelete — cu degetele ca paralizate și cu o greutate moale, grețoasă, care simțeam că îmi umplea din ce în ce mai mult pieptul. Am verificat dacă era gîtul meu, umerii mei, picioarele mele, precum și dacă nu era vorba de un montaj. Și în treburile

astea mă pricep prea bine ca să mă pot înşela. Şi apoi, m-a cuprins un simţămînt de o certitudine monstruoasă şi mi-am dat foarte bine seama că eram eu.

Cred că am rămas mai mult de o oră aşezată pe patul acela, în faţa fotografiei, fără să mă pot gîndi la ceva, fiindcă după aceea a trebuit să aprind o lampă deoarece se lăsase întunericul.

Am făcut atunci un lucru prostesc, de care mi-e ruşine ; mi-am descheiat fusta şi, îndreptîndu-mă spre o uşă unde ştiam că am să dau de o sală de baie — nu era podită cu pătrate negre, cum credeam, ci cu roşii şi portocalii — foarte încăpătoare, cu o oglindă şi m-am uitat să văd dacă trupul meu era chiar al meu. O scenă prostească în tăcerea acelei case pustii, eu, cu fusta căzută la picioare, cu chiloţii lăsaţi, întîlnind deodată propria mea privire, de unde se scursese orice licărire de viaţă, o privire părînd străină în spatele ochelarilor, o privire mai pustie decît această casă, şi totuşi eram eu, neîndoielnic eu.

M-am îmbrăcat la loc şi m-am întors în camera cu fotolii de piele neagră. În trecere am privit din nou fotografia. În măsura în care mai puteam avea oarecare încredere în minţile mele, îmi dădeam seama că aceasta fusese făcută la mine acasă, în strada Grenelle. Am fost luată la jumătatea distanţei dintre patul şi dulapul meu de haine, capul mi-era întors cu un zîmbet în care era cu neputinţă să nu citeşti duioşia, sau dragostea, nu ştiu întocmai.

Am aprins şi alte lămpi, am deschis mobile şi am vizitat etajul. Sus, am dat peste un fel de laborator fotografic, iar într-un sertar, am găsit alte două fotografii mari ale mele, mai puţin luminoase, printre alte zeci de poze ale unor fete tot goale, pe care nu le cunoşteam. Pe fotografiile din sertar nu eram îmbrăcată, ci numai pe jumătate dezbrăcată. Într-una eram cu sînii goi şi-mi scoteam ciorapii, aşezată pe marginea căzii din baie, cu o privire absentă. În cealaltă, luată din faţă, cu obrazul uşor înclinat, cu jumătatea de sus a corpului acoperită cu o bluză, pe care am aruncat-o de cel puţin doi ani, eram dezgolită de la talie în jos. Am rupt în bucăţele aceste două fotografii, ţinîndu-le lipite de mine, pentru că nu mă puteam

servi de mîna stîngă. N-am putut să n-o fac. Cred chiar că m-am simţit mai bine.

Apoi, în alte camere, am deschis dulapurile şi m-am întîlnit cu mine peste tot. Am găsit combinezoane de-ale mele, un pulover vechi cu gulerul rulat, un pantalon negru, precum şi două rochii care erau tot ale mele. Apoi am mai găsit lîngă un pat cu aşternutul desfăcut, ale cărui cearşafuri erau încă pătrunse de parfumul meu, un cercel pe care l-am recunoscut, nişte note scrise de mine, o curea bărbătească, din piele, foarte lată, care însă nu-mi reamintea nimic.

Am adunat tot ce-mi aparţinea — dar am uitat pachetul, Dumnezeu ştie unde, pe cînd coboram — şi m-am întors în camera în care mă aflu acum. Pe zid, în faţa ecranului luminos, se găsea un rastel de puşti, conţinînd mai multe arme. Am observat atunci pe podea, în mijlocul mochetei bleumarin, un dreptunghi mare, cu mult mai puţin decolorat decît restul, ca şi cum în locul acela s-ar fi găsit un covor, care fusese luat. Pe un scaun, un costum bărbătesc, tot bleumarin, era aşezat cu grijă, cu pantalonul de-a curmezişul scaunului şi haina pe spătar. Am scos dintr-un buzunar al hainei portvizitul lui Maurice Kaub. Fotografia de pe permisul de conducere mi-a dovedit că era vorba într-adevăr de bărbatul cu umerii obrajilor proeminenţi, cu părul lins, care putrezea în portbagajul Thunderbird-ului. Nu aveam despre el nici o altă amintire, iar conţinutul portvizitului, pe care l-am scotocit cu grijă, nu mi-a adus aminte de nimic altceva.

Am văzut la intrare un telefon. Am scos din geantă hîrtiuţa unde notasem numărul hotelului lui Caravaille, la Geneva. L-am cerut. Mi s-a răspuns : „Trebuie să aşteptaţi o oră". Am ieşit, m-am urcat în maşină, am adus-o în spatele casei, lîngă un fel de hambar unde se găsea un tractor, nişte furci şi un teasc mare. Era întuneric şi mi-era foarte frig. Tremuram întruna. Totuşi îmi plăcea frigul şi eram ţinută în picioare de un fel de furie, de îndîrjire, de un fel de nerv necunoscut care-mi dădea o mare siguranţă în mişcări. Cred că, cu toată zăpăceala ce domnea în capul meu, aveam un foarte ciudat simţămînt că judecam bine şi repede.

Am deschis portbagajul, nu m-am gîndit la duhoarea care putea fi înăuntru, nici la durerea care îmi săgeta tot brațul stîng, l-am apucat cu ambele mîini pe omul învelit în covor și am tras de el din răsputeri, pînă cînd cea mai mare parte a corpului său atîrna afară din mașină. Apoi l-am tîrît în hambar. L-am așezat în fund, lîngă un zid și l-am acoperit, mai întîi cu covorul și apoi cu tot ce am găsit la îndemînă, scînduri, coșuri de papură, scule. Ieșind de acolo am închis ambele canaturi ale ușii care scîrțîia. Îmi amintesc de acest scîrțîit, precum și că aveam pușca cu țeavă neagră pe brațul drept, că nu voiam să mă despart de ea nici atît cît să închid ușa, că nu voiam s-o mai las din mînă pentru nimic în lume.

Mai tîrziu, după ce am adus din nou Thunderbird-ul în fața casei, cînd totul era tăcut și întunericul se lăsase de mult, telefonul sună pe neașteptate. Mă aflam în picioare lîngă un zid, foarte aproape de aparat, cu ochii închiși, cu pușca sprijinită pe brațul stîng, așteptîndu-mi ultima șansă de a nu mă prăbuși în ghearele nebuniei. N-am avut decît de întins mîna ca să ridic receptorul. Un glas de femeie mi-a spus :

— Aveți Geneva, vorbiți.

Am mulțumit. Încă mai puteam vorbi. Alt glas: Hotelul „Beau Rivage". Am întrebat dacă doamna Caravaille era acolo. Da, era acolo. Apoi încă un glas — mirat, vioi, amical — cel al Anitei. În clipa aceea am izbucnit în lacrimi și mai aveam o singură nădejde — sau nevoie de nădejde — mai violentă decît oricare alta simțită vreodată.

I-am vorbit Anitei cum aș fi făcut-o înainte de a fi intrat în această casă și chiar cum aș fi făcut-o cu ani înainte, cînd aveam amîndouă cîte douăzeci de ani, înaintea acelei nopți de mai cînd eu nici n-am încercat s-o ajut, în timp ce ea aluneca în brațele unui fel de nebunie, înaintea acelor zori de mai cînd am găsit-o la mine, hohotind pentru prima dată în fața mea, trezită din beție, strivită de dezgust, în zorii aceia cînd m-am scuturat de orice răspundere pentru tot ceea ce ajunsese ea să facă — „Dar de ce m-ai lăsat, spunea ea întruna, ca o rugăciune fără sfîrșit, de ce m-ai lăsat ?" — atunci cînd n-am avut nici cel puțin

curajul s-o ascult, cînd am lovit-o cît am putut ca să tacă odată din gură și am azvîrlit-o afară.

I-am spus la telefon Anitei, care nu înțelegea nimic din povestea mea, cerîndu-mi să repet de trei ori aceleași fraze, că reținusem Thunderbird-ul din momentul cînd venisem să lucrez la ea, în vila din Montmorency. Îmi răspunse că n-avea nici un Thunderbird, că nici nu știa ce înseamnă aceea și nu izbutea să înțeleagă cuvîntul prin telefon. Ceea ce auzea și înțelegea erau hohotele mele și-mi spunea : „Doamne, dumnezeule, Dany, dar unde te găsești ? Dany, ce ți s-a intîmplat ?" Afirma că nu mă mai văzuse din săptămîna dinaintea Crăciunului, cînd ne-am certat într-o cafenea din piața Operei. N-a locuit niciodată in vila Montmorency — „Dumnezeule, Dany, dar nu e vorba de o farsă ? Spune-mi că e o farsă ! Știi doar bine unde locuiesc !" Ea locuia în bulevardul Mozart, bulevardul MOZART și, dealtfel, dacă Michel te-ar fi adus pe tine să bați la mașină la noi acasă, te-aș fi văzut negreșit, aș fi aflat — „Te implor, spune-mi ce se întîmplă".

Cred că printre lacrimile și sughițurile care mă împiedicau să răspund, începusem să rîd. Da, am rîs, era un soi de rîset. Ea era acum răvășită și repeta întruna : „Alo ! Alo !", îi auzeam respirația șuierătoare la celălalt capăt al firului.

— Unde ești, Dany ? Doamne, te rog, spune-mi cel puțin unde ești !

— La Villeneuve-lès-Avignon. Ascultă, Anita, am să-ți explic, nu-ți face sînge rău — cred că totul va trece : eu...

— Unde spuneai, unde ?

— La Villeneuve-lès-Avignon, în Vaucluse. Într-o locuință.

— Dumnezeule, dar cum, Dany, în care locuință ? Cu cine ești ? De unde știi că mă aflu la Geneva ?

— Trebuie să fi auzit pe la birou. Nu mai știu. Trebuie să fi auzit pe undeva.

— Spune-mi dacă mai e cineva cu tine și dă-mi-l la telefon.

— Nu mai e nimeni.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu poți rămîne singură în felul acesta. Nu înțeleg și pace, Dany.

Îmi dădeam seama că și ea începuse acum să plîngă. Am încercat s-o liniștesc, să-i spun că mă simțeam mai bine după ce auzisem glasul ei. Ea mi-a spus că Michel Caravaille trebuia să se întoarcă la hotel dintr-o clipă în alta, că el va ști ce-i de făcut, că mă vor chema mai tîrziu; că ea va lua un avion și va veni la mine. A trebuit să-i făgăduiesc că n-am să mă mișc din loc și că voi aștepta pînă ce mă vor chema ei din nou. N-aveam de gînd să aștept pe nimeni, oricine ar fi fost el, dar i-am promis și, cînd am închis, m-am gîndit cu o adevărată ușurare că în agitația ei nu-mi ceruse numărul de telefon al casei și că nu va ști cum să mă găsească.

Ușa vestibulului, un dreptunghi luminos. Iar eu în întuneric. Timpul s-a destins ca un arc uzat. Știu că timpul își poate micșora încordarea, o știu bine. Cînd îmi pierdusem cunoștința la stația aceea de benzină din Deux-Soirs-lès-Avallon, cît a durat ? Zece secunde ? Un minut ? Minutul acela a fost destul de lung pentru ca realitatea să se piardă în el.

Da, acolo, cînd mi-am venit în fire, în genunchi pe plăcile de piatră, acela a fost momentul cînd a început minciuna. Sînt născută pentru minciună. Trebuie ca într-o bună zi să cad și eu în propria mea plasă de minciuni ticăloase.

Realitatea ? Eu, Dany Longo, l-am urmărit pe un amant care m-a părăsit. L-am amenințat printr-o telegramă. Am luat un avion trei sferturi de oră în urma lui. L-am ajuns aici, în această casă, pe cînd i se aducea înapoi mașina lăsată pentru o reparație într-un garaj. În cursul certei ce a urmat, am luat din cui una dintre puștile atîrnate pe rastelul aflat în această cameră. Am tras trei focuri asupra lui, din care două l-au lovit în plin piept. Apoi, speriată, n-am mai avut decît un singur gînd : să duc cadavrul cît mai departe de acel loc, să-l ascund, să-l fac să dispară. L-am tîrît apoi pînă în portbagajul mașinii, l-am învelit într-un covor, am călătorit toată noaptea căzută într-un fel de stare de prostrație, de-a lungul șoselelor naționale, spre Paris. Am încercat să dorm cîteva ore într-un hotel la Chalon-sur-Saône. Am fost oprită de un polițist motociclist pentru o pană de lumină. Mi-am uitat

pardesiul într-o cafenea, aproape de autostrada spre Auxerre. Cu siguranță că din cafeneaua aceea l-am chemat pe Bernard Thorr. Apoi, probabil că mi-am schimbat intenția, pentru că nu știam cum să mă descotorosesc de cadavru și pentru că, în orice caz, după descoperirea lui, s-ar fi ajuns ușor pînă la mine. Am făcut cale întoarsă, pe jumătate înnebunită de oboseală și de groază. Fusesem dinainte rănită la mîna stîngă. Probabil că în cursul certei cu victima m-am rănit. M-am întors din nou la stația de benzină pe unde trecusem de dimineață, poate fără nici un temei, ca un fel de automat care repetă la nesfîrșit același drum, din care nu se poate smulge. Acolo, în fața unui robinet al chiuvetei din care curgea apă, ceva s-a prăbușit deodată înăuntrul meu și am leșinat. Și atunci a început minciuna.

Cînd am deschis ochii — zece secunde, un minut mai tîrziu ? — nu mai aveam în cap decît alibiuri pe care le-am închipuit toată noaptea. Am vrut probabil, cu atîta putere, cu atîta disperare, ca realitatea să nu fie adevărată, încît pentru mine ea încetase să mai fie. M-am agățat de o poveste prostească, scornită de mine de la un capăt la celălalt. Amestecam amănunte imaginare cu cele reale : ecranul luminos, patul acoperit cu blană albă, fotografia acelei fete goale existau într-adevăr. Umpleam însă cu o logică de coșmar golul ce se ivise cu dispariția lui Maurice Kaub și tot ce era în legătură cu el. Încă o dată, deci, în fața unei întîmplări cu consecințe prea grele pentru mine, alesesem fuga, dar pentru că nu exista cu putință o alta, am ales o fugă, o retragere spre interiorul meu.

Da, știu, toate acestea mi se potrivesc.

Cine era Maurice Kaub ? De ce încă nu-mi pot aminti nimic despre el, dacă acum accept ideea că toate acestea s-au întîmplat ? Pe una din fotografiile mele, pe care am sfîșiat-o sus, purtam o bluză pe care n-o mai am de doi ani. Maurice Kaub mă cunoștea, deci, încă mai de mult. Venisem, fără îndoială, de mai multe ori în casa asta ; îmbrăcămintea pe care o lăsasem acolo, cuvintele tinerei fete blonde care locuiește de cealaltă parte a șoselei îmi dovedesc acest lucru. Și dacă i-am îngăduit acestui bărbat să mă fotografieze atît de goală, este desigur pentru

că împărțeam cu el o intimitate ce nu se poate șterge pur și simplu, din mintea, din viața cuiva. Nu înțeleg nimic.

Dar ce să înțeleg ? Știu că nebunia există. Mai știu și că nebunii nu știu că sînt astfel. Asta-i tot. Cunoștințele mele se limitează la citirea în diagonală a cîtorva săptămînale feminine, la un curs din programul meu de filozofie, pe care l-am uitat demult. Nu sînt în stare să-mi explic prin ce rătăcire a minții am ajuns aici, dar ceea ce-mi închipui despre fapte nu poate fi foarte departe de realitate.

Cine era Maurice Kaub ?

Trebuie să mă ridic, să aprind lămpile și să scormonesc, cu și mai multă atenție, toată casa.

Fereastra. Dau deoparte perdelele ferestrei. Am deodată sentimentul că sînt mai vulnerabilă : îmi lăsasem pușca pe canapea. E absurd, pentru că cine poate veni la ora asta ? Afară s-a întunecat, o noapte cu cer înalt, străpunsă pe alocuri de lumini pașnice. Dealtfel, cine să mă caute ! Doar eu singură sînt plecată în căutarea mea. Zürich. Tot albul acela din jur. Iar eu voiam în același timp să mor. I-am spus doctorului : „Ucideți-mă, vă rog, ucideți-mă". Dar el n-a făcut-o. Nu poți tîrî după tine ani de zile o asemenea povară ca certitudinea vinovăției, fără a ajunge să te adaptezi la ea, adică să devii nebună. E un lucru sigur.

Cînd a murit maica superioară, am fost anunțată prea tîrziu, n-am putut veni la timp la înmormîntare și o călugăriță mi-a spus: „Au mai fost de anunțat și alte pensionare, mai vechi, n-ai fost singura". Din ziua aceea încetasem să mai fiu unică pentru cineva și de atunci n-am mai fost unică pentru nimeni. Și totuși aș fi putut să fiu pentru un băiețaș. Nu știu de ce — doctorii nu mi-au spus nimic — dar am fost întotdeauna convinsă că aș fi avut un băiat. Port în inimă chipul lui, ca și cum ar continua să crească. Sînt de atunci trei ani și cinci luni. Ar fi trebuit să se nască în luna martie. Are ochii negri ai tatălui său, gura, zîmbetul și părul meu blond, și cei doi dinți ai mei cu strungăreață mare între ei, în mijlocul șirului de sus. Știu cum merge, cum vorbește și cu îl omor, simt întruna cum îl omor.

Nu pot rămîne singură.

Trebuie să ies, să fug din casa asta. Taiorul mi-e murdar. Am să-mi pun din nou pardesiul pe care trebuie să mi-l aducă Jean Le Gueven. Cu el se va acoperi tot ce e murdar. Am să țin mai departe mașina. Mă voi duce drept la frontiera italiană sau spaniolă, voi părăsi țara, voi folosi banii care mi-au mai rămas ca să ajung cît mai departe. Hai, dă-ți cu puțină apă pe obraz. Maica superioară avea dreptate ; trebuia să ridic toți banii de la bancă și să fug numaidecît. Maica superioară are întotdeauna dreptate. La ora asta aș fi fost scăpată de necazuri. Ce oră e ? Ceasul meu s-a oprit. Piaptănă-te.

Afară, cînd aprind farurile Thunderbird-ului, la tabloul de bord este trecut de zece și jumătate. Zîmbetul Gibbs trebuie să mă aștepte. Știu că mă va aștepta. Înaintez pe bitumul aleii. Portalul rămîne deschis. În vale se văd luminile Avignon-ului. Ecouri ale serbării sînt aduse de adierea din jur. Cadavrul nu se mai află în mașină, nu ? E oare nevoie de un pașaport ca să treci frontiera spaniolă ? Să merg pînă în Andaluzia și să iau un vapor pentru Gibraltar. Nume frumoase, o viață nouă. departe. De data aceasta mă părăsesc pe mine însămi. Pentru totdeauna.

E acolo. Poartă o vestă de piele deasupra cămășii. Stă înăuntrul braseriei, în fața unei mese de marmură. Pe banchetă se află un pachet înfășurat în hîrtie cenușie, pus de el. Zîmbește cînd mă vede traversînd sala, apropiindu-mă. Să nu mai transmit neliniștea mea și altora. Să mă țin bine.

— Nu ți-ai schimbat pansamentul ?

— Nu, n-am găsit un medic.

— Dar ce-ai făcut ? Povestește-mi, ai fost la cinema ? A fost frumos ?

— Da. După aceea am dat o raită și m-am plimbat prin oraș.

Mă țin bine. El a încărcat în acest timp cinci tone de legume împreună cu micul Paul. Turiștii germani, care au adus pardesiul, l-au luat cu mașina lor pînă aici, în fața gării. Le-a luat adresa, pentru ca într-o zi să le poată mulțumi în mod civilizat. Se duceau în Corsica. E minunat în Corsica, o mulțime de plaje. Se uită la mine cu o privire încrezătoare, așezat în fața mea. Are un tren la unsprezece

și cinci și se va întîlni cu micul Paul la Lyon. Din nefericire nu-i mai rămînea decît un sfert de oră.

— Te-ai ostenit mult pentru mine.

— Dacă nu voiam, n-aveam decît să n-o fac. Dimpotrivă, sînt foarte mulțumit că te văd din nou. Știi, la Pont-Saint-Esprit, cărînd lăzile mele, m-am gîndit mult la dumneata.

— Acum mi-e mult mai bine. Totul e în ordine.

Strîmbă din nas și trage o dușcă de bere. Îmi cere să mă așez lîngă el, pe banchetă. Aci îmi pune o mînă pe brațul stîng și îi simt apăsarea blîndă prin mîneca hainei mele.

— Ai prieteni, pe cineva pe care l-ai putea anunța ?

— Să-l anunț despre ce ?

— Știu și eu, de tot ce se întîmplă.

— N-am pe nimeni. Singurul pe care aș vrea să-l chem nu-l pot chema, e cu neputință !

— De ce ?

— Are soție, o viață a lui. Am jurat de multă vreme să-l las în pace.

Desfăcu pachetul adus și-mi dădu pardesiul alb, strîns cu grijă. Apoi îmi spuse :

— S-ar putea ca amintirile dumitale de sîmbătă să se fi încurcat între ele, e un lucru obișnuit cînd ești obosit. Eu, odată, după ce am dormit două ore, în loc să mă îndrept spre Paris, am luat-o în sens invers. Eram cu Baptistin în momentul acela. Cînd s-a deșteptat în culcușul lui, făcusem de-acum o sută de kilometri. Și, pe deasupra, mai susțineam cu îndîrjire că fusesem la Paris, că acum ne aflam cu adevărat pe drumul întoarcerii. Încă puțin și el mi-ar fi turtit nasul ca să pună puțină ordine în gîndurile mele. Vrei să bei ceva ?

Nu vreau să beau nimic. În buzunarul pardesiului dau peste biletul de avion Air-France, micul meu elefant articulat roz bombon, cinci sute treizeci de franci într-un plic de salarii, factura garajului de la Avignon, precum și alte hîrtii care-mi aparțineau. Zîmbetul Gibbs mă observă și cînd ridic ochii spre el, ca să-i mulțumesc și să-i spun că toate erau într-adevăr ale mele, am citit în ochii lui o prietenie îngrijorată, atentă. În clipa aceea, prin toată

zarva braseriei, prin vuietul inimii mele, am auzit din nou, puternică, minunată, vocea maicii superioare.

Iar maica superioară îmi spunea că nu eu l-am ucis pe Maurice Kaub, că nu sînt nebună, nu, deloc, Dany, că am trăit într-adevăr ceea ce ştiam, că mă aflu cu adevărat prima dată în seara aceea în acel oraş unde, deodată, mi se părea că toate lucrurile s-au iluminat, iar orchestrele făceau un zgomot asurzitor. Adevărul despre acest sfîrşit de săptămînă îmi apăru atît de brusc, încît începui să tremur. Ideile se înlănţuiau atît de repede încît probabil că mă schimbasem la faţă. Zîmbetul Gibbs se mira şi el, fericit.

— La ce te gîndeşti, spune-mi ? Ce-ţi produce o plăcere atît de mare ?

Nici nu ştiam cum să-i explic. Atunci l-am sărutat apăsat pe obraz, i-am luat mîna în mîna mea bandajată şi am strîns-o pînă ce am simţit că mă doare. Dar nu mă doare. Mă simt bine. Sînt eliberată, sau aproape. Zîmbetul meu înlemni. Mi-a venit ceva în minte, tot atît de orbitor ca şi restul : sînt urmărită, în clipa asta sînt pîndită, trebuie să fi fost urmărită încă de la Paris, pentru ca toată povestea să se poată împlini.

„Dany, micuţa mea, îmi spune maica superioară, există o şansă ca să fi fost pierdută din ochi, pentru că altfel ai fi moartă pînă acum. Cineva îţi vrea moartea, tot n-ai înţeles ?“

Trebuie să-l îndepărtez pe Zîmbetul Gibbs.

— Să plecăm, vrei ? Te însoţesc. Nu care cumva să pierzi trenul.

Mă ajută să îmbrac pardesiul. Mă uit în geantă ca să mă asigur că nu m-am înşelat. Nu, acum nu mă mai înşel. O nouă teamă. Afară, Zîmbetul Gibbs mă cuprinde cu braţul lui, plin de încredere, şi mă bate gîndul că-l expun aceloraşi primejdii ca pe mine. Nu mă pot împiedica să întorc capul. Mai întîi spre Thunderbird-ul parcat lîngă braserie, apoi spre această stradă lungă, dincolo de ziduri, pe unde am venit azi după-masă şi care acum străluceşte toată de lumini.

— Ce se întîmplă ?

— Nimic, priveam, nimic.

Simte cum îmi trec brațul stîng în jurul mijlocului lui și rîde. Sala de așteptare a gării. Un bilet de peron. Un tunel subteran și apoi peronul. Mă întorc tot timpul. Călători necunoscuți, chipuri închise asupra propriilor lor griji. E anunțat, la un difuzor, trenul lui Gibbs. În depărtare, se mai aude muzica balului. El mă ține cu brațul în fața lui și îmi spune :

— Știi ce-o să facem ? Mîine seară voi fi la Paris, într-un hotel la care trag de obicei, în strada Jean-Lantier. Vreau să-mi promiți că-mi vei telefona acolo.

— Îți promit.

— Ai cascheta mea ?

E în geantă. Pe marginea ei interioară îmi scrie un număr cu un pix și apoi mi-o dă înapoi. Apoi, în timp ce trenul sosea din spatele meu, fluierînd și înaintînd de-a lungul peronului, într-un zgomot asurzitor, mi-a spus ceva pe care nu l-am înțeles, clătina din cap, m-a cuprins pe după umeri și mi i-a strîns puternic în mîinile sale mari. Gata. În timp ce dispărea din viața mea, aplecat peste fereastra vagonului ca să-mi facă un ultim semn cu brațul, brun, zîmbitor cum îmi plăcea mie, de pe-acum departe și pierdut, îmi amintesc de angajamentul pe care mi l-am luat de a-i ajuta pe el și pe prietenul său Laventure să devină miliardari. „Nu care cumva să pierzi cascheta, îmi șoptește maica superioară. Iar pentru că te-ai hotărît să nimicești tot ce s-a pus la cale împotriva ta, fă-o repede."

Pe trotuar, în fața gării, încep cu biletul acelui avion pe care nu l-am luat niciodată. Îl rup în bucățele, observînd fără încetare piața din jurul meu. Îmi repet, ca să mă liniștesc, că probabil mi s-a pierdut urma de multă vreme, dar sînt sigură de contrariul. Simt chiar cum apasă asupra mea greutatea unei priviri nemișcate, necruțătoare.

Ajung la Thunderbird, o voi folosi încă o dată, o ultimă dată. „Nu te întoarce acolo", mă imploră maica superioară. Străbat străzi iluminate, în jurul unor piețe în sărbătoare. Trebuie să întreb din nou care e drumul spre Villeneuve. În retrovizor observ mașinile din urma mea. Mulțimea, muzica mă liniștesc. Atîta vreme cît mă aflu printre alții, nu e nici o primejdie, sînt sigură.

Și la Villeneuve e bal. Mă opresc la același bar-tutungerie de adineauri. Cumpăr un plic mare imprimat și un

timbru. Mă întorc la mașină ca să scriu, în zarva serbării, cele cîteva cuvinte ce vor fi necesare în caz că voi muri. Lipesc plicul și mi-l adresez mie, în strada Grenelle. Îl pun la o cutie poștală din piață. Mi-e teamă, dar nimeni nu mă urmărește prin mulțime.

Șoseaua întinsă spre Abbaye. Acum, la fiecare cotitură, pot vedea două faruri în urma mea. Portalul e tot deschis. Opresc în alee și sting luminile. Farurile trec, se depărtează. Aștept să mi se mai potolească inima. Plec din nou și opresc în fața casei cufundată în beznă. Verific dacă n-am lăsat nimic al meu în mașină. Șterg cu multă atenție volanul și tabloul de bord cu fularul meu. Părăsesc Pasărea Furtunii astfel cum am luat-o la Orly, cu o teamă ce mă sugrumă și-mi încetinește toate mișcările. „Nu intra, Dany, nu intra“, mă roagă maica superioară. Dar eu trebuie să intru, să distrug cel puțin fotografia aceea lăsată pe perete și să-mi iau înapoi îmbrăcămintea. Ușa. Aprind lampa din vestibul. Așa e ceva mai bine. Îmi dau cinci minute ca să aranjez totul la loc și să ies. Respir.

Mă aflu în pragul camerei cu canapea de piele, cînd aud mișcînd ceva. Nu urlu. Chiar dacă aș vrea, tot n-ar ieși nici un sunet din gura mea. Lumina se află în spatele meu și am în față o încăpere în beznă. „Pușca, îmi spune maica superioară. Ai lăsat-o pe canapea. Dacă el se află în întuneric, n-a observat-o încă.“ Rămîn înțepenită, mută, cu niște picioare de plumb. Un alt zgomot, mai apropiat. „Dany, Dany, pușca !“ strigă în mine maica superioară. Încerc cu disperare să-mi amintesc locul canapelei în cameră. Las să-mi cadă geanta, ca să-mi eliberez brațul sănătos. Deodată, foarte aproape de mine, simt un suflu, un fel de gîfîit disperat. Trebuie să ajung...

PUȘCA

Eu, Caravaille, m-am urcat în mașină și m-am dus la vila Montmorency. Nu cunoșteam casa. Mi-a deschis Anita. Plîngea. Mi-a spus că a tras trei focuri de carabină

într-un bărbat şi că poate mai trăieşte încă. N-a avut curajul să-l mai privească. Am coborît la subsol. Era o pivniţă transformată într-o sală de arme. Erau acolo nişte ţinte de plută. Paşii îmi erau grei. Sînt un om greoi. Merg precum vorbesc, cu oarecare încetineală îndărătnică. Lumea socoteşte că e vorba de o siguranţă de sine. Nu e însă decît ritmul sîngelui meu, astfel curge el prin vine.

Am văzut omul întins pe jos şi carabina lîngă el. Mă pricep bine la arme. Altădată fusesem un bun vînător. Era o Winchester cu repetiţie, calibrul 7,62 cu ţeava ghintuită. Viteza de plecare a gloanţelor este de 700 metri pe secundă. Deci nu mai putea fi viu. Dacă una din cele două lovituri primite l-ar fi nimerit în cap, n-ar mai fi rămas nimic din el.

M-am aplecat mai întîi asupra carabinei. Pierdusem orice speranţă de a reveni la un trai normal. Nu mai ştiam ceea ce este normal. Dacă Anita ar fi folosit o armă automată, aş fi chemat neîntîrziat poliţia. Aş fi făcut în aşa fel încît să se creadă că-i vorba de-un accident. Dar, la Winchester, în afară de garda trăgaciului, se mai află o pîrghie de siguranţă care eliberează chiulasa. Trebuie s-o faci să meargă înainte şi înapoi între fiecare foc. Cu siguranţă că ai văzut lucrul acesta în filmele western, Dany. L-ai văzut probabil pe frumosul erou al filmului cum şi-a doborît porţia de piei roşii. Anita a văzut şi ea, desigur, cum se procedează şi numai aşa a ştiut să pună în funcţiune pîrghia de siguranţă. A tras de trei ori şi nimeni nu va crede într-un accident.

Am examinat trupul. Îl cunoşteam. Omul se numea Maurice Kaub. L-am întîlnit de mai multe ori în societate. Avea două răni în plin piept. I-am descheiat haina de casă ca să le văd. Anita trăsese de foarte aproape. Am ridicat ochii şi am văzut locul unde a lovit al treilea glonte. Era o simplă zgîrietură neagră pe zidul de beton, alături de el. M-am dus şi am ridicat o bucată de plumb turtită dintr-un colţ al încăperii şi am pus-o în buzunar.

Anita plîngea întruna, cu nişte sughiţuri prosteşti. Am întrebat-o de ce l-a omorît pe omul acela. Mi-a răspuns că se săturase de ea şi că-i fusese amant mai mulţi ani de zile. Îl cunoscuse încă înaintea căsătoriei noastre. Am lo-

vit-o peste față încît s-a izbit de un perete. Dădea mereu din cap, învălmășită în faldurile juponului și rochiei sale roșii. I-am văzut pulpele desfăcute și un colț al chilotului. M-am înfuriat și mai tare. Am apucat-o de păr și de partea de sus a rochiei. Am ridicat-o în picioare și am lovit-o din nou. Mi-a spus că mă roagă s-o las. Am ridicat-o iar și am plesnit-o cu palma deschisă. Am rămas s-o privesc multă vreme prăbușită la picioarele mele, cu fruntea lipită de podea. Continua să plîngă cu toate că o ameţisem. Am luat-o de subsuori și am obligat-o să urce scara. Îi curgea sînge din nas. Am sprijinit-o pînă în camera în care dumneata ai bătut după aceea la mașină. Am împins-o într-un fotoliu. Am deschis ușa camerei învecinate ca să caut apă și am văzut pe un perete fotografia Anitei goală. Am plîns în picioare în fața acelui perete. Mă gîndeam la fetița mea, pentru că viața mea începe și se termină cu această fetiță. Trebuie să mă înțelegi, Dany. De cînd s-a născut ea cunosc, în sfîrșit, o dragoste nețărmurită, neîmpărțită cu nimeni, complet fanatică și am aflat ce este absolutul. M-am hotărît să te ucid, mai ales pentru a-mi apăra fetița. Orice altă explicație n-are nici o valoare fără a o cunoaște pe aceasta.

Tot restul a fost pus la cale în funcție de ceea ce știam despre dumneata. Te supraveghez de mult mai multă vreme decît îți închipui. Te supraveghez din ziua în care te-am văzut prima dată la agenție, cînd ai semnat angajamentul. Păstrez amintirea, poate neadevărată, că în ziua aceea purtai o rochie de un galben foarte deschis, care semăna cu părul dumitale. Te găseam frumoasă, chiar emoționant de frumoasă. Te uram. Sînt un încornorat foarte informat, Dany. Știu totul despre destrăbălările soției mele, dinaintea căsătoriei, în acel mic apartament de pe strada Grenelle, în care am intrat acum cîteva seri. Îi cunosc pe toți bărbații mai zvelți, mai frumoși decît mine, cărora ea le-a cedat. Știam de bunăvoința cu care îi împrumutai apartamentul ca s-o lași să se înjosească. Iată de ce uram și mai mult înfățișarea dumitale de fată sănătoasă care își poartă capul sus. Pentru mine erai o permanentă aducere aminte a tot ceea ce doream să uit, făceai parte din visele mele monstruoase de gelozie. Erai un monstru.

Te priveam întotdeauna pe furiș, Dany. Pe furiș, dar cu lăcomie. Priveam mișcările mîinii dumitale stîngi. Am fost întotdeauna de părere că stîngacii sînt nebuni, răi și prefăcuți, ca și aceia care își rod unghiile. Probabil că atunci cînd erai în fața mea mă batjocoreai cu un uriaș rîs interior, la gîndul tuturor ticăloșilor care au distrus-o pe Anita, care au aplecat-o în fața lor ca s-o terfelească în toate felurile. În realitate, eu eram cel ce înnebunea. Fără îndoială că ea mă mai înșela încă și dumneata, desigur, știai. Ea trebuie să-ți fi spus lucrurile dezgustătoare cu care se îndeletnicește omenirea și că eu nu sînt decît un molîu greoi. Nu-ți puteam face nimic, dar aș fi vrut să ajungi tot atît de decăzută, să fie distrusă perfecțiunea acelor trăsături regulate, a vorbirii, a mersului dumitale.

Anul trecut am aflat josnica aventură care le întrecea pe toate. Am întîlnit, Anita și cu mine, foarte tîrziu, într-un restaurant, un tînăr de vîrsta ei, tot atît de subțirel, tot atît de plin de el, așa cum sînt toți. De cînd o am pe Anita, îi urăsc pe tineri. I-aș zdrobi cu mîinile mele, fără nici o remușcare, dacă faptele mele ar putea rămîne nepedepsite. Pe toți. Sau i-aș forța să se lase tratați de ceilalți bărbați ca niște cocote. Nimic nu mă bucură mai mult ca atunci cînd aflu de la Anita că un actor, pe care Anita sau cea mai tîmpită dintre dactilografele agenției îl găsesc irezistibil, nu-i decît un biet pervertit. Caut să mă conving că pentru a se oferi ca obiect de plăcere cu atîta bunăvoință, toți trebuie să fie la fel. Văzînd băiatul, Anita a pălit deodată. Mîna pe care ea i-a întins-o, ca și cele cîteva cuvinte ce i le-a spus, erau pătrunse de un freamăt. Începusem să mîncăm. Pe el îl vedeam într-un grup, la o altă masă, rîzînd, agitîndu-se, aruncînd din cînd în cînd, pe furiș, cîte o privire spre noi, spre Anita. Am plătit imediat și ce nu mîncasem și am tras-o pe Anita în mașina parcată în strada Quentin-Bauchard, aproape în fața cinematografului unde văzusem mai înainte un film vesel pentru persoane triste și am bătut-o. Mi-a mărturisit astfel cele petrecute în seara aceea, dinaintea căsătoriei noastre, cînd a băut împreună cu dumneata și cu doi băieți — dintre care unul era cel din restaurant. Mi-a spus că, ieșind din local după miezul nopții, v-ați dus cu toții la dumneata acasă să mai beți un ultim păhărel. Mi-a poves-

tit că la un moment dat, în timp ce se oferea unuia, îl îmbrățișa pe celălalt ticălos — iar acesta încerca să obțină același lucru de la dumneata. Mi-a spus că ai luat-o la înjurături, că ai fugit din propriul dumitale apartament, părăsind-o în mîinile lor. Repeta într-una, plîngînd — și știam că nu minte : „Îmi pierdusem capul, nu mai știam ce fac. Dany nu bea, nu face dragoste, se mîndrește că n-are nici un defect și că n-are nevoie de nimeni, dar te lasă baltă și pleacă cu primul prilej. Ea nu s-a gîndit nici o clipă la mine, înțelegi, a plecat, iar eu eram beată, atît de beată." Am așezat-o pe Anita într-un taxi și m-am întors la restaurant. Băiatul era tot acolo. L-am așteptat afară și l-am urmărit după aceea pe Champs-Elysées, ținîndu-mă la o sută de metri de el ; nu mă vedea și era cu o fată blondă, îndrăgostită cum sînteți voi toate. A condus-o pe jos la el acasă, în strada La Boétie. Se opreau adesea ca să rîdă în fața unei vitrine neluminate, sau să se îmbrățișeze ca niște porci sub privirile ultimilor trecători. I-am ajuns în culoarul imobilului în care au intrat. L-am lovit mai întîi pe el, pe urmă pe ea, care n-avusese timp nici să-și revină din surprindere și să țipe. Am ridicat-o în brațe leșinată, iar pe el, care se clătina pe picioare amețit, l-am împins în sus, pe scară. L-am amenințat că-l sugrum dacă strigă după ajutor. M-a lăsat să intru, paralizat de frică, într-un apartament mare de la primul etaj. Am așezat fata blondă pe podea și am închis ușa. L-am lovit din nou pe băiat, care începuse să discute. Îl țineam de partea din față a hainei sfîșiate, rezemat de un zid, și-l loveam cu toată puterea, cu palma deschisă. Apoi, cum era pe jumătate leșinat, i-am dat jos pantalonii odată cu chiloții înflorați, l-am tîrît cu mine în altă cameră, căutînd ceva cu care să-l umilesc mai rău, în ochii prietenei lui.

Cred că se ruga de mine, spunîndu-mi domnule, n-avea nici curaj, nici cea mai mică reacție de apărare, era o larvă dezgustătoare și se pare că această slăbiciune dezgustătoare a stins mînia din mine. L-am aruncat pe un scaun într-o bucătărie. I-am ridicat capul, ținîndu-l de bărbie. Îi curgea sînge din urechi și din nas. I-am vorbit. Nici nu mai știu ce i-am spus. În orice caz, el nu mă putea înțelege. Nimeni nu mă putea înțelege. M-am întors lîngă

fată, în cealaltă cameră. Şi ea îmi spunea domnule. I-am astupat gura cu mîna stîngă şi i-am sfîşiat toată partea din faţă a îmbrăcăminţii, în picioare, lîngă acelaşi perete unde-i doborîsem iubitul. Mă privea de foarte aproape, cu nişte ochi imenşi, plini de lacrimi. Era blîndă şi moartă de frică, ca un copil. I-am dat drumul, Dany. Nimeni nu mă poate înţelege. Nu ştiu cum, dar m-am pomenit la mine în maşină, pe strada Quentin-Bauchard, plîngînd, cu capul pe braţele sprijinite de volan. Nu mai plînsesem decît de două ori din adolescenţă. În seara aceea şi vinerea trecută lîngă fotografia aceea josnică a soţiei mele. Poţi înţelege, Dany ?

Am aflat în aceeaşi noapte despre călătoria dumitale la Zürich, precum şi alte trădări ale Anitei, de la căsătorie încoace. Totuşi, de Kaub nu mi-a vorbit. Am rămas multă vreme singur, lîngă fetiţa mea adormită. Apoi m-am îndopat cu somnifere, am dormit un somn plin de prezenţa fetiţei, pe podea, lîngă leagăn. A doua zi am făcut tot ce am putut ca să-l întîlnesc pe tînărul bătut de mine, într-o cafenea din apropierea locuinţei lui. Era umflat de lovituri, dar vorbea tare în faţa unui biet suc de roşii, fiindcă ştia că acum mă temeam eu de el. I-am semnat un cec. Mi-a spus că sînt nebun, că ar trebui să fiu închis. I se zărea rîsul între două petice de leucoplast. M-am umilit cerîndu-i să-mi povestească ceea ce se petrecuse cu soţia mea în seara aceea de mai. Cel mai îngrozitor e faptul că n-avea decît nişte amintiri trunchiate, lipsite de orice interes pentru el. Îmi spunea că, la urma urmei, îi plătesc pentru că s-a culcat cu nevastă-mea. Se întreba cu voce tare dacă trebuie să împartă banii cu celălalt prieten.

Tot restul zilei, nu m-am gîndit o clipă la lucrul meu. Răsuceam tot timpul în minte, transpirînd din cap pînă-n picioare, mărturisirile Anitei. Printre diferiţi bărbaţi, figura cel puţin unul pe care-l cunoşteam şi pe care aveam posibilitatea să-l pedepsesc. Îţi mai aminteşti de desenatorul acela brun, cu înfăţişare de toreador, numit Vitta, Jacques Vitta, şi care a părăsit agenţia noastră scurtă vreme după ce avusese un accident de maşină ? Adevărul e că, în seara aceea, l-am aşteptat şi pe el, în faţa marii

clădiri unde locuia, la Bougival. La început, era ora șapte și soarele, în apus, își oglindea în Sena para razelor strălucitoare. Niște copii, trei sau patru, au venit să se joace pe lîngă mine. Le-am prins mingea în zbor. Am vorbit cu ei. Apoi. am rămas singur și orele se scurgeau. Fumam, mă plimbam ținîndu-mă departe de un șir de felinare. Era trecut de miezul nopții, cînd Vitta a sosit în Citroënul lui de 2 CV, singur, și s-a garat într-un parking. Cînd m-a văzut apropiindu-mă, a înțeles numaidecît ce căutam acolo. Nu voia să iasă din mașină și se agăța cu disperare de portieră. Atunci, am apucat mașina cu ambele mîini și am răsturnat-o. Au început să se deschidă ferestre în imobilele din apropiere. Se auzeau glasuri vorbind în noapte. L-am tras pe Vitta afară dar el era cu mult mai înfipt ca cealaltă lichea ; a încercat să-mi dea lovituri sub centură, dar l-am doborît, l-am ridicat, l-am lovit cu niște palme puternice, trîntindu-l pe iarbă, pînă mi-am dat seama că eram gata să-l omor. M-am întors apoi acasă. În noaptea aceea am dormit tot pe jos, lîngă fetiță. După două sau trei zile l-am primit pe Vitta în biroul meu ca să-și prezinte demisia. A refuzat cecul. M-a pus să-i plătesc portiera și o aripă la mașină, dar pentru bătaie n-a vrut să ia nimic. Fusese cu nevastă-mea de cinci sau șase ori într-un hotel din strada Passy. A făcut un gest obscen, spunîndu-mi că s-a folosit de ea ca de ultima femeie de stradă și că acum nu-l mai interesează. Mă auzi, Dany ?

Mai mult decît pe oricine altcineva, pe dumneata te uram. Mă străduiam să nu te mai privesc în timpul ședințelor de luni dimineață. Mă împăcasem cîtva timp cu ideea de a te concedia. M-au oprit însă două motive : îmi trebuia, de ochii colegilor dumitale, pretextul unei greșeli profesionale, pe care probabil că n-o puteai săvîrși ; apoi, fiindcă ai fi intrat îndată după aceea la o agenție și mi-ai fi ieșit din nou în cale, ridicată în grad, cu mai multă putere asupra vieții decît ai azi. Am ales, deci, așteptarea.

Lunile au trecut. O supravegheam pe Anita, credeam că o supraveghez bine. Îmi închipuiam că cele cîteva zile de care ți-am vorbit au vindecat-o să ne mai facă să suferim. O iubeam. Am iubit-o întotdeauna. Știu ce vor-

beşte lumea din agenţie. Că din primul moment, a intrat aici ca să rămînă însărcinată şi să se căsătorească astfel cu patronul. Nimic mai adevărat, Dany. Ea n-are nevoie de nimeni ca să devină bogată şi să obţină în societate poziţia pe care ar fi dorit-o. Dimpotrivă, ea mi-a respins toate avansurile, nu o interesam. A ieşit de cîteva ori cu mine. Mergeam să cinăm împreună. Îi vorbeam de copilăria mea, de frica pe care o aveau de mine ceilalţi copii, încercam s-o impresionez prin amintiri care scoteau în relief forţa mea fizică. Ea mă găsea pur şi simplu prea mare, prea gras şi căsca întruna. Cînd ieşeam din restaurant, care nu-i făcea nici o plăcere, nu mai ştiam ce să fac cu ea. Nu ştiu să dansez, nu cunosc nici unul din localurile la modă. O conduceam înapoi la maică-sa, pe bulevardul Suchet. Apoi. luam oricare altă femeie plătită, ca să-mi potolesc dorinţa pe care o aveam de ea. Vreau să mă înţelegi. Prima dată cînd am văzut-o, am luat-o cu forţa, într-o sîmbătă după-masă cînd am venit să lucrăm singuri la agenţie. Niciodată n-am izbutit mai bine, pentru că în ziua aceea a fost concepută Michèle, iar după opt luni m-am căsătorit cu Anita. Ştii că, cel puţin înainte de căsătorie. avea o atracţie amoroasă pentru mine, chiar dacă nu era vorba decît de descoperirea că un bărbat de talia mea, de greutatea mea, e diferit de ceilalţi. La început, cînd o primeam la mine, se dezbrăca cu mişcări înfrigurate, şovăitoare. Pe cît era de vioaie şi de sigură de ea în restul zilei, arătînd în mod vizibil un rar instinct de dominare, pe atît erau de naive şi stîngace manevrele ei de a mă regăsi în aceeaşi supunere brutală ca la prima noastră îmbrăţişare. Toată nenorocirea Anitei constă tocmai în aceasta. E atrasă în mod irezistibil de ceea ce o înfrînge. Taina afecţiunii pentru Maurice Kaub era faptul că o putea strivi fără încetare, speria, obliga la fapte pe care nu le dorea — fotografiile dumitale, Dany, nu sînt decît un palid exemplu — iar el nu se dădea înapoi de la nimic pentru a o menţine în puterea lui. Cele două focuri de carabină în pieptul unui om m-au răvăşit pentru că reprezentau o ameninţare pentru viitorul Michèlei şi am bătut-o pe Anita în subsolul acela şi pentru faptul că mai descoperisem încă un nemernic în viaţa ei, care mă luase drept ceea ce sînt de fapt, un în-

cornorat. Dar asta a fost tot. Eram fericit că bărbatul murise, eram fericit că pentru a ne descotorosi de această crimă trebuia să te ucid și pe dumneata. O iubesc pe Anita. O iubesc cu aceeași afecțiune cu care o iubesc și pe fetița mea, pentru că știu, împotriva părerii celorlalți, că în realitate, ea singură e o fetiță nefericită. Te asigur că nu mi-a trecut nici o clipă prin minte, și nici nu-mi va trece vreodată, ideea de a o părăsi, de a o lăsa să fie închisă după gratii, să îndure singură ispășirea.

Cînd m-am întors la ea, vineri, în camera în care te-am adus mai tîrziu, încetase să mai plîngă. Am vorbit îndelung împreună. Și-a încolăcit brațele în jurul gîtului meu, și-a lipit fața de fața mea. Mi-a povestit cu un glas monoton legătura ei cu Maurice Kaub, pe care-l întîlnea uneori după căsătoria noastră, și la care se întorcea mereu. A tras în el pentru că avusese pușca la îndemînă, în timpul unei certe, pe cînd el se pregătea să plece la Villeneuve-lès-Avignon, unde urma să se vadă cu altă femeie. Din tot ce-mi povestea, nu vedeam cum avea să scape din mîinile poliției. Mi-a spus că la întîlnirile cu Kaub fusese întotdeauna extrem de prevăzătoare, din cauza mea. Se vedeau la el, atunci cînd toți servitorii erau plecați — cum fusese cazul și în acest week-end — și își dădea întotdeauna un alt nume pentru lumea din afară, atunci cînd era cazul, și anume al dumitale. Iată, Dany, sînt un om greoi la vorbă și în mișcări, dar gîndesc foarte repede. În momentul acela era patru și un sfert. Ea îmi telefonase la birou, la ora trei, ca să-mi ceară plîngînd să vin la vila Montmorency. Kaub era mort de o oră și jumătate. Mi-au mai trebuit cîteva minute ca să imaginez, cel puțin în linii mari, combinația care ne-ar putea salva. Cred că te-am făcut să înțelegi destul de bine că de soarta dumitale nu mă îngrijeam. Toate gîndurile mele erau îndreptate spre factorul timp. Într-o carte, *Alice în țara minunilor,* timpul este unul dintre personaje. Din clipa aceea m-am străduit să-mi fac din timp un aliat, împotriva dumitale și a celorlalți, fiind preocupat numai de el.

La început m-am gîndit să amîn pentru cei însărcinați cu ancheta momentul morții lui Kaub, să cîștig cîteva ore care să-mi aparțină numai mie, ca niște pagini albe, pe

care să pot scrie un alt adevăr decît cel adevărat. Aceasta presupunea, în primul rînd, să nu se poată face o autopsie mai devreme de cîteva zile. Trebuia să ascund cadavrul lui Kaub, pînă ce nu se va mai putea stabili ora morţii, decît cu aproximaţie. Pe de altă parte, el trebuia să mai continue să trăiască într-un fel, înainte de a muri a doua oară. De aceea am mutat locul crimei de la Paris la Villeneuve. Kaub voise să meargă acolo. Ei bine, va merge. Între lucrurile lui am găsit un bilet de avion. La Avignon trebuia să scoată Thunderbird-ul lăsat într-un garaj. Telefonase de dimineaţă, în prezenţa Anitei, ca să ştie dacă maşina era gata. Va trece s-o ia. Am cerut să mi se descrie întocmai casa de la Villeneuve. Anita fusese acolo de două sau trei ori, cu preţul unor minciuni pe care nici nu mă mai lăsa inima să i le reproşez. Spunea că vila e destul de izolată, dar că, pe acelaşi drum, se mai află şi ale proprietăţi. Era sigură că dacă se vor trage trei focuri de carabină, dar de astă dată nu în subsolul de beton, ci într-o cameră cu ferestrele deschise, vecinii vor auzi şi vor putea apoi depune mărturie. Nici nu-mi trebuia mai mult.

Am scotocit repede în camera în care ne găseam, apoi în camera pe care Anita mi-o arătase ca fiind aceea a lui Kaub. În acest timp, ideile se înlănţuiau singure. Descopeream simultan personalitatea acelui om, precum şi ceea ce aveam de făcut, pas cu pas, pentru a trece răspunderea morţii lui asupra cuiva situat la o mie de kilometri de acolo. Anitei nu i-am spus nimic, căci ar fi trebuit să pierd un timp preţios pînă aş fi convins-o. N-am pus-o la curent cu planul meu decît puţin cîte puţin, în timpul nopţii, pe măsură ce aveam nevoie de ea. I-am spus numai la urmă că şi dumneata va trebui să mori. Îi dădeam impresia că acţionez cu mare convingere şi că mergeam la sigur, ca de obicei. Cînd am părăsit vila Montmorency rămăsese să mai pun la punct unele mici amănunte. Cel mai grav era acela că, în afară împrumutării numelui dumitale de către Anita, în împrejurări destul de confuze, nu te mai lega de Kaub decît un singur fir. Iar în momentul acela nici nu-mi dădeam seama cum putea fi exploatat. Anita, povestindu-mi legătura cu el, mi-a vorbit de unele clişee pe care le făcuse la dumneata, fără să ştii, la cererea lui Kaub, cu un aparat

care nu era decît un moft amuzant pentru amatorii de miniaturizare şi care nu era mai mare ca o brichetă. Mi-a spus că el se ocupa adesea cu acest „fel de idioţii" şi că ştia să scoată maximum dintr-o imagine prinsă în condiţii proaste. Îşi amintea totuşi că, exceptînd un singur clişeu reuşit, luat într-o dimineaţă, în plină lumină, cînd erai fără ochelari şi deci putea să îndrăznească mai mult, toate clişeele erau fie întunecate, fie lăsau să se vadă în mod evident abuzul al cărui obiect erai — deci de nefolosit, chiar periculoase pentru planul pus la cale de mine. În plus, Kaub le luase cu el la Villeneuve şi Anita nici nu era sigură că le păstrase. L-ai întîlnit pe Kaub o singură dată, înaintea căsătoriei noastre, dar cu totul din întîmplare, în culoarul imobilului dumitale, în timp ce te întorceai acasă, iar Anita ieşea pe uşă împreună cu el. Kaub s-a interesat destul de mult de dumneata, pînă s-o hotărască pe Anita să facă acele fotografii nopţile cînd rămînea să doarmă la dumneata — din simpla nevoie de a o înjosi pe ea — dar, din cîte îşi amintea Anita, nu i-ai dat nici o importanţă.

Am lăsat cadavrul lui Kaub în sala de tir, pe care am încuiat-o. Am adunat la el în cameră toată îmbrăcămintea pe care o purtase în ziua aceea. Am păstrat la mine portvizitul lui, împreună cu mai multe hîrtii, dintre care o reţetă de digitalină, adresa unui garaj din Avignon şi biletul de avion cu destinaţia Marsilia-Marignane. I-am dat telefonul la abonaţii absenţi pînă la sfîrşitul week-end-ului. Am lăsat-o pe Anita în casă, cu cheile lui Kaub, ca să închidă peste tot la plecare. I-am spus că am să te aduc acolo, ca să te ţin izolată timp de o noapte, precum şi pretextul pe care-l voi folosi în acest scop. I-am spus să distrugă din sertare, fără alegere, orice ar fi putut da de bănuit că locuinţa n-ar fi fost a noastră. Ea era sigură că ştiai adevărata noastră adresă. Dar mă interesa prea puţin ce vei gîndi, din moment ce tot urma să fii moartă, a doua zi.

I-am spus Anitei că îi voi telefona după jumătate de oră, din bulevardul Mozart. Ea trebuia să se îmbrace pentru festivalul filmelor publicitare, unde hotărîsem să ne ducem. Aveam să-i descriu la telefon felul cum vei fi îm-

brăcată în seara aceea, ca să-și pregătească și pentru ea o îmbrăcăminte asemănătoare. Nu înțelegea de ce. Era palidă, lacrimile i-au lăsat dîre de rimel pe obraz. Parcă ar fi fost mînjită. I-am spus că acum trebuia să fie frumoasă, firească și să nu se dea de gol.

Mi-am reluat mașina din bulevardul Trembles, la cincizeci de metri de poarta lui Kaub, și m-am întors de-a dreptul la agenție. Pe drum, mi-am aprins prima țigară din momentul cînd plecasem. Acum era aproape de ora cinci. La birou am căutat să scap de Muchet, care voia să-mi arate cu orice chip o serie de anunțuri. A fost bunul de tipar cel mai ușor obținut în toată cariera lui de incapabil. L-am împins pur și simplu afară din cameră. Am luat un orariu aerian din sertarul biroului meu. Am notat orele de plecare și sosire de care aveam nevoie în cursul nopții. Am chemat secretara prin interfon și i-am cerut să trimită la mine acasă, seara, după bilete de avion Swissair, în direcția Geneva, cu decolarea a doua zi la ora 14. I-am mai cerut să pună la punct dosarul Milkaby. Apoi am băut un pahar de alcool — cred că vodcă — și m-am urcat cu un etaj mai sus, în biroul dumitale. Era prima dată cînd intram în această încăpere de cînd stăteai acolo. Nu te aflai în cameră și m-am gîndit să cer să te cheme. Apoi mi-am spus că ar fi fost inutil să-ți atrag atenția. Am profitat de această absență ca să cercetez locurile, să deschid sertarele și să umblu în geanta lăsată de dumneata pe birou. Eram, bineînțeles, în căutarea unei idei care ar fi putut fi cuprinsă în planul meu, dar te căutam mai ales pe dumneata prin intermediul obiectelor acestea de fiecare zi. Cu cît întîrziai, cu atît mă temeam mai mult de clipa întîlnirii. Nu mai știam în fața cărui fel de femeie mă voi găsi. Am privit pardesiul alb, agățat pe un umeraș, de un perete. L-am atins. Mirosea a parfumul folosit de Anita, ceea ce la început m-a surprins și nu mi-a plăcut, dar apoi m-a încurajat. Dacă, dintr-o întîmplare, s-ar descoperi același pardesiu în vila Montmorency sau la Villeneuve — Anita îl însoțise acolo pe Kaub în timpul săptămînii — s-ar putea atribui acest lucru tot atît de bine trecerii dumitale pe acolo, ca și a ei. Dar în jurul acelui pardesiu, mai simțeam și altceva în camera aceea, nedefinit dar în același timp foarte pregnant, care mă apăsa mai mult decît

tot restul, și chiar mă înspăimînta. Acum cred, Dany, că era vorba de presimțirea a tot ceea ce avea să mi se întîmple, în ciuda tuturor sforțărilor mele — acea goană îndelungată fără somn, pînă aici, prin întuneric și lumină, o goană plină de obsesii pe care le port în mine dintotdeauna. Ființa cu părul de culoare deschisă care a deschis brusc ușa mi-era cu desăvîrșire străină, n-o mai văzusem niciodată. Nici una din trăsăturile dumitale, Dany, nici un gest, nici o intonație a vocii, în biroul acela însorit, care mi se părea că îl ocup cu cu totul, nu se potrivea cu imaginea pe care mi-o făcusem despre dumneata. Erai prea aproape, prea prezentă, nu mai știu. Dădeai dovadă de o siguranță de sine atît de mare, încît m-am îndoit că trăiam într-adevăr ceea ce știam că trăiesc. Mă jucam cu un mic elefant articulat. Îmi dădeam seama că nu-ți scapă nici una din șovăielile mele, că și în mintea dumitale se înlănțuiau tot felul de idei, pe scurt, că erai vie. Să-mi fac jocul, după planul meu, cu Maurice Kaub, era simplu. Puteam, ca pe un obiect, să-l deplasez, după dorință, în toate felurile și chiar să-l fac să trăiască în orice fel, deoarece era mort. Dumneata, printr-un paradox și mai mare, erai o abstracție totală. Dispuneai de zece milioane de gesturi neprevăzute, fiecare dintre ele putînd să-mi aducă pieirea.

Am ieșit. M-am întors pentru că uitasem un lucru important : nu trebuia cu nici un preț să-i pui la curent pe colegi cu acea seară de lucru la mine acasă. M-am dus la contabilitate unde am luat bani numerar din seiful meu personal. Mi-am îngrămădit un teanc mare de bancnote chiar în buzunarul hainei, așa cum făceam și altădată, cînd aveam douăzeci de ani, în timpul războiului. Războiul m-a făcut să descopăr singurul talent pe care-l am, acela de a putea vinde orice, oricui, chiar și ceea ce se capătă cel mai ușor și mai ieftin : vîntul. O dactilografă nouă — nu-i cunosc numele — mă privea cu niște ochi căscați. I-am cerut să-și vadă de treaba ei. Am telefonat secretarei mele să-mi pună în mașină dosarul Milkaby, un top de hîrtie de bătut la mașină și indigouri. Te-am văzut trecînd pe culoar, într-un pardesiu alb. M-am dus apoi la redacție, de unde se auzea un vacarm pe care-l cunoșteam. Gaucherand împărțea plicurile cu salariile pe luna dublă. L-am cerut pe al dumitale și m-am întors în biroul în care

lucrai de obicei. Eram sigur că ai lăsat un bilet ca să explici celorlalți plecarea grăbită.

Cînd am zărit foaia aceea agățată de lampa dumitale, nici nu-mi venea să-mi cred ochilor. Anunțai că vei lua un avion în seara aceea, adică tocmai lucrul pe care urmăream eu să-l fac crezut de ceilalți. Dar ți-am spus, gîndesc repede, Dany, și bucuria mea a fost de scurtă durată. Era vorba de un gest care părea să se înscrie mai mult decît speram în planul meu, dar era în același timp un gest care putea aduce prăbușirea întregii combinații. Intenționam să trimit acel vestit mesaj telefonat la Orly, semnat de dumneata, în care-ți exprimai hotărîrea de a-l întîlni pe Kaub la Villeneuve, în cazul în care acesta pleca acolo. Numai că nu puteai să vrei acest lucru cu trei ore înainte de a ști că el, fără să țină seamă de mesaj, va pleca totuși. În fața acestei hîrtii pe care o putea vedea oricine din agenție, mai puteam să aleg între ea și mesajul telefonat. Dar nu pe amîndouă. Dacă nu m-aș fi gîndit la asta, dacă n-aș fi prevăzut golul de timp dintre cele două intenții, care ar fi sărit în ochi pînă și celui mai mărginit polițist, aș fi cîștigat de la început, chiar moartă fiind, Dany. Am ales deci mesajul telefonat. Am împăturit în patru biletul dumitale și l-am pus în buzunar. Nu era adresat nimănui, iar după plecarea avionului lui Kaub, s-ar fi putut să-mi fie de folos cu adevărat. Timpul este și el un personaj, Dany, iar povestea mea și a dumitale din timpul ultimelor zile nu era decît un duel pentru a-i obține favorurile.

Te-am întîlnit sub poarta de la intrare. Te profilai înaltă, nemișcată, în lumina ce te aureola din spate. Te-am condus acasă, pretextînd că mai aveai să-ți iei niște lucruri, dar în realitate pentru a face cunoștință cu locurile și a putea reveni mai tîrziu. Îmi reamintesc glasul dumitale liniștit în mașină, profilul cu nasul scurt, o bruscă țîșnire de soare care-ți lumina părul. Mă temeam. Cu cît te voi privi și-ți voi vorbi mai puțin, cu atît mai puțin voi cădea pradă acelui tic-tac străin, neîncetat, pe care-l ghiceam în spatele ochelarilor negri, în spatele acelei frunți netede. Era mai tîrziu decît prevăzusem, atunci cînd am intrat în apartamentul dumitale. Recunoșteam din prima ochire amănuntele mărturisirilor Anitei, toate visele urîte care m-au chinuit. Dispăruseși în baie și am telefonat

în bulevardul Mozart. I-am spus pe șoptite Anitei să ne aștepte împreună cu Michèle la vila Montmorency. M-a întrebat cu un glas plin de neliniște : „Cu Michèle ? De ce cu Michèle ?“ I-am răspuns că așa era mai bine. Nu puteam să-i spun mai mult, pentru că auzeam foarte bine mișcările dumitale de cealaltă parte a peretelui. Mă gîndeam că ai să ai mai multă „încredere“, dacă atunci cînd vei ajunge „la noi“, o vei găsi și pe fiică-mea, dar nu era vorba numai de acest singur motiv. Aveam nevoie s-o simt pe Michèle lîngă mine. Mă temeam, fără îndoială, că dacă lucrurile vor ieși prost, voi fi despărțit de ea atunci cînd am mai putea fugi în străinătate. Ideea s-a dovedit bună. Anita și Michèle se află acum într-adevăr la adăpost.

Cel mai greu moment a fost acela cînd te-ai întors în cameră. Anita îmi cerea explicații în aparat și eu nu puteam să-i răspund. Trebuia ca, în prezența dumitale, să te descriu, fără să trezesc vreo bănuială. Am răspuns ca și cum ea m-ar fi întrebat : „Sînt șase luni de cînd n-am mai văzut-o pe Dany, s-a schimbat oare ?“ Te așezaseși pe brațul fotoliului și încălțai unul după celălalt niște pantofi decoltați, albi. Fusta scurtă a taiorului, scurtă după modă, lăsa descoperite, mai mult decît din belșug, niște picioare lungi, pe care mă miram ca nimeni altul că le descopeream tocmai în asemenea momente. Vorbeam. Cred că glasul meu era cel obișnuit. Mințile mi-erau tot atît de răvășite ca și machiajul cu puțin timp înainte al Anitei.

Pe drumul spre Auteuil te-am trimis să cumperi personal acel flacon de digitalină pentru care aveam o rețetă. Nu știam încă dacă-mi va putea fi de folos altfel decît pentru crearea unei legături între dumneata și Kaub, dar gîndindu-mă mai bine, în timp ce nu erai acolo, mi-am spus că la momentul potrivit, a doua zi dimineața, flaconul s-ar putea transforma în arma pe care o căutam ca să te suprim. Hotărîsem să dau impresia că, după ce ai transportat cadavrul amantului de la Villeneuve la Paris, în portbagajul Thunderbird-ului său, ai pierdut în cele din urmă orice speranță de a mai putea ascunde crima și că ai hotărît să te sinucizi. Mi se părea că înghițirea unui flacon de digitalină era un procedeu ușor de crezut la o femeie. Pentru mine, această treabă nu prezenta nici o greutate.

Era de ajuns să te oblig să înghiţi cu forţa conţinutul flaconului şi ştiam că n-ai puterea să mi te împotriveşti.

La vila Montmorency n-ai arătat nici o surprindere, ai intrat la Kaub crezînd în mod evident că te afli la noi — Anitei nu-i venea să creadă, cînd am întîlnit-o la primul etaj, jos începuseşi să baţi la Remingtonul acela vechi al răposatului stăpîn al casei. Michèle şedea într-un fotoliu cu spătarul înalt, cu păpuşa în braţe, pe palier, alături de noi. Acum cînd era şi ea aici, mă simţeam foarte bine. Anita mi-a spus : „O cunosc pe Dany mai bine decît tine. Sînt sigură că nu se va lăsa păcălită. Numai că nu poţi şti niciodată ce se petrece în spatele ochelarilor ei negri". Am ridicat din umeri. Ceea ce mă preocupa pe mine acum era taiorul dumitale alb. Însă faptul că provenea dintr-un magazin căruia îi făceam eu publicitate mă împiedica să telefonez ca să obţin deîndată unul la fel. Iar cel pe care-l avea Anita, cu toate că era la fel de alb, nu-i semăna deloc. Mi-a spus că-l va examina pe al dumitale şi că va găsi o soluţie. Avea şi ea pantofi albi şi va şti să se pieptene la fel ca dumneata. I-am spus ce avea de făcut : s-o ducă pe micuţă la maică-sa ; să cumpere bilete de avion la aeroportul de la Invalides ; să se ducă singură la festivalul la care ar fi trebuit să mergem împreună şi să-i facă pe ceilalţi să creadă că eram şi eu acolo : apoi să se ducă să se schimbe în bulevardul Mozart, să ia un taxi pînă la Orly, să se urce într-un avion Air-France care decola la unsprezece şi făcea escală la Lyon. Trebuia să ne întîlnim la Lyon. Am pus deci la punct amănuntele acelei întîlniri şi apoi cele ale şederii dumitale din seara aceea la noi, singură în toată casa.

Jos, ţăcănea maşina de scris. Anita mi-a spus că, aşa cum te cunoaşte, n-ai să te opreşti din bătut decît cînd o să înceapă să te doară ochii şi că nu erai din acelea care scotocesc în stînga şi în dreapta într-o locuinţă străină. Am preferat totuşi să fiu prevăzător. Am topit cîteva pilule somnifere de-ale lui Maurice Kaub în paharul de vin pe care ţi l-a pus ea pe masă, împreună cu o gustare rece. Trebuiau puse multe deodată, ca să-şi facă efectul, pentru că Anita m-a prevenit că nu bei niciodată mai mult de un pahar. Am pus şi eu la întîmplare. Am făcut acest lucru

în bucătărie, în timp ce ne credeai plecați. De fapt, atunci cînd Anita ți-a arătat camera unde vei dormi, eu m-am întors în camera mare, ți-am luat din geantă cheile, permisul de conducere și — o idee subită — fularul de mătase turcoaz, apoi am îmbrățișat-o încetișor de Michèle, care adormise în bucătărie. Am luat o valiză a lui Kaub, în care îndesasem, sus, hainele purtate de el în ziua aceea și am coborît la subsol.

El zăcea acolo ca o statuie răsturnată, neînsemnat sub lumina unei lămpi puternice. I-am spus în sinea mea că acum el era cel mai prostănac dintre noi doi. Anita și cu mine apăram o singură viață, pe a noastră și pe a Michèlei — iar ea nu fusese niciodată soția mea mai mult ca acum. Ce putea el să-mi răspundă la toate astea ? Un biet nătărău, da, un morman de gunoi. Am luat Winchester-ul și l-am așezat de-a curmezișul în valiză. Pe o măsuță am găsit și o cutie de cartușe (30×30), pe care am luat-o cu mine. Am adunat cele două dulii folosite de Anita, după ce am verificat că a treia rămăsese în magazia carabinei. Am încuiat cu cheia ușa camerei și am ieșit afară, în grădină, prin spatele casei. Am găsit-o pe Anita așteptîndu-mă rezemată de un zid. I-am dat bani și am păstrat toată legătura de chei a lui Kaub. Nu avusesem timp să caut și cheia casei din Villeneuve. Anita m-a sărutat cu buze fierbinți. Mi-a spus că nu o să-mi înșele speranțele și că eram un bărbat credincios, că mă iubea.

Cînd m-am urcat din nou în DS, era mai mult de șase și jumătate. Ultimul lucru din casă pe care l-am văzut în seara aceea a fost o fereastră luminată de la parter, cu chipul dumitale zărit tulbure prin geam, precum și părul dumitale blond. M-am dus pe strada Grenelle. Pe scară n-am întîlnit pe nimeni, am deschis apartamentul și am închis ușa la loc. Am telefonat de aici imediat mesajul la Orly. Am îngrămădit în valiza lui Kaub două rochii, un pantalon negru, rufărie și alte cîteva boarfe găsite în sertar. Am luat și pardesiul alb și un singur cercel, pentru că celălalt fugise sub o mobilă. Șapte și zece. Avionul lui Kaub decola la și patruzeci și cinci. Am mai aruncat totuși încă o privire în baie. Rochia pe care o purtaseși puțin mai înainte se găsea acolo. Am luat cu mine și flaconul dumitale de parfum.

Apoi n-am mai avut ochi decît pentru autostrada sudului, acele ceasornicului ce se îndreptau grăbite spre șapte și treizeci, și indicatorul de viteză care arăta o sută și șaizeci. Am lăsat DS-ul la paznicul unui parking din fața aerogării. Am încredințat valiza, cu scuze și un bacșiș, celor de la păstrarea bagajelor. Alergam cît puteam de repede. La trecerea prin ușa spre pista de decolare mi s-a înmînat mesajul dumitale telefonic. Am dat o bancnotă de zece franci ca să-și aducă aminte de mine. În Caravelle nu mi s-a cerut numele, dar eu i-am spus în două rînduri însoțitoarei de bord, sub niște pretexte neînsemnate, că mă numesc Kaub, Maurice Kaub și că mă duceam la Villeneuve-lès-Avignon. Am băut o vodcă și am primit un ziar. Un zbor de ceva mai mult de o oră. Am reflectat îndelung. Nu eram cîtuși de puțin preocupat de faptul că nu semănam cu Maurice Kaub, căci nimeni nu-și va mai reaminti imaginea fizică a unui călător printre atîția alții. Își vor aduce în mod vag aminte de mine sau de anumite cuvinte care sună mai bine, ca Avignon, și asta era de ajuns. În timpul călătoriei, gîndindu-mă că și Anita va juca rolul unei alte persoane și se va găsi în fața unor greutăți cu mult mai mari, fiind vorba de crearea unor amintiri foarte exacte — am inventat trucul acela pur publicitar al pansamentului de la mînă. Sînt unele amănunte ca acesta care rămîn în minte : „Femeia din Thunderbrid cu un pansament la mînă“. Am văzut deîndată toate foloasele pe care le puteam trage din această imagine izbitoare, dacă voi alege mîna stîngă. Anita s-ar putea prezenta astfel la un hotel, unde să lase o fișă de identitate, fără să fie obligată s-o scrie cu mîna ei, pentrucă dumneata ești stîngace. Pe ea însă pansamentul nu o stînjenea nefiind stîngace, însăși sinuciderea dumitale va constitui o mărturie a crimei. Nimeni nu se va mira că n-ai lăsat o scrisoare semnată în toată ordinea.

La Marsilia-Marignane se lăsase noaptea. După ce am obținut valiza, am cumpărat în hol cele necesare pentru un pansament. M-am urcat apoi într-un taxi spre Avignon. Am vorbit șoferului de așa-zisa mea meserie de constructor. Am căzut amîndoi de acord asupra mizeriei celor ce trăiesc în locuințe proaste, apoi am păstrat tăcerea. Am

coborît în fața porții garajului Cotti. I-am lăsat șoferului un bacșiș gras. Făcuse optzeci de kilometri în cincizeci de minute. Numai după aceea mi-am dat seama că nu-mi aminteam nimic despre el. Nu-i știam nici cel puțin culoarea părului. Și despre asta, Dany, ți se pot povesti o sumedenie de lucruri care să mă contrazică. Dar adevărul e că nimeni nu se uită cu atenție la ceilalți. Iată pe ce m-am bazat pentru a-i duce de nas pe cei însărcinați cu ancheta și cred că, cel puțin asupra acestui punct, am avut dreptate. Garajul era slab luminat, tăcut. Un om a venit după mine în cabina cu geamuri. Lui i-am plătit reparația Thunderbird-ului. Mi-a dat o factură și i-am spus că aveam o casă la Villeneuve. A adus pînă sub poartă Thunderbrid-ul, care fusese acoperit, proaspăt spălat. M-am instalat la volan și am încercat să înțeleg dintr-o ochire cum putea fi pus acesta în mișcare. Era simplu. Am plecat, fără ca el să fi băgat de seamă, cred, cea mai mică șovăire.

A trebuit să întreb care era drumul spre Villeneuve, pe care nu-l credeam atît de aproape de Avignon. Cînd am deschis poarta domeniului Saint-Jean, era zece și un sfert. Chiar în clipa sosirii, am scos carabina din valiză și am tras trei focuri. Două printr-o fereastră deschisă, iar al treilea într-un zid al camerei principale. Ca să-l zăpăcesc și pe expertul cel mai meticulos, am adunat duliile căzute și le-am aruncat pe jos, pe sub mobile, pe cele de la vila Montmorency. Apoi am pus trei cartușe noi în magazie. Am ascultat cu atenție în toate direcțiile. Dacă ar fi venit cineva, prevăzusem să fug, lăsînd acolo costumul lui Kaub, lucrurile dumitale și Thunderbrid-ul. Dar n-a venit nimeni. Terminasem totul într-un sfert de ceas. Fotografia dumitale mărită, lipită pe o ramă de lemn și în care erai goală, am găsit-o sus, în studioul acela de pornograf. Le-am frunzărit pe toate cele ce se aflau în dosarele de acolo. Le-am scos pe ale dumitale — afară de două, care erau necesare planului meu — precum și pe acelea, stăpînindu-mă să nu urlu, ale Anitei. Ea pozase de bunăvoie, Dany. Le-am rupt și le-am aruncat pe toate într-un sac de hîrtie pe care, după aceea, l-am luat cu mine. Am căutat negativele într-un sertar în care se aflau numerotate, catalogate, iar voi două reduse la starea de mărci poștale. Am găsit astfel și planșe

de contact. Am scos fotografia dumitale din ramă, am agăţat-o pe un perete în locul alteia, o tînără fată care probabil n-avea nici douăzeci de ani. Înainte de a mă întoarce din nou sus, te-am privit pentru prima oară. Nu voi şti să-ţi explic cum, nici de ce, dar am avut deodată impresia că te afli în tabăra noastră, învăluită în aceeaşi milă pe care o aveam pentru noi trei. Pe chipul din fotografie se zărea o duioşie evidentă pentru aceea care, în aceeaşi clipă, te trăda, profitînd de faptul că fără ochelari erai pe jumătate oarbă, pentru a satisface viciul de exhibiţionist al gunoiului aceluia de om. Era o comunicare subită încărcată de o fatalitate ciudată. Am lăsat fotografia pe perete, fiind foarte conştient ce fel de lichea sînt.

Am pus lucrurile dumitale acolo unde trebuia, am îmbibat cu parfumul dumitale cearşafurile care mai purtau probabil urmele mirosului Anitei. Patul era răvăşit. Cureaua de piele se afla pe jos, şi n-a fost nevoie s-o ating. Cred că începeam să fiu obosit şi că nu mai simţeam decît sforţarea nervilor sleiţi. Cureaua de piele nu mi-a făcut nici o impresie. Am lăsat casa deschisă, ducînd în maşină sacul de hîrtie, pardesiul dumitale alb şi covorul în care l-ai găsit mai tîrziu înfăşurat pe Kaub. Apoi cutia de cartuşe şi carabina. La plecare, am lăsat totul în ordine în urma mea, ca pentru o anchetă, procedînd ca un robot.

Am condus foarte repede, cu toată atenţia la drum, cu farurile luminate în plin, fără să-mi pese de cei cu care mă încrucişam. Pe la unu dimineaţa, mă aflam la aeroportul Lyon-Bron, cu douăzeci de minute înaintea decolării avionului pe care hotărîsem să-l iau ca să mă întorc. Era ultimul din noaptea aceea. La întoarcere, Anita nu mă aştepta la locul stabilit pentru întîlnire, ci ceva mai înainte, pe marginea şoselei. Purta un taior alb în lumina farurilor. I-am deschis uşa maşinii şi am plecat mai departe. Mă aştepta acolo de mai bine de o oră. Îi era frică şi frig. Era tot timpul scuturată de fiori. M-am oprit pe un drum printre copaci. I-am explicat ce avea de făcut. I-am dat permisul dumitale de conducere, fularul şi pardesiul alb. Apoi i-am făcut pansamentul acela la mîna stîngă. Am smuls foile interioare din biletul de avion pentru Marsilia-Marignane, pe care-l cumpărase ca pe numele

dumitale și pe care nu-l folosise. L-am pus în buzunarul pardesiului, împreună cu factura garajului de la Avignon și plicul cu salariul dublu. Din plic am scos mai întîi costul exact al acelui bilet de avion. Taiorul Anitei era nou și semăna cu al dumitale. Îl cumpărase, fără să-l încerce, într-o prăvălie pe care o mai găsise deschisă în cartierul Etoile. Mi-a arătat fusta răsucită la talie, ținută în două ace de siguranță. Nu m-am putut împiedica să-i vorbesc de patul răvășit pe care-l văzusem la Kaub. Am întrebat-o dacă ea făcuse dragoste în cearșafurile acelea mototolite. Aveam o irezistibilă nevoie de amănunte și atît de puțin timp, încît începusem să mă bîlbîi. Ea mi-a pus o mînă pe gură și mi-a jurat că orice s-ar întîmpla, nu va mai fi decît a mea. M-am întors la aeroport. I-am arătat cum trebuie condusă mașina. La despărțire am sărutat-o îndelung. Mi-a spus din nou că mă iubește.

Viitoarea noastră comunicare urma să se facă prin telefon, la ora patru și jumătate dimineața. La ora aceea ea trebuia să se găsească la Avallon : ne-am uitat pe o hartă a lui Kaub. Am alergat prin aeroport cu sacul meu de hîrtie și am cumpărat un bilet pe numele unui domn Louis Carroll. Din nou o oră de zbor, într-un aparat cu elice care venea din Orientul Mijlociu. Am moțăit și m-am înfiorat de mai multe ori visînd imaginea corpului dumitale gol, pe un perete alb. La Orly, n-am luat DS-ul, ci un taxi, care m-a depus în fața porții Auteuil, cu puțin înainte de orele trei. Am străbătut aleile vilei de la Montmorency, fără să văd vreo fereastră luminată. Casa lui Kaub era și ea cufundată în întuneric. Intrînd pe ușă, am vorbit tare, ca cineva care se întorcea de la o seară plicticoasă, ca și cum Anita s-ar fi aflat cu mine. M-am dus pînă la ușa camerei în care dormeai și te-am chemat încetișor. Nu dormeai. Sticla de vin nu mai era în odaia cea mare. Am găsit-o în bucătărie, împreună cu tacîmul, pe care din nefericire îl spălaseși. Cu toate acestea, mai rămîneau în casa aceea o mulțime de alte urme ale trecerii dumitale pe acolo și am răsuflat ușurat văzînd, după semnul pe care-l făcusem pe sticlă, că nivelul vinului scăzuse cu conținutul unui pahar. Fără îndoială că doza de somnifer nu era suficientă ca să te doboare pe loc, dar mi-am spus că mai era nevoie de puțină așteptare.

Am aşteptat în grădina din faţa casei, fiindcă fereastra odăii unde erai dădea în spate. Am fumat, imaginîndu-mi-o pe Anita la volanul Thunderbird-ului, zburînd cu mare viteză în întunericul nopţii. Am retrăit în gînd tot ce făcusem de la moartea lui Kaub, căutînd o greşeală, o uitare. Nu, căci îmi făcusem treaba foarte bine. Pe la orele patru am revenit lîngă uşa camerei dumitale şi te-am chemat din nou în şoaptă. De data asta n-ai mai răspuns. Am intrat fără zgomot şi te-am văzut dormind pe spate, în lumina difuză care venea din camera mare, cu ochii închişi şi chipul rezemat în profil pe pernă. Acum eram sigur că dormeai şi trebuia să mă grăbesc să mă întorc în bulevardul Mozart. Nu m-am putut totuşi împiedica să fac cîţiva paşi spre dumneata, în mod nechibzuit, apropiindu-mă atît de mult încît îţi auzeam respiraţia. Era pentru prima dată cînd te vedeam fără ochelari. Te recunoşteam încă şi mai puţin decît după-amiază. Am rămas să te privesc aproape un minut. Atunci s-a întîmplat un lucru care era gata să-mi oprească inima. Ai vorbit în somn aproape tot atît de limpede ca în cursul zilei. Ai spus chiar în ritmul somnului : „Omorîţi-mă, vă rog, omorîţi-mă". Am dat înapoi cu paşi rari spre uşă, fără să te pierd din ochi. Am plecat şi am făcut drumul spre bulevardul Mozart pe jos, cu sacul de hîrtie în mînă.

Revenind la mine, am jucat aceeaşi comedie ca la Kaub, de data asta pentru servitorii care dormeau în fundul apartamentului. Am vorbit tare unei Anite imaginare. Era tocmai momentul cînd trebuia să mă cheme. Am aşteptat în camera noastră, aveam încă multe lucruri de făcut, dar m-am silit să aştept lîngă telefon, ca să întrerup clopoţelul chiar de cînd va începe să sune. Apoi s-a făcut ora cinci, vedeam lumina strecurîndu-se printre jaluzele şi auzeam primele zgomote ale străzii. Trebuie să i se fi întîmplat ceva grav Anitei. Pe măsură ce timpul trecea, îmi dădeam seama de nebunia acţiunii noastre. În sfîrşit, clopoţelul era gata să spargă liniştea casei, l-am auzit zornăind în aparat chiar în clipa cînd ridicam receptorul. Era într-adevăr Anita — departe, atît de departe de ceea ce aş fi dorit eu să fie viaţa noastră, atît de departe de ceea ce-mi închipuisem eu pentru Michèle, pentru noi. Făcea întocmai cum îi spusesem eu ca să prevină orice indiscreţie. Mi-a

spus că se numea Dany Longo, că se găsea aproape de Avallon, cu maşina şi a pronunţat fraza-cod care însemna că totul era în ordine. Ea era următoarea : „Am un covor în portbagaj, domnule Caravaille". A mai spus că i-a telefonat lui Bernard Thorr ca să afle numărul nostru. Ştiu că acest machetist îţi este cel mai bun prieten după acea imitaţie de Gary Cooper care te-a lăsat borţoasă şi după aceea a şters-o.

Telefonul odată primit, am ars bucăţile de fotografie şi negativele aflate în sacul meu de hîrtie. Am aruncat apoi cenuşa în gura de gunoi a bucătăriei şi am pregătit în grabă trei valize, una pentru Michèle, una pentru Anita şi alta pentru mine. Am îngrămădit în ele îmbrăcămintea pe care o socoteam strict necesară. În valiza Anitei am pus bijuteriile şi un cec cu suma pe care o am în bancă la Paris. Averea mea se găseşte, în cea mai mare parte, depusă în băncile elveţiene, iar semnătura Anitei este tot atît de valabilă ca a mea. Cred că posed atîta, în bani şi alte valori, pentru ca, orice s-ar întîmpla, fiica mea să poată trăi toată viaţa ca o prinţesă. Dealtfel, Anita va şti să apere cu îndîrjire tot ceea ce las. În clipa cînd să plec, Maria, servitoarea noastră spaniolă, a ieşit de la ea din cameră într-un halat, înşirînd în păsăreasca ei dacă n-aveam nevoie de ea. I-am spus că am să petrec împreună cu soţia week-end-ul în Elveţia şi am trimis-o să se culce din nou, scuzîndu-mă.

Am luat două valize într-o mînă şi pe a treia în cealaltă şi m-am întors pe jos la vila Montmorency. Se luminase de-a binelea. Băieţi de cafenea spălau cu apă multă bucăţi de trotuar. Mi-era foame şi sete, dar nu m-am oprit. Din camera dumitale nu se auzea nici un zgomot. Probabil că mai dormeai. Am urcat valizele la etaj şi m-am aşezat într-un fotoliu să moţăi puţin. Mi-era frică să nu adorm dacă mă întindeam în pat. La şapte şi jumătate tot nu se auzea nimic de jos. M-am dezbrăcat şi m-am spălat pe apucate la chiuvetă. Mi-am luat pe mine o haină de casă din valiză şi am coborît. Mi-am făcut cafea în bucătărie şi am băut două ceşti, după ce ţi-am servit şi dumitale una. Era ora opt, iar vremea se arăta frumoasă. Chiar dacă avea o întîrziere, după planul meu, Anita trebuia să gonească de-acum pe autostrada sudului. Nu putea

să facă mai mult de o oră pînă acolo. Eram tare neliniştit, pentru că începusem să simt oboseala şi mă gîndeam că ea o simţea probabil şi mai mult. M-am dus afară să deschid garajul şi poarta, ca ea să n-aibă altceva de făcut decît să intre. Apoi am bătut la uşa dumitale şi mi-ai răspuns.

Cînd a sosit Thunderbird-ul era mai mult de nouă şi jumătate. Îţi reluaseşi de mult munca. Am venit la dumneata în cameră ca să-ţi îndepărtez atenţia de la grădină. Anita a intrat în casă prin spate. M-am întîlnit cu ea la etaj unde şedea pe marginea băii ale cărei robinete curgeau ; avea faţa trasă, dar mult mai puţin obosită decît m-aş fi aşteptat. Îşi scosese pansamentul şi ochelarii negri. Mai mult ca orice, voia să se spele. Îmi spunea : „Să mă curăţ de toate astea". Avea ochii foarte mari şi privirea puţin încremenită. Mi-a ţinut mîna în ale ei ca să-mi povestească toată alergătura, care durase opt ore. Lăsase urme ale trecerii „dumitale" la Mâcon, Tournus, Chalon-sur-Saône, Avallon şi apoi la intrarea pe autostrada sudului, unde a făcut plinul. Singurul eveniment neprevăzut, dar care se potrivea minunat cu planul meu, era o discuţie cu un agent motociclist pentru o pană de lumină, la spatele maşinii. Am ajutat-o să se dezbrace şi am pus-o să repete totul pe cînd se găsea în baie. La Chalon, a luat pe numele dumitale o cameră pe care a plătit-o înainte. Apoi, după nici o jumătate de oră, a ieşit din hotel fără să fie observată. Evenimentul neprevăzut se petrecuse cu vreo sută de kilometri înainte, după Saulieu. Spunea că, fiind extrem de nervoasă şi ştiind că în portbagaj se afla Winchester-ul, ar fi tras fără nici o şovăire în agent dacă acesta ar fi vrut să caute în maşină. Gîndindu-se acum la asta era zguduită de fiori, iar eu împreună cu ea. Pe Bernard Thorr îl chemase la telefon dintr-o cîrciumă de ţară, în timp ce i se repara farul Thunderbird-ului, apoi m-a chemat pe mine şi, la plecare, a lăsat acolo pardesiul dumitale alb. Din toate astea am înţeles că îşi jucase rolul cît se poate de bine.

Am scos un prosop şi rufe curate din valiza ei şi i-am şters spatele gol. Într-o cămăşuţă albă, mi se adresă cerîndu-mi o ţigară. Nu mai fumase de mai multe ore. Am coborît. Am profitat de momentul cînd ea îţi vorbea ca să strecor înapoi în geantă tot ce-ţi luasem. Apoi, am ieşit.

În garaj am curățat cît am putut mai bine interiorul Thunderbird-ului. Am dus după aceea la subsol covorul de la Villeneuve, carabina și cutia de cartușe. După care m-am urcat la etaj, m-am ras, mi-am pus o cămașă curată și un costum. Am chemat un taxi cu care m-am dus la agenție. În studioul pustiu am găsit un dosar cu machete vechi făcute pentru Milkaby. M-am dus la contabilitate și am completat cu numele dumitale coloanele unui plic de salariu. Am pus înăuntru suma pentru salariul dublu, adăugînd cei trei sute de franci pe care ți-i făgăduisem pentru munca suplimentară. Am mai dat cîteva telefoane unor confrați pentru a vorbi despre serata din ajun, de la Chaillot. Înainte de a reveni la vila Montmorency, am cerut să fiu dus pînă în strada Grenelle. Am urcat la etajul dumitale și am lăsat pe ușă, la vedere, biletul pe care-l scriseseși ca să-i anunți pe ceilalți că pleci. Într-o cafenea din Auteuil, unde m-a dus alt taxi, am mîncat un sandviș, am băut alte două cești de cafea neagră și un coniac. Mă simțeam la capătul acestui necaz. Mă și gîndeam că am cîștigat partida.

Era atunci ceva mai mult de ora unsprezece. Anita era gata de plecare, iar dumneata îți terminaseși lucrul. Ți-am dat plicul cu salariul pe care mă gîndeam să ți-l iau înapoi ceva mai tîrziu, cînd vei aduce acasă Thunderbird-ul. Trebuia să izbutesc cu orice preț să te așez la volanul acestei mașini. Chiar dacă planul meu ar fi reușit și mai bine, fără acest lucru, n-ar fi rezistat la o anchetă. S-a cercetat în primul rînd Thunderbird-ul, cu mijloace pe care nu le cunoșteam, dar pe care le socoteam extrem de eficace. Era la mintea cocoșului că n-ai fi putut să parcurgi cu ea aproape șapte sute de kilometri, fără să lași în ea ceva de-al dumitale, o amprentă, un fir din taiorul alb, un păr. Or, cu toată curățenia mea sumară, aveau să găsească urme ale unei alte femei. Va fi foarte simplu pentru ei să verifice pe cadavrul dumitale că nu purtai nici cel mai mic fir de praf din această mașină. Nu mi-a fost ușor să te conving, Dany. Și cînd ne-am aflat față în față, am șovăit și cred că vreme de o clipă pierdusem orice dorință de a continua. Nu mai știam de unde voi lua curajul de a reveni pe acele locuri, în urma dumitale, să-ți strivesc mîna, să

te fac să înghiţi un flacon cu digitalină — mai ales să îndur, timp de cîteva minute cîte îţi vor trebui pînă să mori — disperarea dumitale, privirea-ţi nedumerită. Totuşi am continuat. Am luat-o pe Michèle de la bunică-sa, din bulevardul Suchet. Te-am lăsat apoi în Thunderbird, la Orly. Ţi-am spus că avionul nostru decolează la prînz, dar, de fapt, îmi mai rămîneau două ore să te urmăresc, să te ucid, să las totul în ordine la Kaub şi apoi să mă întîlnesc cu Anita şi micuţa la restaurantul aerogării.

Ne-am înregistrat bagajele. Pînă atunci, pînă în clipa cînd am părăsit-o în holul plin de lume, Anita nu ştia că te voi ucide. Sau, chiar dacă a ajuns singură la această concluzie, se convinsese că eu trebuia să am alte căi şi că ea bătea cîmpii. M-a întrebat ce voi face. I-am răspuns că nu te puteam lăsa vie în urma noastră. A scuturat din cap, fără nici un cuvînt, cu micuţa noastră în braţe, cu nişte ochi din care lacrimile au şiroit dintr-o dată. I-am spus să mă aştepte la restaurant pînă la ora două. Dacă nu voi veni, va trebui să ia în orice caz avionul, împreună cu Michèle. Le voi ajunge din urmă la Geneva. Clătina mereu din cap şi eu am plecat. Era tocmai momentul cînd încercai să pleci cu Thunderbird-ul. Mi-am luat DS-ul din parking şi te-am pierdut cîteva clipe din ochi. Apoi ai apărut din nou, la cincizeci de metri în faţa mea, oprită într-un alt loc. Te-am privit traversînd pe jos bulevardul în faţa aerogării. Pentru prima dată nu înţelegeam ceva, Dany.

Te-am urmărit mergînd pe jos. Mi-era frică să n-o întîlneşti prin aeroport pe Anita şi pe fetiţă. Eu le-am văzut la al doilea etaj, dar dumneata erai preocupată de propria-ţi persoană. Ai rămas mult timp aşezată la o masă din bar. Mă aflam la douăzeci de metri, în spatele unei cabine de fotografii la minut. Mi-am închipuit tot ceea ce mi s-ar putea întîmpla lăsîndu-ţi pe mînă maşina aceea, chiar şi la un accident care ar putea amesteca poliţia. Te ştiam însă prea mioapă ca să mergi prea repede, precum şi că aveai obiceiul de a face întotdeauna, totul, cu multă atenţie ; eram sigur că ai să aduci înapoi Thunderbird-ul, fără nici un incident, mai sigur de dumneata decît de oricine altcineva. Prevăzusem totul, Dany, totul. Ceea ce nu ştiam încă şi aveam să aflu, înnebunit, e că nici una din

reacţiile dumitale nu putea fi prevăzută. Te mişcai ca un crab sub semnul căruia eşti născută.

Acum înţelegi, Dany ? Te-ai urcat apoi din nou în Thunderbird, iar eu te urmăream în DS. Ar fi trebuit să te îndrepţi spre Paris, dar ai luat-o spre sud. Credeam că te-ai înşelat la o încrucişare a autostrăzii, dar nici vorbă de aşa ceva, pentru că te-ai dus înainte. Te priveam printr-o fereastră în restaurantul acela de la Fontainebleau, unde ai luat dejunul. Acum eu eram acela pe care surpriza şi furia îl încremeneau. Te-am aşteptat să ieşi, aşezat ceva mai departe, în maşină. Acele ceasornicului meu continuau să alerge. Îmi dădeam seama că nu voi mai putea prinde avionul Swissair şi că Anita va trebui să plece singură cu fetiţa. Căutam cu disperare o idee nouă. Mai speram încă să revii la vila Montmorency după terminarea dejunului. Nu putea fi vorba decît de o plimbare de cîţiva kilometri pentru plăcerea de a conduce o asemenea maşină. Dar apoi, ţin-te bine, a început hoinăreala aceea fără nici o ţintă, al cărei prizonier eram şi care nu se mai termina. Ai intrat în Fontainebleau şi te-am văzut cumpărîndu-ţi îmbrăcăminte şi o valiză. Sudoarea îmi şiroia de-a lungul spinării. Nimic nu mai avea vreun înţeles. Deodată, m-am pomenit că inversaseşi de-a binelea rolurile. Toată noaptea aceea n-am ţinut seama de dumneata şi dirijasem evenimentele, fără să mă preocupe existenţa dumitale mai mult decît o limbă de pantofi. Şi iată că acum, dumneata erai aceea care deţineai taina celor ce aveau să urmeze, care urmăreai un plan fără să ţii seama de mine. În tot timpul cît ai mers pe şoseaua care te ducea la Joigny — cu mine în spate, rulînd neîntrerupt la două sute de metri distanţă, viteza dumitale devenind viteza mea — am imaginat cele mai delirante ipoteze. Dintre toate, cea mai delirantă era aceea că Anita avusese dreptate în seara din ajun, cînd spunea că nu fuseseşi nici un moment păcălită şi că ştiai că te urmăresc. Numai adevărul nu-l presupuneam. Dealtfel, pe măsură ce kilometrii se scurgeau, deveneai mai sigură şi trebuia să-mi îndrept toată atenţia la conducere, ca să nu te pierd din ochi. Nimeni, niciodată, nu te-a observat cu o atît de totală concentrare plină de uimire, dar continuai să-mi produci întruna surprize. La

barul-tutungerie de la Joigny, eram gata să nu văd că te-ai oprit. Mai tîrziu, cînd ai plecat mai departe, mă întrebam înspăimîntat cine era șoferul de camion cu care ai vorbit. Nu știam încă de norocul care nu te va părăsi, Dany, dar ghiceam că această întîlnire, ca, dealtfel, toate celelalte, se vor întoarce împotriva mea. Și apoi, se făcuse aproape sfîrșitul după-amiezii și pe această autostradă, aproape de Auxerre, goneai cu mai mult de o sută șaizeci pe oră și mă lăsaseși iremediabil în urmă. În clipa aceea, mi se păru că felul cum te deplasai, cumpărăturile de la Fontainebleau, nu puteau însemna decît un singur lucru : nu păstraseși Thunderbird-ul pentru o simplă plimbare, ci pe toată durata sfîrșitului de săptămînă, și te duceai drept spre o țintă necunoscută mie, iar eu trebuia să te opresc cu orice preț. Și, în același timp, ceea ce era și mai rău, îmi dădeam seama că erai pe cale să refaci, în sens invers, drumul parcurs de Anita. Din nou fusesem gata să nu te mai văd — și să-mi divulg prezența — cînd am străbătut satul acela de la ieșirea de pe autostradă. Vorbeai cu o femeie bătrînă lîngă Thunderbird-ul oprit. Te-am așteptat mai departe, la o sută de metri, după o stație de benzină, unde am citit numele comunei : Deux-Soirs-lès-Avallon. Credeam că înnebunesc de-a binelea. Anita îmi spusese că tocmai în acest sat lăsase pardesiul dumitale alb. Erai pe cale, în mod conștient și cu perseverență, să distrugi totul. N-a mai încăput nici o îndoială, apoi, cînd am văzut din nou Thunderbird-ul și pata de culoare a fularului tău turcoaz. Te-ai oprit la stația de benzină și nu putea fi vorba decît de garajul acela unde se oprise și Anita. Aveam în buzunar factura reparației care purta o ștampilă. Am verificat. Am sfîșiat-o cu furie nătîngă, șezînd la volan și apoi am scos flaconul de digitalină din buzunarul portierii, îndreptîndu-mă spre dumneata în plin soare, prin ierburi și printre copaci, făcînd un lung ocol ca să ajung în spatele acelei clădiri albe, unde intraseși. Niște oameni pălăvrăgeau în față, lîngă pompele de benzină. Nu mă mai gîndeam la nimic altceva decît cum să te ajung și să te dobor fără să mă vezi, fără să produc zgomot. Toaleta aflată ceva mai la o parte, ușa pe care o lăsaseși deschisă mi-au ușurat sarcina. Te-am văzut deodată, din spate, albă, blondă și nemișcată, la mai

puţin de trei metri de mine. În faţa dumitale se afla o oglindă. M-am dat înapoi spre perete, în afară, cît să-mi opresc respiraţia şi m-am repezit. Te-am apucat, te-am ridicat de la pămînt, acoperindu-ţi obrazul cu palma mea mare, în timp ce ochelarii îţi zburau undeva în încăperea strîmtă, totul într-o dezordine care se potrivea cu aceea ce domnea în capul meu. Te-ai agăţat cu mîna stîngă de pragul uşii. Am văzut această mînă. Nu cred ca lucrul să fi durat mai mult de o jumătate de secundă, dar jumătatea asta de secundă a fost cea mai lungă din viaţa mea. Am înţeles, cît se poate de limpede, că-mi distrugeam eu însumi propriul meu plan. Femeia care fusese văzută pe şosea era rănită la mînă stîngă. Dumneata nu erai. Te puteam omorî, dar rănită nu erai. Am apucat clanţa uşii şi am trîntit uşa cu toată puterea. Am simţit ceva ca un strigăt mut, adînc, în propria mea palmă încleştată pe gura dumitale şi, deodată, trupul ţi s-a lăsat moale în braţele mele. Te-am lăsat să aluneci la pămînt şi ai căzut în genunchi, într-un echilibru ciudat, cu fruntea şi părul pe podea. Nu ştiu dacă zgomotul pe care l-am făcut, frica de glasurile care se auzeau de afară sau mîna stîngă care ţi se umfla cu o repeziciune uimitoare, sau poate gîndul că dacă te omoram numaidecît, simultaneitatea morţii şi a umflăturii aceleia nu va scăpa unui medic legist. m-au făcut să fug. Nu mi-am reluat respiraţia înainte de a mă găsi din nou în maşină.

Aş fi putut să te ucid acolo, Dany. Dar aş fi făcut o prostie. Trebuia să te omor lîngă cadavrul lui Kaub, sau după ce te-aş fi omorît ar fi trebuit să te duc acolo. În staţia aceea de benzină nu te puteam ascunde, pur şi simplu. Am făcut bine. Se poate să fi regretat de mai multe ori momentul acela, cînd te aveam în puterea mea, dar cred că am procedat bine.

Am aşteptat pînă seara, ceva mai departe. Am întors maşina în direcţia Parisului. Eram sigur că, după această întîmplare, te vei întoarce la Paris. Mă întrebam dacă m-ai văzut. Mi-era foame, sete şi somn. De cîteva ori am coborît din DS ca să mă mai plimb la umbră. Nu cunoşteam încă încăpăţînarea care te stăpînea, şi nici acest dar uluitor pe care-l ai de a prinde din nou curaj chiar din

adîncul deznădejdilor. Nu ştiam încă ce avantaj îţi dădeau toate astea.

Ai plecat din nou, dar tot într-o direcţie neaşteptată. Era noapte. Am întors maşina ; mergeai încet şi îmi impuneai din nou ritmul dumitale. Luminile din spate ale Thunderbird-ului mă orbeau. Te-am pierdut la Seaulieu, unde ai virat brusc într-o stradă, ieşind de pe şosea. Am traversat de mai multe ori oraşul, căutîndu-te. Dar în zadar. Am continuat spre sud, după ce m-am oprit să fac plinul, să beau un pahar de vin şi să-mi cumpăr un sandviş. Kilometrii zburau pe sub roţile maşinii, eram singur, cu un sentiment de om părăsit, aşa cum nu mai simţisem niciodată.

Thunderbird-ul era oprit pe cheiul Saônei, la Chalon. Am oprit cincizeci de metri mai departe, lîngă acelaşi trotuar. Cred că rîdeam. Am mers cu paşi mari, în întuneric, îndreptîndu-mă spre maşina care acum era acoperită. Farurile ei s-au aprins pe neaşteptate. Am văzut că erai cu un bărbat. Apoi aţi plecat în grabă. M-am întors alergînd spre volanul DS-ului. Mi-am spus că făceai toate aceste lucruri de neînţeles din pur sadism, că erai hotărîtă să mă înfrîngi înainte de a mă curăţa. Te-am ajuns din urmă totuşi, te-am văzut cu mîna stîngă bandajată, intrînd în hotelul „Renaşterea“, împreună cu băiatul acela în pulover cenuşiu. M-aş fi dus în orice caz acolo, fiindcă Anita îmi dăduse numele hotelului unde închiriase o cameră pentru timpul nopţii. Era acum limpede că-mi distrugeai punct cu punct planul. Te-am aşteptat să ieşi din hotel şi să ajungi afară din Chalon, cu tipul acela, care-ţi plăcea numai pentru că reprezenta însuşi simbolul a ceea ce putea să-mi facă mie rău. Nici nu-ţi poţi închipui cît eram de ostenit, Dany.

Am rămas multă vreme în grădina celuilalt hotel, unde te aflai cu el, la o masă, într-o sufragerie pustie. V-am privit, ca şi în timpul dejunului, printr-o fereastră. Purtai un pantalon de culoarea fularului, era aceeaşi pată turcoaz care mă atrăsese spre dumneata în cursul zilei. Cred că în acel moment judecam ca şi cum ai fi fost într-adevăr metresa lui Kaub şi că eram pe cale să cumpăr vîntul pe care voisem să-l vînd celorlalţi. Am aşteptat o mulţime de timp, te-am văzut urcîndu-te la dumneata, dăruită cu totul

ticăloşului aceluia şi o dîră de lumină apărînd la o fereastră, în spatele unor perdele grele, trase peste noaptea ce vă aparţinea vouă, amîndorura.

Am luat din nou drumul Parisului. Furia m-a ţinut treaz cîteva ore. Mergeam din nou cu toate farurile aprinse, fără să-mi pese de ceilalţi. Trei sute patruzeci de kilometri. Voi ajunge la Paris înainte de cinci dimineaţa. Da, am să izbutesc. Voi lua cadavrul lui Kaub, învelit într-un covor, şi carabina. Voi distruge fotografia Anitei, pe care am uitat-o pe peretele camerei, şi nu voi mai dormi. Voi fi tare, mai tare decît osteneala şi părerea mea de rău. Voi reveni la Chalon în faptul zilei, voi străbate kilometrii aşa cum o fac şi acum şi voi ajunge în acea grădină de hotel înainte ca dumneata să te fi urcat în Thunderbird. Poate că pe la zece dimineaţa. Trebuia să fiu înapoi la ora zece. Năucită de destrăbălarea la care te-ai dedat în spatele perdelelor, vei dormi cel puţin pînă atunci, fără să bănuieşti că împiedicatul acela greoi a făcut atîta drum. Am să găsesc eu mijlocul să mut, chiar la lumina zilei, cadavrul lui Kaub şi carabina în portbagajul Thunderbird-ului. Apoi, aveam să te omor oriunde, cu flaconul de digitalină între dinţi şi cu inima dumitale încremenită în mîna mea, ca aceea a unei păsări. Cînd eram mic am văzut cum nişte copii au omorît o pasăre. Am strigat la ei şi i-am bătut pe toţi. La treisprezece ani eram mai înalt decît un adult şi atît de gras că mă porecleau cu tot felul de nume care mă scoteau din sărite. În schimb, îi băteam pe toţi. Ei îşi băteau joc de părinţii mei pentru că erau săraci. Dar eu îi cotonogeam. Tare aş vrea să dau timpul înapoi. Aş vrea, nu ştiu prea bine ce, dar josniciile să nu mai existe, totul să fie curat şi calm şi nemişcat. Nu mai pot, Dany.

Am întîrziat în drumul spre Paris. Factorul timp era împotriva mea. Şi, în plus, nu mai aveam cheile de la vila Montmorency. A trebuit să deşurubez o broască de la uşa din spate şi s-o înşurubez apoi la loc. Am dus corpul lui Kaub, înfăşurat în covor, pînă la portbagajul DS-ului. Cu mare greutate l-am vîrît înăuntru. Apoi a trebuit să mă întorc din nou să iau carabina. Şi după aceea, încă o dată, ca să ard portretul Anitei, să controlez peste tot dacă n-au rămas urme ale trecerii noastre pe acolo. Am privit patul

în care ai dormit. M-am întins în el, pe burtă, jurînd că mă voi odihni numai cîteva minute. Am adormit. Nu știu ce forță m-a deșteptat după o jumătate de oră. Aș fi putut dormi așa toată ziua. M-am stropit cu apă pe obraz și am plecat din nou.

După Fontainebleau a trebuit să mă opresc pe marginea șoselei. Să fi fost în jur de opt. Ploua. Mașini treceau pe lîngă mine, spintecînd aerul cu mare viteză și scuturînd DS-ul. Am adormit din nou cu capul rezemat pe brațe, la volan. N-am dormit decît un sfert de oră, poate nici atît. Mi-era necaz pe mine și aveam senzația că îndepărtam de mine viața Michèlei, ori de cîte ori închideam ochii. M-am mai oprit aproape de Chagny, într-un local de pe șosea, ca să beau o cafea. Tresăream de fiecare dată cînd un client trecea afară, pe lîngă portbagajul mașinii.

Dispăruseși, Dany. Era trecut de prînz cînd am ajuns în fața grădinii hotelului aceluia, la Chalon. Nu știam în ce direcție ai plecat și nici cu cît mi-ai luat-o înainte. Nu puteam risca să întreb. Am continuat spre sud. La Valence pierdusem orice speranță de a te mai regăsi. Am telefonat la Geneva, Anita plîngea și vorbea cu o voce blîndă ; și ea pierduse orice nădejde. I-am spus : „A reținut mașina, se îndreaptă spre sud, dar am fotograful cu mine și nimic nu-i încă pierdut". Anita repeta mereu în aparat : „Cine, cine e cu tine ?" I-am cerut să mă aștepte și să mă iubească. I-am spus că-i voi telefona seara. Am continuat să merg înainte, iar capul îmi vîjîia din cauza soarelui.

Te-am regăsit la Salon. Cineva făcea plinul Thunderbird-ului la o stație de benzină. Mașina era descoperită. Ceva mai tîrziu ai ieșit dintr-o cafenea, înlănțuită de tipul acela din ajun. N-am simțit nici cel puțin o ușurare. N-aveam decît un singur gînd : să mă scap de cadavrul lui Kaub și de carabină, mutîndu-le în portbagajul mașinii voastre. Am reușit s-o fac jumătate de oră mai tîrziu, pe șoseaua aceea pustie, aproape de Marsilia, pe care te-ai oprit ca să continui giugiulelile. V-am văzut dispărînd pe amîndoi printre arborii unei coline. Fără să mai stau pe gînduri, am apropiat DS-ul de Thunderbird, am deschis portbagajul dumitale și al meu, în plină lumină a zilei. Îmi

scosesem haina cu multă vreme înainte, iar cămașa mi-era leoarcă de sudoare. Capul mi se părea că va face explozie. După terminarea mutării, am plecat ascultînd cîntecele privighetorilor, pînă la o cotitură după care puteam să-mi ascund mașina. M-am întors. Îmi spuneam că, după partida voastră în aer liber, o să continuați pe șoseaua națională spre Marsilia. Am coborît din DS și am așteptat pe marginea șoselei. M-am gîndit, la un moment dat, să mă reped la voi, să vă ucid pe amîndoi, oricum, fie și cu lovituri de pumn, ca să-i las pe anchetatori în cea mai mare încurcătură. Apoi, mi-am spus că, în felul acesta, vor începe să caute pe făptaș și vor da peste mine.

L-am văzut pe tip urcîndu-se singur în Thunderbird, întorcînd și el și aruncîndu-ți valiza deschisă pe marginea șoselei. În felul acesta te-am pierdut din nou. Aveam în față mașina aceea care se îndepărta cu încărcătura ei explozivă și, pe de altă parte, pe dumneata. Nu știam ce era mai important, să mă țin după el sau după dumneata. Mă gîndeam că ești pe jos și că te voi putea prinde mai ușor decît Thunderbird-ul. L-am urmărit, deci, pe băiatul acela, pe șoseaua națională, pînă la autostrada care duce spre Marsilia. Acolo am înțeles că el mergea mult mai repede decît DS-ul, că lua un avans regulat, necruțător. M-am încăpățînat totuși. Mi-am dat seama că furase mașina. La intrarea în oraș, a dispărut. În punctul acela se află o piațetă pe care am ocolit-o de mai multe ori, la întîmplare, riscînd să atrag atenția unui agent care conducea circulația valului de mașini ce se scurgea dinspre autostradă. Am luat-o înapoi, pe aceeași autostradă. Oboseala îmi paraliza gîndirea, voința și nu mai acționam decît alandala, absurd. Mă gîndeam : „Și ea trebuie să fie în aceeași stare ca mine, am s-o găsesc, desigur, descumpănită, în același loc. O voi ucide și ducă-se dracului, orice s-ar întîmpla după aceea, cu ticălosul acela și cu Thunderbird-ul". Dar toate socotelile le făceam fără să te cunosc cu adevărat, Dany. N-am mai găsit pe colina aceea decît mesajul lăsat de tine, cele cîteva cuvinte scrise cu mîna stîngă : „Astă-seară, la ora zece, în fața numărului 10, Canebière". Îmi rămînea cel puțin speranța că am să te regăsesc. Am rupt hîrtia și m-am întors la Marsilia, rulînd încet, cu gîndurile toate la dumneata. Cred că începusem

să ghicesc sensul purtării aceleia inexplicabile, dar totul era încă confuz, simțeam nevoia să dorm înainte de a scoate adevărul la iveală. Am luat o cameră într-un hotel, aproape de gara Saint-Charles. Și am căzut, îmbrăcat cum eram, într-un somn disperat.

Am fost trezit, așa cum cerusem, puțin după ora nouă seara. Am cerut să mi se aducă ceva de băut și de mîncat, apoi am făcut o baie. Barba îmi înnegrise obrazul, cămașa era jegoasă, dar cel puțin mă odihnisem și-mi limpezisem gîndurile. Mi-am spus, în sfîrșit, că nu știai nimic de crimă și nici de urmărirea mea, că ai reținut Thunderbird-ul dintr-o toană și asta era tot. Actele mașinii erau pe numele unei societăți a lui Kaub, I.Ç.P., un fel de întreprindere imobiliară — construcții — antrepriză de clădiri. Probabil că nici nu băgaseși de seamă. Ai nimerit, nu știu de ce, într-unul sau două jaloane lăsate de Anita în noaptea precedentă, dar cu siguranță că n-ai înțeles nimic despre agresiunea din lavaboul stației de benzină sau despre strivirea mîinii dumitale stîngi și că, ceea ce te preocupa cu siguranță în acel moment, era numai recuperarea mașinii. Poate că aveai vreun mijloc necunoscut de mine de a-l regăsi pe hoțoman. Aceasta ar fi explicația, în afară de curajul dumitale, pentru faptul că ai reacționat atît de repede pe colină.

Am telefonat Anitei, din cabina hotelului. Ea se afla la capătul puterilor. Spunea răspicat, prin telefonul pe care orice standardistă putea să-l asculte, că era mai bine să mărturisim crima și să ne predăm poliției. Am căutat să-i dau curaj pe cît mi-a fost cu putință. I-am spus că aveam o soluție și că totul se va aranja. Auzeam prin aparat glasul Michèlei, care întreba : „E tăticuțul ? E tata ?“ I-am promis Anitei că voi veni la Geneva a doua zi.

La ora zece mă aflam în fața numărului 10 de pe bulevardul Canebière. O jumătate de oră mai tîrziu, te-am urmărit pe dumneata și pe peștișorul acela, străduindu-mă să ghicesc de departe ce se învîrtea în capetele voastre. N-am înțeles decît un singur lucru și anume că, atît unul cît și celălalt, știați că aveați un cadavru în portbagajul Thunderbird-ului. Mă așteptam să te găsesc singură, pe jos, sau să nu te găsesc deloc, pentru că el nu avea de unde să cunoască mesajul de pe colină. Eram înmărmurit și

pentru că îl vedeam din nou înlănţuindu-te, pe cînd vă întorceaţi spre Canebière. Lăsasem DS-ul atunci într-o stradă şi a trebuit să vă părăsesc ca să mă duc să-l iau, tocmai cînd v-am văzut în faţa Thunderbird-ului. Şi desigur că v-am pierdut în mod definitiv.

M-am învîrtit la întîmplare prin oraş, fără să păstrez cel puţin speranţa să vă întîlnesc din nou, nu. Uite aşa ! Mă gîndeam la dumneata că eşti înspăimîntată, cu mîna bandajată, în rochia aceea de muselin alb, cu haina băiatului pe umeri. Mai tîrziu m-am gîndit că nu puteai anunţa poliţia de descoperirea cadavrului, pentru faptul că maşina nu-ţi aparţinea şi o reţinuseşi fără ştiinţa mea. Puţin cîte puţin începeam să intru în pielea dumitale. Mi-am spus că, în seara aceea sau a doua zi, vei telefona la Geneva ca să ne ceri ajutor. O altă soluţie ar fi fost să încerci să te scapi de cadavru, fără să vrei să afli cine l-a pus acolo. În orice caz, capcana pe care ţi-am întins-o avea să se închidă. I-am pus lui Kaub, într-unul din buzunarele halatului, mesajul telefonat de la Orly. Hîrtia aceasta urma să-i atragă pe judecători spre dumneata. Anita şi cu mine n-aveam decît să negăm că te-am fi văzut vineri. Vom părea de bună-credinţă, întrucît nici locuinţa de la vila Montmorency, nici Thunderbird-ul nu erau ale noastre.

Am dormit în camera de la hotel pînă aproape de amiază. Am cerut să mi se aducă o maşină de ras electrică şi ziarele locale. Bărbierindu-mă, am verificat dacă în ziare n-a apărut nimic despre uciderea lui Kaub. N-am dat de ştirea că un cadavru — neidentificat — ar fi fost descoperit în regiune. Am telefonat Anitei. I-am spus că voi aştepta acolo pînă seara, pentru că exista o şansă ca dumneata s-o chemi. I-am mai spus că, orice s-ar întîmpla, noi nu ştim nimic de treaba asta şi că trebuia să facă faţă. I-am lăsat numărul hotelului meu, ca să mă poată anunţa. Riscam mult cu telefonul acela, dar nu vedeam cum aş fi putut proceda altfel. După ce am prînzit, am rătăcit prin Marsilia. Am cumpărat cămaşa asta, pe care am păstrat-o pe mine şi am aruncat punga care o conţinea pe cealaltă într-o gură de canal. În clipa cînd mă ridicam, mi-am zărit imaginea într-o oglindă mare, de vitrină. Eram chiar eu, chiar Michel Caravaille, un agent de publicitate bogat,

patronul unei proaspete agenții înfloritoare, soț și părinte fără de prihană, om de societate pentru cei din jur, în sfîrșit, Dany, omul pe care-l vezi dar pe care nu-l mai recunoști și care nu se mai recunoaște nici el singur. La urma urmei, cine ce este ?

Anita mi-a telefonat pe la opt. O chemaseși la Geneva și ea era înnebunită. Plîngea și repeta întruna : „Te implor, nu-i face nici un rău. Ea crede cu adevărat că l-a ucis pe Kaub, înțelegi ? Nu vreau să se întîmple fapta asta groaznică. Trebuie să-i spui, să-i explici". Nu știu unde au tîrît-o spaima și gîndurile în aceste două zile și două nopți, fără mine. Nu știu, Dany. Auzeam strigătele Michèlei, care se speria desigur văzînd-o pe maică-sa în asemenea stare. Am făgăduit și iar am făgăduit că n-am să mă ating de dumneata. Ea nu mă credea și mi-a spus : „Vreau ca Dany să mă cheme din nou și să-mi spună că totul e în ordine. Îți jur, Michel, că dacă duci la capăt intenția ta, am să mă omor și eu, am să mă omor, mă auzi ? Îți jur că am s-o fac !" Am promis tot ce voia, numai să tacă, să pot cîștiga cîteva ore.

Am condus în întunericul ce se lăsa, ca un nebun, pînă am ajuns aici. Urcam drumul spre Abbaye, tocmai cînd dumneata îl coborai. Te-am urmărit pînă la berăria aceea din fața gării din Avignon. L-am văzut pe șoferul de camion, pardesiul dumitale alb, a cărui prezență era pentru mine un fenomen de curată magie. Nu înțelegeam nici acum pe ce căi întortocheate și prin ce încăpățînare ajunseseși pînă acolo. Dar ce importanță are ? Te priveam scotocind prin buzunarele pardesiului, scoțînd plicul de salarii, în timp ce celălalt pe care trebuia să ți-l iau înapoi după ce te-aș fi ucis și pe care, deci, nu-l putusem lua înapoi, se afla, desigur, în geanta dumitale. Am intrat pînă în sală și puteam ghici acum din nou tic-tac-ul acela din spatele ochelarilor dumitale. Erai frumoasă, Dany, pe cînd sărutai obrazul prietenului dumitale, în timp ce, în mod fulgerător, îți devenise de o certă limpezime tot ce ți se întîmplase pînă atunci, numai pentru că nu puteau exista pentru un singur salariu două plicuri pe numele dumitale. Erai frumoasă, da, dar deveneai din nou pentru mine cea mai periculoasă ființă. Instinctiv m-am aruncat înapoi din cîmpul dumitale vizual.

Te-am pîndit în timp ce-l însoțeai la gară pe șoferul de camion, dar nu te-am urmărit. Exista pentru mine un risc și pentru dumneata o șansă, de a pleca cu trenul împreună cu el, părăsind Thunderbird-ul în fața berăriei. Îți acordam această șansă. Am întredeschis portbagajul mașinii și mi-am dat seama că trupul lui Kaub nu se mai găsea acolo. M-am întors la mașina mea, de cealaltă parte a fortificațiilor. Mai tîrziu, te-am văzut din depărtare ieșind din gară și căutîndu-mă din ochi. Te-am privit trecînd apoi în Thunderbird-ul acela. Atunci am pus, la rîndul meu, din nou mîna pe volan. Cînd am fost sigur că te întorci la Villeneuve, am gonit prin alte străzi, ca să ajung aici înaintea dumitale.

Te-am așteptat în întuneric mai mult decît socotisem. Winchester-ul, pe care-l lăsaseși pe canapea, era acum în mîna mea. Ai intrat și ai aprins lampa din vestibul. Am făcut probabil o mișcare prea bruscă, pentru că ai rămas locului. Eu îți vedeam silueta în lumină, dar dumneata nu mă vedeai. Trebuia însă să mă apropii, ca să trag focul acela de carabină de la o distanță destul de mică, încît să se poată crede într-o sinucidere. Am mai făcut un pas. Îmi închipuiam în același timp care îți va fi mișcarea de apărare. Eram sigur că ai să te îndrepți spre canapea și că o să cauți să apuci arma care nu se mai găsea acolo, Înaintam așa încît să-ți tai drumul. Dar pînă la capăt, Dany, n-am putut prevedea nici una din reacțiile dumitale. În clipa cînd să te ajung din urmă, am înțeles prea tîrziu că nu te îndreptai spre canapea, ci drept spre lampa aprinsă din vestibul și, deodată, totul s-a cufundat în întuneric. Am auzit pocnitura becului, niște pași, am bîjbîit căutînd zadarnic, pe pipăite, un comutator. Apoi am auzit un zgomot a cărui natură n-am putut s-o stabilesc. Pe urmă, glasul dumitale, tot atît de limpede și precis ca totdeauna : „Nu mișcați, domnule Caravaille. Am pus la poștă o scrisoare care conține cele două plicuri de salarii, dînd și unele explicații în cîteva cuvinte. Mi-am adresat-o mie, dar dacă mor va fi deschisă. N-am adresat-o nimănui altcuiva, pentru că Anita e prietena mea, pe care o iubesc și pe care vreau s-o ajut. Și nu vă mai osteniți să aprindeți o lampă în baraca asta, pentru că am smuls siguranțele". Am uitat vreun cuvînt, Dany ? Ba da. Mi-ai cerut să las deoparte

pușca, pentru că ți-era frică să nu fii pusă în situația de a mă obliga să fac acest lucru. Nici nu m-am mai întrebat cum ai fi putut s-o faci. Puteam să fiu sigur că ai mai găsit încă o idee năstrușnică pentru acest lucru. Winchester-ul l-am lăsat jos, dar pentru un alt cuvînt pe care-l rostiseși printre celelalte. Am venit și m-am așezat atunci pe canapeaua de unde mai tîrziu, obișnuit cu întunericul, în timp ce-ți vorbeam, te-am văzut tulbure, dar luminoasă, așezîndu-te pe brațul unui fotoliu din fața mea.

M-ai ascultat fără să mă întrerupi, Dany. Aș vrea să-mi spui unde se află cadavrul lui Kaub, apoi să-ți strîngi lucrurile și să te întorci acasă. Aș vrea ca în fața altora să te porți așa ca și cum nimic nu te-ar fi privit din toată povestea asta. Aș vrea să taci și să distrugi cele două plicuri. Eu am să aleg soluția cea mai puțin rea. Voi pune totul în ordine și mă voi duce să mă predau poliției. Voi lua totul asupra mea, voi plăti acest omor cu mult mai ieftin decît Anita, cred că mă-nțelegi. Voi fi soțul batjocorit care-și distruge viața într-un moment de disperare, descoperind nenorocirea de care era lovit. Voi fi trăit un sfîrșit de săptămînă îngrozitor, dar voi fi mărturisit totul din propria mea voință. Voi angaja cei mai buni avocați, voi pune, de data asta, toate la cale în favoarea mea, pentru ca povestea ce le-o voi înșira să fie crezută. Mă poți crede că voi fi foarte abil și că nu-mi pierd speranța să le smulg chiar și o suspendare a pedepsei.

Asta-i tot. Am încercat, Dany, să-ți redau cea mai sinceră imagine despre mine. Aș dori, chiar dacă-i urîtă, ca din ea să se poată desprinde ideea că răul și binele nu sînt decît fața și reversul aceleiași fascinații. Te-am privit mult în acest timp. De fapt, tot nu știu încă cine ești. Dar trebuie să mă înțelegi, pentru că ai ajuns să crezi, la un moment dat, că tu ai făcut tot ceea ce făcuse Anita. Aș vrea să-mi înapoiezi siguranța, lămpile să se aprindă iar „în baracă“, să telefonezi la Geneva pentru a-i spune Anitei că totul e în ordine, să mă aștepte și că voi face totul să nu mă întorc tîrziu. Iată, Dany. Aprinde luminile, îți mulțumesc pentru acest sfîrșit de săptămînă. Acum am terminat.

Tînăra cu pansament la mîna stîngă ocupa camera 18 de la hotelul Noailles. A cerut cafea și ziare. A citit dintr-un cap la altul, în fiecare cotidian din Marsilia, articolul care vorbea despre un agent de publicitate cunoscut, care a ucis pe amantul soției sale și apoi s-a predat, în timpul nopții, poliției din Avignon. Pe la mijlocul dimineții, s-a dus într-un taxi la cheiul Joliette și a așteptat în fața grilajului pe un călător cu destinația Cairo, l-a apucat de un braț, i-a spus că este ea destul de gîscă, dar nimic nu trebuie exagerat. Își luă de la el înapoi banii și apoi își luă rămas bun. Se urcă după aceea în autocarul de Cassis, acolo își luă valiza de la hotelul Bella Vista, plăti camera și se folosi de ocazie pentru a înnoi în piscina hotelului un costum de baie din două piese, cu un nasture galben. Înainte de a se îmbrăca, luă dejunul pe terasă, cu picioarele expuse la soare, privind îndelung marea prin ochelarii negri. La începutul după-amiezii, așteptînd autobuzul de Marsilia, ea întîlni în port un băiețel pe care-l cunoștea și pe care tatăl său îl ținea de mînă ; îl îmbrățișă și-l strigă pe nume, Titu. La patru ani, băieții au și mai puțină memorie ca mai tîrziu, căci Titu nici n-o recunoscu. Ea nu se putu totuși împiedica să-l urmărească vreo douăzeci de metri, de-a lungul unei străzi. Îi plăcea să-l urmărească, dar o femeie bătrînă, care n-o părăsea niciodată, îi spuse : „Sărmana mea neroadă, nu vezi cum suferi, dar trebuie să ții capul sus". Atunci ea se opri, își scoase din geantă o șapcă cu pătrate roșii, și-o puse pe cap, potrivind-o puțin spre spate pe părul ei bălai, și se întoarse în port cu pași liniștiți, cu valiza într-o mînă. Două ore mai tîrziu, luă pentru prima dată în viață un avion la Marsilia—Marignane. Îi fu frică în tot timpul zborului. Și la Paris strălucea soarele. Străzile erau împodobite cu drapele. Se întoarse la ea acasă, unde telefonă numaidecît unui grafician prieten ca să-i ceară să-și țină gura, orice ar citi în ziare. Apoi, se făcu frumoasă și chemă un număr de telefon însemnat înăuntrul șepcii. Cinci luni mai tîrziu, se mărita la Marsilia, nu cum ar fi putut oricine prevedea, cu un șofer de camion șterpelitor de violete — el i-a fost cavaler de onoare și

i-a rămas ca un frate — ci cu cel mai bun prieten al acestuia, ființa cea mai minunată, mai frumoasă, mai inteligentă, mai amuzantă, mai adorabilă, mai irezistibilă, pe care o întîlnise vreodată, un boboc în dragoste, care conducea un Berliet pe șosele și voia să devină miliardar, pentru că găsea că așa o va duce mai bine, și care se numea Baptistin Laventure. Deveni astfel Dany Laventure. În felul acesta, pe zestrea ei de fată, brodată cu speranțe și ochi miopi la orfelinat, n-a mai avut nevoie să-și schimbe nici inițialele.
